

Preface

Vachanas (sayings) of Veerashiva philosophers (Sharanas) of the 12th century are a treasure house of philosophical and spiritual thoughts tinged with the contemporary social context. They are pertinent to our lives today.

We have compiled the first 50 Vachanas from our weekly blog <http://vachanaAweek.blogspot.com> in this book. Please visit the blog site for additional Vachanas.

Vachanas were written in the South Indian language Kannada. Each Vachana in this book has the following sections:

1. Vachana in Kannada
2. Transliteration
3. Link to one or more recitations of the Vachana (In addition to our recitation, we have included links to recitations and musical renderings from others, as we found them on internet. Some of these links may not be active)
4. Vachana in English (Translation)
5. English Commentary
6. Kannada Commentary
7. Comments from the readers of our blog (for some Vachanas).

For non-Kannada readers, parts 4,5 and 7 would be pertinent, along with listening to recitations from the links in part 3.

We hope that you would study one Vachana per week and reflect on it during the week. The book contains of 50 Vachanas and two Summary sections, thus covering one year's worth of reading.

Happy Reading!

Dr. Sajjan Shiva, TN, USA

Table of Contents

<u>Vachana 1: Kalabeda, Kolabeda – The Seven Commandments</u>
<u>Vachana 2: Nudidare Muttina Hara – If you Speak!</u>
<u>Vachana 3: Dayavillada Dharmavadavudayya – Compassion!</u>
<u>Vachana 4: Ullavaru Shivalaya Maduvaru – What Can I Do?</u>
<u>Vachana 5: Kaageyondagula Kandare – When a Crow Sees a Crumb!</u>
<u>Vachana 6: ENU BANDIRI – Please Come In!</u>
<u>Vachana 7: Tanage Munivarige - Anger Management</u>
<u>Vachana 8: ENAGINTHA KIRIARILLA - HUMILITY</u>
<u>Vachana 9: Lokada Donka: Correcting Others</u>
<u>Vachana 10: SamsaaraSagarada - Life and Frustrations</u>
<u>Vachana 11: baDatanake uMbuva ciMte - Chasing Happiness</u>
<u>Vachana 12: Samsaaravembudondu - On Life and Wealth</u>
<u>Vachana 13: Bettada Melondu Maneya Maadi - Equanimity</u>
<u>Vachana 14: Papiya Dhana Prayaschitakallade - Appropriateness of Wealth</u>
<u>Vachana 15: Maadidenembudu Manadalli - Unselfish Action</u>
<u>Vachana 16: Jnanarahitanaagi kriye - Knowledgeful Action</u>
<u>Vachana 17: Ollenembudu Vairaagya - Achieving Equanimity</u>
<u>Vachana 18: Nare Kennege - Worship</u>
<u>Vachana 19: Naadapriya shivanembaru - Devotion is true Worship</u>
<u>Vachana 20: Aragu tiMdu karaguva daivava - Idol worship</u>
<u>Vachana 21: Hottaare eddu shivaliMgadEvana - Shiva Linga</u>
<u>Vachana 22: Jagadagala Mugilagala - Largesse of the Lord</u>
<u>Vachana 23: Ashtavidharchaneyya maadi - Gratify me, Oh! Lord</u>
<u>Vachana 24: Jnanada Baladinda - Company of Devotees</u>
<u>Vachana 25: Madakeya Maduvade - With Teachers and devotees</u>
<u>Vachana 26: Kalla Naagara Kandare - Rituals and Human Nature</u>
<u>Vachana 27: Maraviddu Phalavenu -- Purpose of Life</u>
<u>Vachana 28: Maramara Mathanadindagni Hutti – Lead me to the enlightened, Oh! Lord!</u>
<u>Vachana 29: Kumbala Kaayige Kabbuna Katta Kottade – Prerequisites for a Devotee</u>
<u>Vachana 30: Neera kandalli Muluguvarayya – On Blind Beliefs</u>
<u>Vachana 31: hotteyamele kattogarada motteya kattidarenu – True Devotion</u>
<u>Vachana 32: Maneyolage Maneyodeyaniddano illavo – Is the Master in?</u>
<u>Vachana 33: Kallaganji Kaada Hokkade - True Devotion</u>
<u>Vachana 34: Aasattenalasidenendare - Breaking Karmic Cycle</u>
<u>Vachana 35: Sukha Bandade - Persistence is the way!</u>
<u>Vachana 36: Devaloka Martyalokavembudu – Heaven on Eart</u>
<u>Vachana 37: Kotta Kudureyaneralariyade – Not Knowing what we have!</u>
<u>Vachana 38: Martya Lokavembudu - Creator's Workshop</u>
<u>Vachana 39: Anjidadaagadu Alukidadaagadu – Courage and Strength of Mind</u>
<u>Vachana 40: Arambava Maduvenayya - The purpose of Work</u>
<u>Vachana 41: kAyakadalli nirutanAdoDe - The Lord is within the realm of blissful work</u>
<u>Vachana 42: Aase Embudu Arasingallade - Desire is for Kings!</u>
<u>Vachana 43: mana shuddavilladavange - Needs versus Wants!</u>
<u>Vachana 44: baktaru kaayakavendu - True Service</u>
<u>Vachana 45: Enage Maneyilla – Everything I have is Yours</u>

[Vachana 46: Ura sirege asaga - Detachment](#)

[Vachana 47: Saasiveyashtu Sukakke - Pleasure is Momentary](#)

[Vachana 48: Jaalegaarana Kaalu Mullu Taagi – Double Standards](#)

[Vachana 49: Naaniha Pariyantara – Filling The I And You Trench](#)

[Vachana 50: Olage Nodidare - Completeness](#)

[Post 51: Principles for Pious Living \(Part 1 of 2\)](#)

[Post 52: Principles for Pious Living \(2 of 2\)](#)

Vachana 1: Kalabeda, Kolabeda – The Seven Commandments

Vachana in Kannada:

ಕಳಬೇಡ, ಕೊಲಬೇಡ, ಹುಸಿಯ ನುಡಿಯಲು ಬೇಡ,
ಮುನಿಯ ಬೇಡ, ಅನ್ಯರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯಪಡಬೇಡ.
ತನ್ನ ಬಣ್ಣಿಸಬೇಡ, ಇದಿರ ಹಳಿಯಲು ಬೇಡ.
ಇದೇ ಅಂತರಂಗಶುದ್ಧಿ! ಇದೇ ಬಹಿರಂಗಶುದ್ಧಿ!
ಇದೇ ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗನನೊಲಿಸುವ ಪರಿ.

Transliteration:

kaLabEDa kolabEDa, husiya nuDiyalu bEDa,
muniya bEDa, anyarige asahyapaDabEDa.
tanna baNNisabEDa, idira haLiyalu bEDa.
idE aMtaraMgaSuddhi! idE bahiraMgaSuddhi!
idE namma kUDalasaMgananolisuva pari.

Click to hear it:

<http://youtu.be/RoyJE2SdX1k>

<http://www.raaga.com/player4/?id=168659&mode=100&rand=0.5422748223199323>

Translation:

Do not Steal, Do not kill
Do not speak a Lie
Do not be Angry with any one
Do not feel Disgust for others (Do not scorn any one)
Do not indulge in Self praise (Do not glorify yourself)
Do not Humiliate any one (Do not blame anyone)
This is your Inward Purity!
This is your outward Purity!
This is the way to win the Lord Kudala Sangama!

Commentary:

This is probably the most popular of Basavanna's Vachanas. The seven don'ts highlighted in first six lines are often referred to as 'Seven Commandments' of Veerashivism. These commandments guide us towards achieving a scrupulously austere life. The Vachana stresses the rightness of the Body (Kaaya), the Speech (Vaacha) and the Self (Mind - Manas). The first two commandments of the Vachana referring to theft and murder, represent the acts of the body. The next two, lying and anger are acts of speech. Disgust, Self Praise and Humiliating are acts of the mind. One can easily argue that the mind actually triggers the speech and the body when the any of the acts above are performed by us. As such, cultivating our mind is of prime importance. Cultivating the body and the speech are first steps in cultivating the mind. The Vachana gives a small list of Don'ts. If we are habitual doers of any of these seven acts and ponder over the consequences, it is easy to realize how much it contributes to the misery of ourselves and those around us.

The inward purity refers to the cleansing of what is 'within' namely the Self (the mind). The outward purity refers to cleansing that which is external - the body and the surrounding environment. Total purity thus constitutes purification of the internal and the external. It is said that we are just sparks of the supreme power (the Lord) and our eventual goal is to be one with Him. The Vachana stipulates that total purity is the only way to reach the Lord.

Very often religious tenets turn into dry rites and rituals, though they were intended to purify us from within and without, thereby rendering us to receive the divine grace. As time passes by, the true spirit of the Faith is forgotten and rites and rituals become predominant. Perhaps the health of the body that harbors the spirit and the health of the spirit that enlivens the body have little to do with these rites and rituals. Shiva Sharanas have emphasized the consecration of the individual's body as the temple of all gifts conferred by the creator, while protesting against the routine practice of rites and rituals. Thus, the purity of the body and the purity of the self are of phenomenal importance, to learn, experience, achieve and realize anything and everything.

Seemingly very simple, this vachana addresses the complexity of the mind. There is violence in us. Most often we are not even aware of it. Even when we become aware of it, we would not know how to deal with it. How does one end it? What does it takes to end it? We will have to go to the root cause of it. At the root we may find intolerance, disgust, hatred jealousy or ego. Why are we intolerable.....? No matter how sophisticated we are, these are part of all of us. Are these the results of our conditioning? When we watch them carefully we may notice how subtly they are woven in to our day today behavior. They are so disguised in our behavior, we may think others don't notice them. To be aware of all this, we need to be completely attentive to our self all the time. Such awareness seems almost impossible since we slip in to inattentiveness very quickly and a lot of energy is needed to get back to be attentive. Thus, practicing the simple tenets of this vachana is a way to self realization.

Kannada Commentary:

ಇದು ಬಸವಣ್ಣನವರ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯವಾದ ವಚನ .ಯಾವುದೇ ಕಠಿಣ ಪದವಿಲ್ಲದೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವ ವಚನ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ .ಆದರೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ಬಹಳ ಗಹನವಾದದ್ದು .ದೇವರನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಸುಲಭೋಪಾಯವನ್ನು ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .

ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ,ಸುಳ್ಳುತನ ,ಕೋಪ ,ದ್ವೇಷ ,ಅಹಂಕಾರ ,ದುರಹಂಕಾರಗಳು ಮನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅಂತರಂಗ ಹೇಗೆ ಶುದ್ಧವಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ?ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧವಾಗದೆ ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧವಿದ್ದರೆ ಏನು ಫಲ ?ಅದು ಶರಣರೇ ಹೇಳುವಂತೆ ಚಿನ್ನದ ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ ಮದ್ಯವನ್ನಿಟ್ಟಂತೆ .ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧಿ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು .

ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವುದು ,ಅಹಂಕಾರ ತೋರುವುದು ,ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದು ,ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ,ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಸುವುದು ಇವು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವಂತಹ ಗುಣಗಳು .ಇವುಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡರೂ,ಇವು ಯಾವಾಗಲೂ ತೋರಿ ಬರದೆ ಇದ್ದರೂ ,ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಗುಣಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ , ಇವುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ .ಆದ್ದರಿಂದ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ವಚನ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ .

ಆದರೆ ,ಕಳಬೇಡ ಕೊಲಬೇಡ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಯಾರನ್ನು ಕುರಿತು ?ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ .ನಾವೇನು ಕದಿಯುತ್ತೇವೆಯೆ ?ಕೊಲೆಗೈಯುತ್ತೇವೆಯೆ ?ಅಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೆ ?ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೆಲವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು .ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ನಾವು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನಿಸಬಹುದು .ಆಗ ನಾವು ,ಕಳ್ಳತನ ವೆಂದರೆ ಇತರರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕದಿಯುವುದು ಮಾತ್ರ ಕಳ್ಳತನವೆ ,?ಇತರರನ್ನು ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುವುದು ಮಾತ್ರ ಕೊಲೆಗಡುಕುತನವೆ ?ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಇತರರಿಂದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುವುದೂ ಕಳ್ಳತನವೇ ಅಲ್ಲವೆ ?ತನ್ನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ಸಭ್ಯನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದೂ ಕಳ್ಳತನವೇ ಅಲ್ಲವೆ ?ಅಥವಾ ,ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ಹಿಂಸೆಮಾಡುವುದು ಕೂಡ ಕೊಲೆಗಡುಕುತನವಲ್ಲವೇ ?ಇವುಗಳ ಉತ್ತರ“ ಹೌದು ”ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ .ಹಾಗಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ ?ಏಕೆಂದರೆ ಮೇಲೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಹೇಳಿರುವ ಎಲ್ಲ ಗುಣಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿವೆ ಎಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ .

ಈ ಎಲ್ಲಗುಣಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಅಹಂಕಾರ .ಅಹಂಕಾರವೆಂದರೆ“ ನಾನು ”ಎನ್ನುವ ಭಾವ .ಅದು“ ನಾನು ”ಇತರರಿಂದ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವ’ .ನಾನು ’ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವೇ ಮೇಲೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಹೇಳುವ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ .

ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಕದಿಯುವ ,ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವ ,ಅವರಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ಮತ್ತು ಆ ಎಲ್ಲಗುಣಗಳಿಗೆ ಮೂಲ’ ನಾನು’ ’ ನಾನು ’ಇತರರಿಂದ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ ,ಎಂಬ ಭಾವ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಳವಡಾಗ ಈ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ’ ನಾನೇ ’ಆಗಿರುವಾಗ ಯಾರಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದು ?ಯಾರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ?ಅಂದರೆ ಅದು ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧವಾದುದರ ಕುರುಹು .ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆ ದೇವರಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ’ ,ನಾನು’ ’ನೀನು ’ಯವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಯಿತು .ಅಂದರೆ ಮೂಲತಃ ಈ ವಚನದ ಅರ್ಥ“ ನಾನು ,ನನ್ನ ”ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕೆಂಬುವುದೇ ಆಗಿದೆ .

Vachana 2: Nudidare Muttina Hara – If you Speak!

Vachana in Kannada:

ನುಡಿದರೆ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರದಂತಿರಬೇಕು!

ನುಡಿದರೆ ಮಾಣಿಕ್ಯದ ದೀಪ್ತಿಯಂತಿರಬೇಕು!

ನುಡಿದರೆ ಸ್ಫಟಿಕದ ಶಲಾಕೆಯಂತಿರಬೇಕು!

ನುಡಿದರೆ ಲಿಂಗ ಮೆಚ್ಚಿ ಅಹುದೆನಬೇಕು!

ನುಡಿಯೊಳಗಾಗಿ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನೆಂತೊಲಿವನಯ್ಯ ?

Transliteration:

nuDidare muttina hAradaMtirabEku!

nuDidare mANikyada dIptiyaMtirabEku!

nuDidare sPaTikada SalAkeyaMtirabEku!

nuDidare liMga mecci ahudenabEku ?

nuDiyolaGAgI naDeyadiddare

kUDalasaMgamadEvaneMtolivanayya ?

Click to hear it:

<http://youtu.be/jpEGm-keF8>

<http://www.youtube.com/watch?v=nGdKEFGkaY0>

Translation:

If you should speak, your words should be like pearls strung on a thread!

If you should speak, your words should be like the luster shed by a ruby!

If you should speak, your words should be like a crystal's flash that cleaves the blue!

If you should speak, the Lord must say "yes, yes, that is true"!

But, if your deeds do not reflect your words, how can Lord Kudala Sangama accept you?

Commentary:

Shiva Sharanas chose to express their deep feelings and profound thoughts in ordinary spoken Kannada language (instead of scholarly Sanskrit vocabulary) to facilitate understanding by common people. As such, they had to pay special attention to the clarity and simplicity while keeping Vachanas to the point. In this Vachana, in addition to stressing the importance of righteous speech, Basvanna adds the dimension of right action to go with the right speech. The purpose of the speech is to convey well formed thoughts in a subtle way so the listener is made comfortable in receiving the thoughts conveyed by the speaker. Spoken words either make us or break us. Spoken words cannot be taken back, just as a broken pearl cannot be glued back! The powers and proper use of the speech have helped mankind achieve great things while their misuse has destroyed man and his environment.

The first line of the Vachana states that we should speak with such intensity and clarity that our words must be as beautiful and attractive as well strung pearls. Pearl is a precious gem that produces a subdued yet gentle brilliance resembling a circle of light (aura) around it. While each pearl's brilliance is gentle and subdued, when they are strung into a necklace, the combined effect is breathtaking. Each word of our speech should be meaningful and subtle, while the

assembly of these words should result in a high intensity and clarity to make an impact on the listener.

The second line states that the speech should be as illuminative as the bright luster shed by a ruby. Unlike a pearl, the luster of a ruby spreads far beyond its periphery. Thus, our speech should be such that its impact is extended beyond the immediate.

The third line states that the speech should be as sharp and to the point as possible. It should be like the effulgence flashing from a crystal, piercing through whatever it encounters. That is, its influence should be inestimable and invaluable. It should be well thought off and should have the transparent clarity of a crystal i.e. it must be crystal clear.

The fourth line provides the ultimate characteristic of the speech. It must be so well formed and reflect our total sincerity and intensity of thought, that even if the God hears it, He should nod his head in approval. Since each individual soul is considered a spark from the super soul (the 'God'), the God nodding his head in approval may actually imply the approval from those around us.

The last line stresses that the total sincerity of our speech must be associated with fitting conduct. Our speech must match our deeds and vice versa. If either our words betray our deeds or deeds betray our words, Lord Kudala Sangama will not approve of it!

While the first four lines appear to characterize 'speech', they each seem to be connected to the last line addressing the right 'conduct'. While the pearls are our words, the conduct is the string tying them together. When our conduct and speech match, and both are transparent to our fellow beings, we can bring about a tremendous effect on everyone around us. Our speech and conduct should be such that they are appreciated by everyone around us, and should not hurt anyone. This is possible only when we have deep love for our fellow beings. Such love is though inherent to humans, it seem to be lost due to the influence of our surroundings and events. Kindling such love back and cultivating a transparent speech-conduct pattern must be our goal.

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಲಿಗೂ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ಸಾಲಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೊದಲ ಸಾಲಿನ ಅರ್ಥ- "ನಾವು ಮಾತಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲವು ಮುತ್ತಿನಂತೆ ಸುಂದರವಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧವಿರದೆ ಬಿಡಿ ಮುತ್ತುಗಳಂತಿರದೆ ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿ ಮುತ್ತಿನಹಾರದಂತಿರಬೇಕು" ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೆಲವು ಸುಂದರ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸೌಂದರ್ಯವಿದ್ದೀತು? ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಪಾರಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಸುಂದರವಾಗದು. ನಮ್ಮ ನುಡಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸುಂದರವಾಗಬಲ್ಲದು. ನಮ್ಮ ನುಡಿಯನ್ನು ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿದಂತಹ ಆಚರಣೆ ಗಟ್ಟಿ ಗೊಂಡಾಗ ಸುತ್ತಲಿದ್ದವರ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪ್ರಭಾವ (ಕಾಂತಿ, ದೀಪ್ತಿ ಬೀರುತ್ತದೆ) ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನುಡಿದರೆ ಮಾಣಿಕ್ಯದ ದೀಪ್ತಿಯಂತಿರಬೇಕು ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆ ಒಂದುಗೂಡಿ ಗಟ್ಟಿಗೊಂಡು ಇತರರ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಆಚರಣೆ ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಗೊಂಡು ಸ್ಥಿತಿಕದ ಶಲಾಕೆಯಂತಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಮತ್ತು ನಡೆ ನೇರ, ಪಾರದರ್ಶಕ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಾಪ್ಪು,ವಿರಬಾರದು. ಅಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಒಳ ಹೊರಗುಗಳು ಒಂದಾಗಬೇಕು. ಇದಾದ ನಂತರ ಬಸವಣ್ಣನವರು "ನುಡಿದರೆ ಲಿಂಗವು ಮೆಚ್ಚಿ ಅಹುದಹುದೆನ್ನಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾದ ಮಾತು. ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಏನೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೇಳುವುದು ನನ್ನಳವಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥ ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ನಾನು ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ದೇವರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಕಾಣದ ದೇವರನ್ನನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆತನು ಅಣುರೇಣುತ್ಯಣಕಾಷ್ಠಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅನುಭಾವಿಗಳು.(ತನ್ನ ತಾ ಅರಿಯುವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವನು ಈ

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಅರಿಯುವ ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.) ಎಂದರೆ ಅಣುರೇಣುತ್ಯಣಕಾಷ್ಠಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದಾಯಿತು ಅಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಕಲ ಜಡ ಚೇತನಗಳು ಒಪ್ಪುವಂತಹ ನಡೆ ನುಡಿ ನಮ್ಮದಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅಂದರೆ ಯಾವ ದೇಶದವರಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಜನಂಗದವರಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಲಿಂಗದವರಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಜನಾಂಗದವರಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಜಾತಿಯವರಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಜಡವಸ್ತುವಿಗೇ ಆಗಲಿ ಹಾನಿಯಾಗದಂತೆ ನಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿಯಿರಬೇಕು. ಇದು ವಿಶ್ವದ ಜಡ ಚೇತನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಳವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಆಳವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟುವುದು ಹೇಗೆ? ನನಗನ್ನಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಪ್ರೀತಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕಸಲ ನಮಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನವರ ಮೇಲೆ ಹೊನಲಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣವೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದಾಗ ನಾವು ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅನುಭವ ಎಲ್ಲರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣದಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಬಹು ಬೇಗ ಅಂದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಆಗು ಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ನಮಗೆ ಇದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾಣ್ಕೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯುಳ್ಳವನ ನಡೆ ನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲಿಂಗ ಮೆಚ್ಚಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಮತ್ತು ನಡತೆ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಸಹ ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದು ಬಸವಣ್ಣನವರ ಆಶಯ. ಇವೆರಡು ಒಂದಾಗದಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮ ಒಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿ ಒಂದಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿಯನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ವಚನವೂ ಕೂಡ ಹಿಂದಿನ ವಚನದಂತೆಯೇ ಸ್ವ-ರೂಪದ ಅರಿವಿನೆಡೆಗೆ ಒಯ್ಯುತ್ತದೆ.

Vachana 3: Dayavillada Dharmavadavudayya – Compassion!

Vachana in Kannada:

ದಯವಿಲ್ಲದ ಧರ್ಮವದೇವುದಯ್ಯ.

ದಯವೇ ಬೇಕು ಸರ್ವಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ!

ದಯವೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲವಯ್ಯ.

ಕೂಡಲಸಂಗಯ್ಯನಂತಲ್ಲದೊಲ್ಲ ಕಂಡಯ್ಯ.

Transliteration:

dayavillada dharmavadEvudayya,

dayavE bEku sarvaprANigaLellaralli!

dayavE dharmada mUlavayya.

kUDalasaMgayyanaMtalladolla kaMDayya.

Click to hear it:

<http://youtu.be/sIAF6YLLAUy>

<http://www.esnips.com/doc/e95f5be0-17be-4b15-8ad5-01aaf32c8ad/Dayavillada-Dhar>

<http://www.raaga.com/player4/?id=173102&mode=100&rand=0.9261419331383855>

Translation:

How can there be a religion that does not advocate compassion (kindness, non-violence)?

Compassion should be bestowed on all living beings!

Compassion is verily the basis of all genuine religions!

Without Compassion to all,

One cannot win your heart, Oh! Lord, Kudala Sangama!

Commentary:

Basavanna questions: how can any system that does not preach compassion be called a religion? Compassion is a must, not just towards human beings but it should extend to all living beings including animals. Compassion must be the root of all genuine religious faiths. If an individual lacks compassion, God will remain unconcerned with him.

Basavanna insisted on virtues like compassion, kindness, and non-violence as part of Veerashiva philosophy and practice. He uses two important words in this vachana: Daya and Dharma.

‘Daya’ translates to: compassion, kindness and non-violence. The word ‘Dharma’ has a broader meaning of ‘fundamental principles that uphold the Earth, society or a group of individuals’.

Since a religion binds us together in terms of fundamental principles, ‘Dharma’ is translated as ‘religion’ in this vachana’s context. Religion not only links man to God, but also links man to man through the virtues attributed to God.

God has created this world out of sheer compassion and love. The Cosmic Soul is the source of a multitude of souls and is inexhaustible. No soul exists for its own sake. Its very existence depends on relating intimately to other souls, be they human, animal or vegetal. As such, selfishness has no room in our lives. Kindness, compassion, non-violence and equality should be the guiding principles of individuals and the society.

It is interesting to note that all major religions have made compassion and non-violence their

guiding principles. Mahapurana, the leading guide of Jainism states “Ahimsa Paramo Dharmaha, Ahimsa Lakshanam Dharmam” meaning Ahimsa (non-violence) is the highest Dharma, and Ahimsa is indicative of Dharma. When Buddha left his palace and realized that a great part of human condition was subjected to suffering, he did not turn away from the suffering of others for the sake of his own salvation. He made compassion the founding principle of Buddhism. Let us discard selfishness.

Let us cultivate compassion towards fellow beings! It is a must!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪದಗಳ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿದೆ. ದಯೆ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ. ಇವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಈ ವಚನ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ದಯೆವೆಂದರೆ ಕರುಣೆ, ಮರುಕ, ಕನಿಕರ ಎಂಬ ಪದಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ನಮಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದೇನೆಂದರೆ ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದಿಯಾಗಿ ಬರುವ ಭಾವವೇ ದಯೆ, ಕರುಣೆ, ಮರುಕ, ಕನಿಕರ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯೆವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೊದಲು ನಾವು ದುಃಖವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದುಃಖವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಸಂಬಂಧಹೊಂದಿರುವುದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಜಗತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ (ಮತ್ತು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ತಾನು) ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿಯ ದುಃಖದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂವೇದನಶೀಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಇದಕ್ಕೆ ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಹಾಗಾಗಿ ದಯೆವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಸಂವೇದನಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಧರ್ಮವೆಂದರೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಧರ್ಮವೆಂದರೆ ಮತ, ರೆಲಿಜನ್ ಅನ್ನುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಪದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಆಳವಾದ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಯೋಚಿಸುವ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ಆತನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಿಗೆ ಸಂವೇದನಶೀಲನಾಗುವುದು ಆತನ ಧರ್ಮ. ಆತನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದವರು. ಜನಾಂಗದವರು, ದೇಶದವರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ, ದೇಶ ಮತ್ತು ಕಾಲಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮತದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರುವುದು ಧರ್ಮವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನು ಸಂವೇದನಶೀಲನಾಗಿ ವಿಶ್ವದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಹೊಂದಿದವನಾಗಿರುವುದು ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಜಗತ್ತಿನೊಂದಿಗಿನ ಆತನ ಸಂಬಂಧ, ಆತನ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆ, ಆತನನ್ನು ದುಃಖವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ದುಃಖದ ಅರಿವು ಆತನ ಮನದಲ್ಲಿ ದಯೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಈ ದಯೆಯು ಶಕ್ತಿ ಅಗಾಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ದುಃಖದ ಅರಿವಿನಿಂದ ದಯಾವಂತನಾದ ಬುದ್ಧನಿಗೆ ಅಂಗುಲಿಮಾಲನಂತಹ ಭಯಂಕರ ಕೊಲೆಗಡುಕ ಕಟುಕನ ಎದುರಿಗೆ ನಿರ್ಭೀಕನಾಗಿ ನಡೆದು ಹೋಗುವ ಮತ್ತು ಆತನನ್ನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ರಾಜ್ಯ, ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಆತನ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು ಅಸಂಖ್ಯರು. ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದರೂ ಆತನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ದಯೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿದೆ.

ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಶರಣರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಬಸವಣ್ಣನವರ ದಯೆಯು, ಸಮಾಜದೊಂದಿಗಿನ ಅವರ ಸಂಬಂಧದ, ಇತರರಿಗಾಗಿ ತುಡಿಯುವ ಅವರ ಹೃದಯದ ಅರಿವು ಮೋಳಿಗೆ ಮಾರಯ್ಯನವರನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ತೊರೆದು ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕಾಯಕವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಆದರೂ ನಾವು ದಯೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ. ದಯೆ ಎಂದರೆ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಅಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಮನೆಯಿಲ್ಲದ ಬಡವನಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಡುವುದು, ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಉಟಹಾಕುವುದು, ಬಂಧುವಿನ ಸಾವಿನಿಂದ ಅಳುವವನಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು

ದಯೆತೋರುವ ವಿಧಾನಗಳು. ಆದರೆ ಇವುಗಳು ಯಾರ ದುಃಖವನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೂರಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮೇಲ್ಮೈಯ ಮತ್ತು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಉಪಾಯಗಳು ಮಾತ್ರ. ದುಃಖವನ್ನು ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ, ಕ್ಷಣಿಕವಾದ ಕನಿಕರದಿಂದ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಬಹು ಆಳವಾದದ್ದು. ಮೇಲ್ಮೋಟಕ್ಕೆ ಬಡತನವೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ತೋರಿಬಂದರೂ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ದುಃಖದ ನಿಜವಾದ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಈ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಇತರರು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ದಯೆ. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಸಿದ್ಧರಾಮನನ್ನು ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರು ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ನಿನಗಾಗಿ ಕಾದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಹತ್ತಿರ ಕರೆತರುತ್ತಾರೆ. ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ಎಲ್ಲರೂ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ ಅನುಭವ ಮಂಟಪವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತೊಳಲುವವರನ್ನು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೇ ನಿಜವಾದ ದಯೆಯ ಲಕ್ಷಣ. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಇಂತಹ ದಯೆಯಿಲ್ಲದವನ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನು ಒಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬಸವಣ್ಣವರು ಅದನ್ನು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ಅದನ್ನೇ ವಚನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೇಲ್ಮೋಟದ ದಯೆಯಿಂದ ಕೇವಲ ಸ್ಥಾವರದ (ದೈಹಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯ) ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಂತಹ ದಯೆ ತೋರಿದವನ ಅಹಂಕಾರ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ನಿಜವಾದ ದಯೆಯಿಂದ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಜಂಗಮ ತತ್ತ್ವ ಅಳವಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿನೀತ ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

Vachana 4: Ullavaru Shivalaya Maduvaru – What Can I Do?

Vachana in Kannada:

ಉಳ್ಳವರು ಶಿವಾಲಯವ ಮಾಡುವರು !
ನಾನೇನ ಮಾಡುವೆ ? ಬಡವನಯ್ಯ!
ಎನ್ನ ಕಾಲೇ ಕಂಬ, ದೇಹವೇ ದೇಗುಲ,
ಶಿರವೇ ಹೊನ್ನ ಕಳಶವಯ್ಯ!
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ ಕೇಳಯ್ಯ,
ಸ್ಥಾವರಕ್ಕಳಿವುಂಟು, ಜಂಗಮಕ್ಕಳಿವಿಲ್ಲ!

Transliteration:

uLLavaru SivAlayava mADuvaru !
nAnEna mADuve ? baDavanayya!
enna kAlE kaMba, dEhavE dEgula,
SiravE honna kaLaSavayya!
kUDalasaMgamadEva kELayya,
sthAvarakkaLivuMTu, jaMgamakkaLivilla!

Click to hear it:

<http://youtu.be/mPFMbBXGJaw>

http://videos.desishock.net/index.php?module=item&action=show_item_full&itemid=975707&itemurl=aHR0cDovL3d3dy55b3V0dWJlLnVibS93YXRjaD92PW5mX3JzcE5neWxvJmZlYXR1cmU9eW91dHVhZV9nZGF0YQ==

<http://il.youtube.com/watch?v=3yIUZGusB5w&feature=related>

Translation:

Those who have money, build temples for Shiva!
What can a poor man like me build?
My legs are pillars, my body is the Shrine,
My head is the golden pinnacle!
Hear me! Oh Lord Kudala Sangama!
There is destruction for what stands,
but not for what moves!

Commentary:

This Vachana depicts three distinct aspects: Humility, Sanctity of the Body, and Dynamism. The first two lines say that those who are wealthy construct temples for you, Oh Lord. But, I am so poor that I cannot construct a temple for you! The third and fourth lines describe the body as the temple, with legs being pillars, body being the shrine with the head becoming the golden pinnacle.

Temples have served an important role in our lives serving as places of worship, as venues for community discussions, discourses, service and interactions. It is not just enough to build a temple and install the image of the Lord and worship there. The Lord should reside within us. That is why, the body is the temple. It is a place fit to install the Lord. Since the body is the residence of the Lord, it is imperative on our part to keep it austere enough to be worthy of Lord's residence.

The last two lines emphasize that, that which is dynamic is permanent while that which is static is impermanent. The idol installed in a temple is impermanent like all physical, static structures. The idol realized within one's body (the temple), resides there forever! Any matter is likely to be destroyed, while the spirit (ideology) is timeless!

It is important to note the humility portrayed by the first part of this vachana. Indeed none of us are rich enough compared to Lord's grace. As such, the richness we have acquired should only lead us to the humility recognizing that there is not much we can offer to the Lord and the fellow beings. The only thing we possess is our body which again is a gift of the Lord. It is a must to take care of the body. It is a must to cultivate the mind to make the Lord resident of the body. It is a must to be humble in return for the gifts showered by the Lord and our fellow beings.

The last line of the vachana provides a powerful message as to how we must live. It discourages static nature and advocates dynamism in all aspects of our lives. Indeed, Basavanna coined the phrase 'work is heaven (Kaayakave Kailaasa)'. There is no time for us to be inactive. We must perform our duties with the utmost sincerity, thus creating a heaven here on Earth.

Building of temples by the rich and exhibiting them as monuments of their creation has been an age-old practice. It was probably true during Basavanna's time also. Temples definitely serve the society culturally and socially. But, the inner sanctity of an individual is not enhanced just by building temples and by ritualistic worship. One should see God in every object around and strive to reach the God within. Basavanna is not blaming anyone; rather he is reflecting his inner feelings. He is implying that we should sanctify the body through proper conduct and speech to receive the God. This is better than building temples. Further, the God realized within (Jangama) is there forever compared to an idol (Sthavara) installed in a temple.

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿಯೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ತಮಗೆ ತಾವೇ

ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಹಣವಂತರು ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ನಾವು ಇತಿಹಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಬಸವಣ್ಣನವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ

ಮಹತ್ವವಿರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಂತರಿಕ ಬೆನ್ನತ್ಯ ಕೇವಲ ದೇವಾನುಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು

ಬಸವಣ್ಣನವರು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಜನರು ಆ ಬಾಹ್ಯ ಆಡಂಬರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು

ಮರುಕಗೊಂಡಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ಅಭ್ಯಾಸ ಜನರಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುವುದನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯುವುದು ಅಷ್ಟು

ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಆಡಂಬರ ಮತ್ತು ಮೌಢ್ಯದಿಂದ ಲಾಭವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು "ಅರಗು ತಿಂದು ಕರಗುವ ದೈವ"

"ನಗಣಿಯ ಬೆನಕನ ಮಾಡಿ" "ಮಡಕೆ ದೈವ ಮೊರ ದೈವ" ಮುಂತಾದ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯುವ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ಇತರರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ತಿದ್ದುವ ಉತ್ಸಾಹವಿರುತ್ತದೆ.

ಸ್ವ-ರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದಾಗ ಆತನಿಗೆ ಇತರರ ತಪ್ಪನ್ನು

ತೋರಿಸುವ ಅಥವಾ ತಿದ್ದುವ ಸ್ವಭಾವ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಆಂತರಿಕ ಔನ್ನತ್ಯ ಮಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ತನಗಾದ ಅನುಭವವು ಉದ್ಗಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಯರನ್ನೂ ದೂರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ತನ್ನ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉಳ್ಳವರು- ಎಂದರೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹಣವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವರು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟುವರು. ಆದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಬಡವನು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಎಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲ ಕೂಡಲಸಂಗನದೇವನದ್ದು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ತನ್ನದೆಂಬ ಯಾವ ವಸ್ತುವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತಾನು ಬಡವನಯ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮನಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತನ್ನ ದೇಹ ದೇವಾಲಯವಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಮೂರು ಹೋಲಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೆ-ಕಾಲು ಕಂಭ, ದೇಹ ದೇಗುಲ, ಶಿರ ಹೊನ್ನ ಕಲಶ. ಗರ್ಭ ಗೃಹ, ದೇವರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಹವೇ ದೇಗುಲವಾಗಿದೆ- ಅಂದರೆ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಪರತತ್ವದ ಅರಿವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮನಸ್ಸು ಮೌನವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇತರ ಅರೆಕೊರೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಅವರು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. “ಅರಗು ತಿಂದು ಕರಗುವ ದೈವ” “ಸಗಣಿಯ ಬೆನಕನ ಮಾಡಿ” “ಮಡಕೆ ದೈವ ಮೊರ ದೈವ” ಮುಂತಾದ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಜನರ ಮೌಢ್ಯ, ಬಾಹ್ಯ ಪೂಜೆಯ ಪರಿಣಾಮ, ಲಾಭ ಹಾನಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಾವರಕೃತಿವುಂಟು ಜಂಗಮಕೃತಿವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಭಕ್ತನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು. ಆತ್ಮದ ಸ್ವರೂಪದ ಅರಿವಾಗುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಮೌನವಾದ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮದೂ ಆದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಪೂರ್ಣವಾದ ಅರಿವು ನಮಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಈ ವಚನದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ.

ದೇಹವೇ ದೇಗುಲವೆಂಬ ಅದ್ಭುತವಾದ ನುಡಿಯಿಂದ ಈ ದೇಹವನ್ನು ದೇವರ ಇರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಅಣಿಗೊಳಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ, ನೀವೂ ಕೂಡ ದೇವಾಲಯ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಿಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನೇ ದೇವರಿಗಾಗಿ ಅಣಿಗೊಳಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿ, ಎಂಬ ಧ್ವನಿಯಿದೆ. ಇದೇ ಭಾವವನ್ನು “ಸ್ಥಾವರಕೃತಿವುಂಟು ಜಂಗಮಕೃತಿವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮಂತ್ರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ನೋವಾಗದಂತೆ, ಕೇವಲ ಸತ್ಯದ ಉದ್ಗಾರದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಸತ್ಯವು ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರದ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಯಾವುದೇ ಆದರೂ ಒಂದಿಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಅಳಿಯಲೇ ಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಮಾನವ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ವಿಚಾರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದಂತಹದ್ದು, ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಸ್ವತಂತ್ರವಲ್ಲ. ಅದು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ- ಸಮಾಜ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ತನ್ನ ಅನುಭವ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳು ದೇಶಕಾಲಗಳ ಮಿತಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವು ಅತ್ಯಂತ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಪರತತ್ವವು ಅಸೀಮಿತವಾದದ್ದು, ಯಾವ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗುವಂತಹದಲ್ಲ. ಅದು ಅನಾದಿ ಮತ್ತು ಅನಂತವಾದದ್ದು. ಅದು ಅಳಿವು ಮತ್ತು ಉಳಿವನ್ನು ಮೀರಿರುವಂತಹದ್ದು. ಅದನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನೇ ದೇಗುಲವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾವಗಳು ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ.

Vachana 5: Kaageyondagula Kandare – When a Crow Sees a Crumb!

Vachana in Kannada:

ಕಾಗೆಯಂದಗುಳ ಕಂಡರೆ
ಕರೆಯದೇ ತನ್ನ ಬಳಗವನ್ನು ?
ಕೋಳಿಯೊಂದು ಕುಟುಕ ಕಂಡರೆ
ಕೂಗಿ ಕರೆಯದೇ ತನ್ನ ಕುಲವೆಲ್ಲವನ್ನು ?
ಶಿವಭಕ್ತನಾಗಿ ಭಕ್ತಿ-ಪಕ್ಷವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ಕಾಗೆ ಕೋಳಿಯಿಂದ ಕರಕಷ್ಟ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

kAgeyaMdaguLa kaMDare
kareyadE tanna baLagavannu ?
kOLiyoMdu kuTuka kaMDare
kUgi kareyadE tanna kulavellavannu ?
SivaBaktanAgi Bakti-pakShavilladiddare
kAge kOLiyiMda karakaShTa kUDalasaMgamadEva.

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=CWq--CkonHc>

Translation:

When a crow sees a crumb,
does it not call its flock to share?
When a hen finds a morsel,
does it not call its brood to share?
If one is a devotee of Shiva, but has not cultivated a family of Lord's devotees,
one is worse than a hen or a crow,
Oh! Lord Kudala Sangama!

Commentary:

In this Vachana, Basavanna emphasizes that it is not enough if one is focused on one's individual success; such success should be shared to multiply it and contribute to a harmonious, glorious society. The harmony and interdependence among individuals is the basis for a great society. In fact, in all species of animal kingdom we see harmony and interdependence. The crow and the hen used as examples represent the animal kingdom, which share even simple findings of crumbs and morsels.

In all religions, the reformers who appeared to instruct mankind about the highest aspirations of life indicated that the greatest enemy of spiritual achievement (self realization) is selfishness. Acting and living merely for one's own sake has resulted in human beings to behave ruthlessly with fellow human beings. In animals, although selfishness is a natural function due to the instincts of feeding and reproduction, it never crosses the limit to become a psychic perversion. In human beings, the over-identification with the body and other belongings makes one believe that one exists only for oneself (ego). The ego in general prompts the thoughts and actions of

individuals. It keeps on building stronger boundaries around itself and weakens the soul. Further, the ego prevents the soul from communicating harmoniously with another soul.

Basavanna advocated two aspects as musts for daily living: 'Kayaka' and 'Dasoha'. Kayaka is our work (duty). It must be done with utmost sincerity. Sincere work creates heaven here (Kayakave Kailasa – Work is heaven). Dasoha is service to community. This is the selfless act expected of us, and sharing of our success with the fellow beings.

We normally think in terms of Career, Family and Community. Success in career is a must for our well being. As such, we try to put all our efforts to achieve it. Family is our immediate community with which we generally share our success. For most of us, the development stops there. It should not be the case. We must strive to share our success with the community at large, at least after the career and family needs are satisfied.

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಕ್ಕಿಗಳಾದ ಕಾಗೆ ಮತ್ತು ಕೋಳಿಗಳ ಉದಾಹರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಶಿವಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಾಗೆಯು ಆಹಾರದ ಒಂದು ಅಗುಳನ್ನು ಕಂಡರೂ “ಕಾ ಕಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಅದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ ಬಳಗವನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆಯುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಕೋಳಿಯೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕುಟುಕನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ತನ್ನವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಗಿ ಕರೆಯುವುದು. ಈ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನುವ ಗುಣವು ಅವುಗಳ ರಕ್ತದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಗುಣವು ಭಕ್ತಿಯ (ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯುವ) ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಯಾರಿಗೇ ಆದರೂ ಬಲು ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಗೊಂದಲಗಳನ್ನು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು, ಭಕ್ತಿ ಪಕ್ಷದವರೊಂದಿಗೆ ಎಂದರೆ ಸಮಾನ ಮನದವರಲ್ಲಿ (ಏಕೆಂದರೆ ಇತರರು ಆತನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.) ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಪರಿಹಾರಉಂಟಾಗಿ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ದಾರಿಯ ಪಥಿಕನು ಗೊಂದಲಗಳ, ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗುವ ಸಂಭವ ಇರುತ್ತದೆ. ಆತನು ಮುಂದುವರೆಯುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ ಇದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಈ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಲಾಭದಾಯಕವೇ. ಆಹಾರದಿಂದ ದೇಹವು ಪುಷ್ಟಿಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಈ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಭಕ್ತನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ತನ್ನತಾನರಿಯುವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವವನಿಗೆ ಕಡು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆತನು ಈಗಾಗಲೇ ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನಿರಿಸುವವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಗುವ ಆಂತರಿಕ ಹಂಬಲವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಸರಳತನದ ಜೀವನ. ಭಕ್ತನಾದವನು ಸರಳತನದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಸ್ವಾಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ ಬೇಕು. ಇದು ಸಮಾನ ಮನೋಧರ್ಮದವರೊಂದಿಗಿನ ಒಡನಾಟ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಚಿಂತನ ಮಥನದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಆತನ ಜೀವನ ಅರಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅಡ್ಡಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಜ್ಜನರ ಸಂಗಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಸಜ್ಜನರೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆಯುಳ್ಳವರಲ್ಲ. ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವವರೇ ಸಜ್ಜನರು. ಇಂತಹವರ ಒಡನಾಟದಿಂದಲೇ ನಿಜವಾದ ಲಾಭ. ಇದರಿಂದ ವಂಚಿತನಾದವನು ಅಪಾರ ಹಾನಿಯನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆತನು ತನಗೆ ಇದಿರಾಗುವ ಅನೇಕ ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗ ತಿಳಿಯದೆ ತೊಳಲುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ದಾರಿಯೇ ಸರಿಯಾದದ್ದು ಎಂಬ ಆಳವಾದ ಅರಿವಿರುವುದರಿಂದ ಆತನು ಅದನ್ನು ತೊರೆಯಲಾರ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ “ಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಮಾಡಬಾರದು, ಕರಗಸದಂತೆ ಹೋಗುತ್ತ ಕೊಯ್ತುದು ಬರುತ್ತ ಕೊಯ್ತುದು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆತನ ಸ್ಥಿತಿ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪರದಾದುವ ಕಾಗೆ ಮತ್ತು ಕೋಳಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೀನವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣ ಕೇವಲ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಲಾಭವನ್ನುಂಟು ಮಾಡದೆ ಆತನು

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಇಡೀ ವಿಶ್ವಕ್ಕೇ ಅಪಾರವಾದ ಕೊಡುಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಉದಾಹರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಇಂತಹ ಉದಾತ್ತವಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುವ ವಿಶೇಷತೆ ಬಸವಣ್ಣನವರದು.

Vachana 6: Enu Bandiri – Please Come In!

Vachana in Kannada:

"ಏನು ಬಂದಿರಿ, ಹದುಳವಿದ್ದಿರೆ?" ಎಂದರೆ

ನಿಮ್ಮ ಮೈಸಿರಿ ಹಾರಿಹೋಹುದೇ?

ಕುಳ್ಳಿರೆಂದರೆ ನೆಲ ಕುಳಿಹೋಹುದೇ ?

ಒಡನೆ ನುಡಿದರೆ ಶಿರ-ಹೊಟ್ಟೆ ಒಡೆವುದೆ ?

ಕೊಡಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೊಂದು ಗುಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ

ಕೆಡಹಿ ಮೂಗ ಕೊಯ್ಯದೆ ಮಾಣ್ಣನೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮ ದೇವನು ?

Transliteration:

"Enu baMdiri, haduLaviddire?" eMdare

nimma maisiri hArihOhudE ?

kuLLireMdare nela kuLihOhudE ?

oDane nuDidare Sira-hoTTe oDevude ?

koDalilladiddaroMdu guNavilladiddare

keDahi mUga koyyade mANbane kUDalasaMgama dEvanu ?

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=0fIIFCTuH3w>

Translation:

If you greet others at the first sight with "Please come in, How do you do?"
does your physical beauty disappear? (do you turn ugly?)

If you say "Please sit down",
does your floor cave in?

If you are the first one to greet (without waiting for the other to be the first),
does your head or belly burst?

You may not have anything to give. But, if you do not have the grace to greet,
the Lord (Kudala Sangama) will pull you down and chop your nose!

Commentary:

This vachana advocates the importance of developing positive environments for all our interactions. This can only be done by taking the initiative to greet the other party, enquiring about their well being, offering them any support needed to make them comfortable. Even though there is not much to offer, or an inclination to yield to the other party during the ensuing interactions, the gracious gesture is a must.

We often tend to ignore other's presence because of our state of mind at that time, or preoccupation with other tasks, or out of willful negligence. These scenarios are more apt to occur in the multitasking world of today. Reflecting on what might have contributed to similar scenarios in fairly simple lives of twelfth century when this vachana was written; it is easy to see that the ego of the individual is the main contributing factor. Our ego stops us from greeting people properly and respecting every individual as equal. By saying that we should develop the

grace to greet, the vachana is advocating the containment of ego and development of respect for all. The last line mentions that the Lord will pull you down and chop the nose. Chopping the nose is considered the harshest punishment on an individual. The Lord being referred to in this line is the Lord within us. He does not physically chop our nose. But, our egotistic behavior will eventually pull us down, punishing us to the level equivalent to chopping the nose.

Very often we see that our friends, colleagues and family members seem bored, distant or even alienated. We often react by mirroring their behavior. It is essential thus, to get people to react more positively to us throughout the day whether in the office, at home or on the street. We can establish a pleasant environment by being first to greet with a smile, enquiring about the well being of the individuals and their families, and making them comfortable by offering a seat, or a drink, etc. if needed. Such welcome clears the air even if one has arrived to discuss an unpleasant matter. This vachana urges us to be the first to take such an initiative. Even if we do not have anything to offer (give), we should develop the grace to greet to start off a positive interpersonal relationship and environment.

It is natural to think “why do I have to set the tone?” We have to take the initiative because most people have already defined their life patterns and are not likely to change them. If we want our interaction with them to be upbeat, we have to create an environment where we can get the reaction we want. We must use positive words and tone, even when we have to give instructions or express dislike for someone’s behavior.

Let us remember “we get back what we give out”.

Kannada Commentary:

ಶಿವಶರಣರ ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿ ಅದ್ಭುತವಾದದ್ದು. ಅವರು ‘ಈ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ “ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲುವವರು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲುವರು” ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು. ಜನರೊಂದಿಗಿನ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಕೊಡುವಂತಹದು. ಆದರೆ ಅಹಮ್ಮಿನ ನಡತೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರ ನೆಮ್ಮದಿಯೂ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಬರುವುದು ಅಹಂಕಾರ. ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದವರೊಂದಿಗೆ ವರ್ತಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದವರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡದವರನ್ನು ಕುರಿತು, ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು, ಸಂಭವಿಸಲಾರದ ಪರಮಾವಧಿಯ (extreme) ಕಾರಣಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಕೊಡುತ್ತ “ತಾವು ಕುಶಲವೇ? ಯಾವ ಕೆಲಸದ ನಿಮಿತ್ತ ತಾವು ಬಂದಿರುವಿರಿ? ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೇಹದ ಸಿರಿಗೆ ಕುಂದುಂಟಾಗುವುದೇ? ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ ಎಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿಯುಂಟಾಗುವುದೇ? ಬಂದವರನ್ನು ಕಾಯಿಸದೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಲೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಳು ಒಡೆದು ಹೋಗುವವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ, ಇದಾವುದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಾವುದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸದೆ ನಾವು ಮನೆಗೆ ಬಂದವರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಥವಾ ಬಂದವರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇನನ್ನೋ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ, ಇಲ್ಲವೆ ಯಾವುದೋ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಬಂದವರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಅವಮಾನ ಉಂಟಾಗಿ ಅವರ ನೆಮ್ಮದಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದ್ವೇಷ ಅಸೂಯೆಗಳು ಹುಟ್ಟಬಹುದು, ಅವರ ಮನ ನೋಯಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ

ಭಾವನೆಗಳಿಗೆಡೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಜೀವನವನ್ನು ನರಕಮಯವಾಗಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲದರ ಕಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಒಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೈಯೆತ್ತಿ ಕೊಡುವ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತಾಡುವ ಗುಣವಿರಬೇಕು. ಅದೂಕೂಡ ಇಲ್ಲದ, ಅಹಂಕಾರದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡಲಸಂಗಮನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿಸಿ ಆತನ ಮೂಗು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಎಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಂತಸ್ತು, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳು ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ಒಂದಿಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಅವು ಮಣ್ಣುಗೂಡುತ್ತವೆ. ಆಗ ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಅವನ ಮೂಗು ಕೊಯ್ದಂತೆಯೇ, ಅಂದರೆ ಅವನ ಅವಮಾನವಾದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ವಿನಯ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವವರಿಗಂತೂ ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವು ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಅಡಚಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

Vachana 7: Tanage Munivarige - Anger Management

Vachana in Kannada:

ತನಗೆ ಮುನಿವರಿಗೆ ತಾ ಮುನಿಯಲೇಕಯ್ಯ ?
ತನಗಾದ ಆಗೇನು ? ಅವರಿಗಾದ ಚೇಗೇನು ?
ತನುವಿನ ಕೋಪ ತನ್ನ ಹಿರಿಯತನದ ಕೇಡು.
ಮನದ ಕೋಪ ತನ್ನ ಅರಿವಿನ ಕೇಡು.
ಮನೆಯೊಳಗಣ ಕಿಚ್ಚು ಮನೆಯ ಸುಟ್ಟಲ್ಲದೆ
ನೆರೆಮನೆಯ ಸುಡದು ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

tanage munivarige tA muniyalEkayya ?
tanagAda AgEnu ? avarigAda cEgEnu ?
tanuvina kOpa tanna hiriyatanada kEDu.
manada kOpa tanna arivina kEDu.
maneyoLagaNa kiccu maneya suTTallade
neremaneya suDadu kUDalasaMgamadEva.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=jUBWEHAngaA>

Translation:

Why should you be angry with those who are angry with you?
What do you gain? What do they lose?
Anger exhibited is loss of your dignity (magnanimity)!
Anger (felt) within is loss of your sense (wisdom)!
Fire started in your house, unless burns your house (first),
does not burn your neighbor's house, Oh! Lord Kudala Sangama Deva.

Commentary:

One of the seven commandments from Vachana 1 was 'Do not be angry'. In this vachana, Basavanna is addressing the most common weakness of all humans, the anger. In fact, several of our great sages and gods and goddesses were also not free from anger. Our first reaction towards someone who is angry with us is to exhibit a much stronger anger with an attempt "to teach them a lesson and show that we are superior to them". The first two statements of the vachana advocate not confronting anger with anger. Responding with anger to an individual who is angry with you, brings no advantage to either of you. Neither you gain anything, nor does the other party lose anything. Mahatma Gandhi said, an eye for an eye results in both parties becoming blind at the end. There are major consequences of anger as portrayed by the next two sentences of the vachana. Exhibition of anger will only bring your stature down among your fellow beings. In addition, it brings the turmoil within you, causes loss of senses, and creates the everlasting ill feeling of not being able to control your own emotions. Finally, the vachana says, anger is equivalent to the fire started in your own house. It first burns your house down, before spreading to the house next door.

It is said that the fundamental reason for anger is an inferiority complex or insecurity in the individual. Some say, it is genetic and the inherent nature of some, and cannot really be conquered. Some feel that anger is a required attribute to become successful in life, because without anger it is hard to be passionate about your work. Anger management techniques prevalent today (take several breaths before reacting, count to ten forwards and backwards before reacting, practice meditation to help control your senses better, etc.) tend to convert the anger energy into a healing energy to make the individual useful to the society.

The fundamental factors contributing to anger are 'I' and 'Mine' aspects of our lives. We all value our possessions. We all value our image either as perceived by us or established by the society. We become angry when someone tries to pierce into the image or try to snatch our possessions. The key to anger management technique thus seems to be free from 'I' and 'Mine' as far as possible. If we can mature to the level of saying all I have belongs to God and not to me, thereby getting rid of the 'I' and 'Mine' nature, we seem to progress a long way in terms of conquering anger. Remember, the God referred to here is the soul within you, a spark of the Universal soul.

Bhagavad Gita (Chapter 2, verses 62-63) says: Brooding on the object of senses, man develops attachment to them. From attachment comes desire. From desire anger sprouts forth. Anger leads to delusion. Delusion leads to confused memory; from confused memory to the destruction of reason; destruction of the reason perishes the man.

Let us be passionate in whatever we do! Let us not be angry!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ, ದೇವಾಧಿದೇವತೆಗಳನ್ನು, ಮಹಾ ಮಹಾ ಮುನಿಗಳನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಕಾಡಿದ ಕೋಪದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಕೋಪವೇಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ? "ನಾನು" "ನನ್ನದು" ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುವಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಇಲ್ಲವೆ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ರೂಪವಿರಬಹುದು. ಈ ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಅಥವಾ ಮಾನಸಿಕ ರೂಪಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾದಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೋಪ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಕೋಪದ ಪರಿಣಾಮ ಅತ್ಯಂತ ವಿನಾಶಕಾರಿ. ತನ್ನದೆನ್ನುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಇರುವುದೆಲ್ಲ ಕೂಡಲಸಂಗಮನದ್ದೇ ಎಂದು ಅರಿತಿದ್ದ ಬಸವಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕೋಪವೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಘಟನೆ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯರು. ನಮಗೆ ಮಾತು ಮಾತಿಗೂ ಸಿಟ್ಟು ನೆತ್ತಿಗೇರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 'ನಾನು' 'ನನ್ನದು' ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಎಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾದ ಕೋಪ 'ನನಗೆ' 'ನನ್ನದಕ್ಕೆ' ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದವರಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಂತೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದದ್ದೆ. ಅನೇಕ ಸಲ ನಾವು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕೋಪಮಾಡಿಕೊಂಡವರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೋಪ ತೋರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮದಿ ಪಡೆಯುವ ವೃಥಾ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಕೋಪಮಾಡಿಕೊಂಡವರ ಇಬ್ಬರ ನಮ್ಮದಿಯೂ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವಿನಾಶಕಾರಿ ಕೋಪವನ್ನು ದೂರವಿಡಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೋಪವನ್ನು ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಿಚ್ಚು

ನೆರೆಮನೆಯವರನ್ನು ಸುಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸುಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಕೋಪವು ಮೊದಲು ಯಾರ ಮನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಯೋ ಅವರನ್ನು ಮೊದಲು ಹಾಳುಮಾಡಿ ಆನಂತರ ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಕೋಪ ತೋರಿಸಿ “ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದೆ” ಎಂದು ಬೀಗುವುದು ಅರ್ಥಹೀನ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಮೊದಲುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ನಾವು ಕೋಪಗೊಂಡು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಹರಿಹಾಯ್ತಾಗ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳುತ್ತದೆ: ನಾನು ಆತನಿಗೆ ನಾನೇನೆಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೆಂದರೆ ಏನೆಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಆತ. ಪಾಪ ಹೋಗಲಿ ಎಂದು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಹುಟ್ಟೇ ಅಡಗಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. - ಎಂಬಂತಹ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಇಲ್ಲದ ಸಾಂತ್ವನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅದರ ನಮ್ಮದಿ ತೀರ ಹಾಳಾದುದರ ಸಾಕ್ಷಿ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸತ್ಯದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ‘

Vachana 8: Enaginta Kiriyarilla - Humility

Vachana in Kannada:

ಎನಗಿಂತ ಕಿರಿಯಿರಿಲ್ಲ!

ಶಿವಭಕ್ತರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯಿರಿಲ್ಲ.

ನಿಮ್ಮ ಪಾದ ಸಾಕ್ಷಿ ಎನ್ನ ಮನ ಸಾಕ್ಷಿ!

ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ ಎನಗಿದೇ ದಿಬ್ಬ.

Transliteration:

enagiMta kiriyarilla!

SivaBaktarigiMta hiriyarilla.

nimma pAda sAkShi enna mana sAkShi!

kUDalasaMgamadEvA enagidE dibya.

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=Yzh73EbQuI0>

Translation:

No one is inferior to me!

No one is superior to the devotees of the Lord Shiva!

I swear on your feet! I swear on my heart (mind)!

O Lord Kudalasangamadeva, this is verily the touch-stone for me!

Commentary:

Basavanna preached and practiced love and respect towards all fellow beings. He believed in equality among all, irrespective of gender, caste, social status, position or wealth. He takes the qualities of equality, love and respect one level higher in this vachana depicting the high degree of 'humility' Basavanna had cultivated. We should never look down upon any one; we can always find a positive quality in an individual if we take the 'attitude of no one is inferior to me'. The true devotees of the Lord by their very nature are highly spiritual. Basavanna, an ardent advocate of Bhakti (devotional) culture naturally considers such devotees as the most superior beings. He says that he swears on his heart and mind and bows to the feet of the Lord to help him to be humble forever.

The status of individuals as inferior or superior is generally determined by their wealth, position in society or profession, level of knowledge, caste and age (younger/older). Basavanna was not lacking in any of these aspects (except may be the age) to his contemporaries, yet he says 'there is no one inferior to me and devotees of the Lord are the most superior'. Apparently, he is referring to the temporariness of the above material characteristics. Those self-realized individuals who have conquered the ego and not affected by the status due to their material possessions are true devotees of the Lord and are superior to everyone.

As we become successful in our profession and gain wealth and status in society, we tend to enhance our ego unless we strive to contain our ignorance, desires and hatred. Developing humility is the process of ego containment. To get in touch with our true self (the God within), we have to kill the ego. 'Ahankara' in Sanskrit, literally translates into The-sound-of-I, or quite

simply the sense of the self or ego. When this sound is stilled, we are in touch with our true being. Humility is thus the quality of being modest, reverential, even politely submissive, and never being arrogant, contemptuous or rude.

Humility is considered a virtue in most religious and philosophical traditions, being connected with notions of transcendent unity with the universe or the divine, and of egolessness. In Buddhism, humility is equivalent to a concern of how to be liberated from the sufferings of life and the vexations of the human mind. The ultimate aim is to achieve a state of enlightenment through meditation and other spiritual practices. Humility can also result from achieving the liberation of Nirvana. When one experiences the ultimate Emptiness (Shunyata) and non-self (Anatta), one is free from suffering, vexations, and all illusions of self-deception. Humility, compassion, and wisdom characterize this state of enlightenment. Enlightenment can come only after humility – the wisdom of realizing one's own ignorance, insignificance, and lowliness, without which one cannot see the truth. Guru Granth Sahib, the holy book of Sikhism says “Make contentment your ear-rings, humility your begging bowl, and meditation the ashes you apply to your body”.

Humility is now being studied as a trait that can enhance leadership effectiveness. Recent research suggests that humility is multi-dimensional and includes self-understanding and awareness, openness, and perspective taking.

Mahatma Gandhi said "It is unwise to be too sure of one's own wisdom. It is healthy to be reminded that the strongest might weaken and the wisest might err. Attempting to sustain truth without humility is doomed to cause it to become instead an arrogant caricature of truth".

Let us contain our Ego! Let us be Humble!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ವಿನಯಶೀಲತೆಯನ್ನು ತೋರಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಿರಿಯ ಮತ್ತು ಹಿರಿಯವೆಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯ ಅಥವಾ ಹಿರಿಯ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗಿರುವ ಪದವಿ, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಧನ ಸಂಪತ್ತುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಜಾತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಿರಿಯ ಅಥವಾ ಹಿರಿಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ಮೇಲ್ಕಂಡ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ (ವಯಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು) ಅವರು ಸಣ್ಣವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯವರೆಂದು ಹಾಗೂ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಇದರ ಮರ್ಮ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸು ನಶ್ವರವಾದ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟದ್ದು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಪದವಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳು ಸಹ ಶಾಶ್ವತವಾದುವುಗಳಲ್ಲ. ತನ್ನ ಭಾವನೆಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಮಾನವನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜಾತಿಗಳು ಈಗ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ನಿರ್ಧಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಮೂರ್ಖತೆಯ ಕುರುಹುಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಗಳಿಸುವ ಜ್ಞಾನವೂ ಕೂಡ (ಅದು ಆಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ) ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಕಿರಿಯ ಮತ್ತು ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಹಿರಿಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು? ಅವರು ತಮ್ಮ ಇತರ

ವಚನಗಳಲ್ಲಿ - ಲಿಂಗವ ತೋರಿ ಉದರವ ಹೊರವವರು ಭಕ್ತರಲ್ಲ, ಒಳಗೆ ಕುಟಿಲ ಹೊರಗೆ ವಿನಯವಾಗಿ ಭಕ್ತರೆನಿಸಿಕೊಂಬವರ ಕೂಡಲಸಂಗಮ ಒಲ್ಲನಯ್ಯ, ಶಿವಭಕ್ತರು ಒಳಹೊರಗೊಂದಾಗಿರಬೇಕು, ಅಳಿಯಾಸೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿರಬೇಕು, ಅವರ ಇಂದ್ರಿಯ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸುಖದ ಸೋಂಕೂ ಇಲ್ಲದವಾಗಿರಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅವರ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಯಾರ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅಂತಹವನನ್ನು ಭಕ್ತನೆನ್ನಬಹುದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಜಾಗೃತ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಕ್ತನ ಅರಿವು ಯಾವ ಅಳತೆಗೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅದು ನಿತ್ಯ ನೂತನವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಅದು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ “ತಾನು” ಎಂಬ ಭಾವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಹಿರಿಯದು. ಅದನ್ನು ಹೊಂದಿದವನೇ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯನು. ಅಂತಹವರೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡು ತಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯನು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ‘ನನ್ನ ಚಿತ್ತವು ಅತ್ತಿಯ ಹಣ್ಣು ನೋಡಯ್ಯ’ ಎನ್ನುವ ವಚನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ತಿಯ ಹಣ್ಣಿನಂತೆ ಹುಳುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹುರುಳೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೊರತೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. “ನಾನು” ಎನ್ನುವ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದಾಗ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ “ ನಾನು ನನ್ನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎನ್ನುವ ಅಹಂಕಾರ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಆಳದಲ್ಲಿ ಆ ತಪ್ಪುಗಳು ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವೇ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತದೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು “ನಮ್ಮತನ” ಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆ ನಿಜವಾದ ವಿನಯ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಮನಸ್ಸು ಜಾಗೃತವಾದದ್ದು, ಅಹಂಕಾರ ರಹಿತವಾದದ್ದು. .. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ “ ತಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯನು” ಎಂದು ಹೇಳುವ ವಾಸ್ತವಿಕವಾದ ವಿನಯ ಅವರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಯಾರು ಹಿರಿಯರು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಚೆನ್ನಬಸವಣ್ಣನವರ ಸುಂದರವಾದ ವಚನವೊಂದು ಇಲ್ಲಿದೆ:

ಅಜಕಲ್ಪಕೋಟಿ ವರುಷದವರೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯರೆ?
ಹುತ್ತೇರಿ ಬೆತ್ತ ಬೆಳೆದ ತಪಸ್ವಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಹಿರಿಯರೆ?
ನಡು ಮುರಿದು ಗುಡುಗೂರಿ ತಲೆನಡುಗಿದವರೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯರೆ?
ನರೆ ತೆರೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಮತಿಗೆಟ್ಟು ಒಂದನಾಡಹೋಗಿ
ಒಂಬತ್ತನಾಡುವ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯರೆ?
ಅನುವನರಿದು ಘನವ ಬೆರೆಸಿ ಹಿರಿದು ಕಿರಿದೆಂಬ
ಭೇದವ ಮರೆದು, ಕೂಡಲ ಚೆನ್ನಸಂಗಯ್ಯನಲ್ಲಿ ಬೇರಿಲ್ಲದಿವ್ವ ಹಿರಿಯತನ
ನಮ್ಮ ಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕಂಗಾಯಿತು ಕೇಳಾ ಪ್ರಭುವೆ!

” ಹಿರಿದು ಕಿರಿದೆಂಬ ಭೇದವ ಮರೆತು ಕೂಡಲ ಚೆನ್ನ ಸಂಗಯ್ಯನಲ್ಲಿ ಬೇರಿಲ್ಲದಿವ್ವ ಹಿರಿಯತನ” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಹಮ್ ಅನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು, ನೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೇವಲ “ನೋಡುವುದು” ಮಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ಸರಿ ತಪ್ಪು,

ನನ್ನದು ಮತ್ತೊಂದು,ದೊಡ್ಡದು ಚಿಕ್ಕದು ಎನ್ನುವಂತಹ ಯಾವ ಭಾವನೆಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನೇ ಚೆನ್ನ ಬಸವಣ್ಣನವರು
“ಕೂಡಲ ಚೆನ್ನ ಸಂಗಯ್ಯನಲ್ಲಿ ಬೇರಿಲ್ಲದಿಷ್ಟ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.ಆ ಗುಣವನ್ನೇ ಹಿರಿಯತನ ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ.

Vachana 9: Lokada Donka: Correcting Others

Vachana in Kannada:

ಲೋಕದ ಡೊಂಕ ನೀವೇಕೆ ತಿದ್ದುವಿರಿ ?
ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ತನುವ ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಿ;
ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮನವ ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಿ.
ನೆರೆಮನೆಯ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಅಳುವರ ಮೆಚ್ಚ
ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

Okada DoMka nIvEke tidduviri ?
nimma nimma tanuva saMtaisikoLLi;
nimma nimma manava saMtaisikoLLi.
neremaneya duHKakke aLuvara mecca
namma kUDalasaMgamadEva.

Click hear for a recitation:

<http://www.youtube.com/watch?v=-2qBs4e5P9g>

Click on the link below for a musical rendering:

<http://www.raaga.com/player4/?id=236721&mode=100&rand=0.052598806636278916>

Translation:

Why do you try to mend the failings of the world?
Strengthen (Assuage) your bodies first, each one of you!
Strengthen (Assuage) your own minds, each one of you!
Lord Kudala Sangama Deva does not approve (sympathize with) those bemoaning (weeping for)
neighbor's grief!

Commentary:

It appears that Basavanna is trying to dissuade us from taking initiative to correct the failings of the world in the first sentence of this vachana. In the last sentence he is saying that sympathizing with the grief of the others is also not appropriate. The middle two sentences are suggesting that we should strengthen our bodies and minds so that they are not affected by the failings of the world and are fit to be of help with the grief of the others.

Indeed, we cannot reduce or eliminate anyone's grief by sympathizing with them or crying with them. The grief can only be reduced or eliminated by the grieving individual himself. For this, he needs to be strong physically and has a strong (clear) mind to address the situation contributing to grief. Along the same lines, we can provide support to the grieving individual only when we are strong in body and mind. We should be able to evaluate the situation at hand without prejudice. The prejudices we carry come from our ego, which is triggered by our status, knowledge, wealth, position in society, upbringing, education, etc. If we can rise to the level where we can set aside our ego, then we can offer the appropriate support to the grieving individual. Again, it is the individual in grief is the one who can come out of it; the others can

only offer support when they are strong and egoless.

That takes us back to the first sentence of the vachana. In light of the above discussion, the first sentence is really a question by Basavanna, asking us as to what is the reason we volunteer to solve world's problems, rather than a suggestion to stay away from them. The reason again is our ego or 'I-ness'. When we see a failure or wrong, we immediately feel that we are above it all, and we can set it right with the wealth, power, and knowledge we have, and we are superior to those who did wrong. We typically set aside our better judgment and try to teach a lesson to those who did wrong (in our opinion).

In summary, each individual correcting his own faults first instead of trying to correct others' is the way to build a harmonious society (world)!

A grieving mother (Gauthami) approaches Buddha with the body of her dead son asking him to bring the boy back to life and relieve her grief. Buddha realizes that he does not have the power to bring the boy back to life. He requests her to go around the village and borrow a cup of mustards from a family with no deaths. After a long trek through all the houses in the village, Gauthami realizes that there is no family that was free from death. That realization enables her to look at her son's death in proper perspective and move on with her life. Buddha did not correct the wrong (death of the son from Gauthami's point of view); he did not commiserate with her to reduce her sorrow; his inner strength allowed him to provide the support needed for Gauthami to get strong and relieve of her sorrow on her own.

Let us learn to contain our ego! Let us strive to get strong to bear the consequences of the faults of the world! Let us be judicious to offer support for those who are in grief, so they can relieve of it themselves!

Kannda Commentary:

ಈ ವಚನದ ಅರ್ಥ ಮನನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ, "ನಾನು" ವಿನ ಮಹಾ ಗುಣಗಳ ದರ್ಶನವಾಗಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ. "ನಾನು" ಎಂದರೆ ಯಾರು? ಇಂತಿಂಥವರ ಸಂತಾನ, ಇಂತಿಂಥ ಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಪಡೆದವ, ಇಂತಿಂಹ ಜಾತಿಯವ, ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಧನ ಸಂಪತ್ತುಳ್ಳವ ಎಂಬಂತಹ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳ ರಾಶಿಯಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಆತನಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಡೊಂಕುಗಳು ಎಂದರೆ ವಕ್ರತೆ ಅಥವಾ ತಪ್ಪುಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. "ಅಯ್ಯೋ! ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂತಹ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ನೋಡು. ನಾನು ಈಗಲೆ ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅವನನ್ನು ತಿದ್ದುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಆತನ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದುಕೊಂಡು "ಪರರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹು ಉದಾರಿ" ಯಾದ ಈ "ನಾನು" ತಕ್ಷಣ ಆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ದೂರಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹವರನ್ನು ನೋಡಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು "ಲೋಕದ ಡೊಂಕ ನೀವೇಕೆ ತಿದ್ದುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, "ಪರರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವ, ಆ ಮೂಲಕ ಆ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದಂಟಾದ ಅವರ ದುಃಖವನ್ನು ದೂರಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ತನುವಿನ, ಮನಸ್ಸಿನ ವಕ್ರತೆಗಳನ್ನು, ದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ದೂರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ" ಎಂದು ಸವಾಲೆಸೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ "ನಾನು" ಮಹಾ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ದುಃಖ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನಾಗಲಿ ದುಃಖವನ್ನಾಗಲಿ ದೂರಮಾಡುವುದು ಅದರ ಕೈಲಾಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವ ವಿಷಯ. ಆದರೂ "ನಾನು" ಮಾತ್ರ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರರಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅಹಂಕಾರವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಯಾರ ದುಃಖವನ್ನೂ ದೂರ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನಃ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ “ನಾನು” ನಾನೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುವುದು ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಬೀಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಇತರರ ದೋಷಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ತನ್ನ ತಾನನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಮರೆತೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಾಗಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ನನಗೆ ಇತರರ ದುಃಖ ದೂರಮಾಡುವ ನೈತಿಕ ಬಲವಿದೆಯೇ?

ಮಹಾತ್ಮನಾದ ಬುಧ್ಧನಿಗೂ ಕೂಡ ಕಿಸಾ ಗೌತಮಿಯ ದುಃಖ ದೂರಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತನು ತನ್ನ ತಪಃ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಕೆಯ ಮಗುವನ್ನು ಬದುಕಿಸಲಿಲ್ಲ, ಆಕೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ಒಣ ಮಾತುಗಳಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಬುಧ್ಧನು ಸಾವಿಲ್ಲದ ಮನೆಯಿಂದ ಸಾವಿವೆ ತರಲು ಹೇಳಿ ಆಕೆಗೆ ಸಾವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದ. ಆ ಅರಿವೇ ಅವಳ ದುಃಖವನ್ನು ದೂರಗೊಳಿಸಿತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ “ನಾನು” ಯಾರದ್ದಾದರೂ ದುಃಖ ದೂರ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇತರರ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ನೋಟದ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನ? ಇಂತಹವರನ್ನು ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ ಮೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಇತರರ ದೋಷಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವ ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೋಷಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡರೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಸಮಾಜದ ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಆಶಯ.

Vachana 10: SamsaaraSagarada - Life and Frustrations

Vachana in Kannada:

ಸಂಸಾರಸಾಗರದ ತೆರೆ ಕೊಬ್ಬಿ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಅಲೆವುತ್ತಿದೆ ನೋಡಾ!
ಸಂಸಾರಸಾಗರ ಉರದುದ್ದವೇ ಹೇಳಾ ?
ಸಂಸಾರಸಾಗರ ಕೊರಲುದ್ದವೇ ಹೇಳಾ ?
ಸಂಸಾರಸಾಗರ ಶಿರದುದ್ದವಾದ ಬಳಿಕ ಏನ ಹೇಳುವೆನಯ್ಯ ?
ಅಯ್ಯ, ಅಯ್ಯ, ಎನ್ನ ಹುಯ್ಯಲ ಕೇಳಯ್ಯ!
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ, ನಾನೇವನೇವನಯ್ಯ!

Transliteration:

saMsArasAgarada tere kobbi muKada mEle alevuttide nODA!
saMsArasAgara uraduddavE hELA ?
saMsArasAgara koraluddavE hELA ?
saMsArasAgara SiraduddavAda baLika Ena hELuvenayya ?
ayya; ayya, enna huyyala kELayya!
kUDalasaMgamadEva, nAnEvenEvenayya!

Click To Hear It:

http://www.youtube.com/watch?v=2_P6T_zOZc

Translation (Words):

saMsAra (Mundane life) sAgarada (ocean) tere (wave) kobbi (risen)
muKada mEle (on the face) alevuttide (forcing) nODA!(See)
saMsArasAgara uraduddavE (upto the chest) hELA ?(tell me)
saMsArasAgara koraluddavE (upto the neck) hELA ?
saMsArasAgara SiraduddavAda (upto the head) baLika (after) Ena (what)
hELuvenayya ?(can I say?)
ayya (Oh! God) ; ayya, enna (my) huyyala (cry, request) kELayya!(please listen)
kUDalasaMgamadEva, nAnEvenEvenayya!(what can I say and do?)

Translation:

The tidal waves of the ocean of (mundane) life are hitting me on my face Oh! Lord.
I can probably withstand the waves hitting at my chest!
I can probably withstand the waves hitting at my neck!
What can I say when the waves hit at my head and drown me?
Oh! Lord, please heed my cry!
Lord Kudala Sangama! Please guide me as to what can I say or do!

Commentary:

Basavanna was known as 'Karma Yogi' meaning that he believed in passionate performance of all the activities of the mortal life. He said "kaayakave Kailaasa" (work is heaven) and believed that no profession is inferior. He further stipulated that all of us have to serve the society by

performing our duties with utmost sincerity. He noticed the frustrations, inequalities and unfairness in contemporary society, and strived to eradicate them while completely being part of the society (unlike Buddha, who renounced the worldly involvement to reform the society). Basavanna was also called “Bhakti Bhandari” (Treasurer of Devotion) and advocated an intense devotional life. He believed that everything we own belongs to the Lord and everything we do is an offering to the Lord.

Considering the above Kaayaka and Bhakti aspects of Basavanna’s life, it is interesting that he so eloquently addresses the frustrations of our material (mundane) life in this vachana. All of us are so busy with our day to day activities, that we do not have either the time or the inclination to think of anything else. We will never question as to: what are we doing? Why are we doing it? Is it necessary for us to spend our lives this way? What are the advantages and disadvantages? We are so occupied, that we do not see the need for such questions.

The mindset of an individual on the path of self realization is completely different. He questions: how and why do the problems and frustrations arise? Why are we happy or unhappy? It is obvious that those who are deprived of food and shelter are unhappy; but, why are those whose food and shelter needs are met, also unhappy? How should we lead this life? How should we smoothen our living? What is our ultimate goal in life?

Finding answers to such questions requires an ever calm, collected mind. But, the day to day frustrations and activities work against achieving such calmness of mind. Just as tidal waves of the ocean slapping on our face would make it hard for us to breath, the frustrations caused by the mundane life make us less apt to think and keep a clear mind. We can probably manage staying alive as long as the waves are hitting us at the chest or neck levels. But, when they rise to the level of our head and drown us, the only way left is to cry and scream for help.

Let us strive to achieve a calm and collected mind. Let us put our activities in perspective and move towards self realization!

Kannada Commentary:

ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದ ಜಂಜಾಟಗಳು ಕಾಡಿದಾಗ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಆಗುವ ಅನುಭವ ಇದು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗಿದವರಿಗೆ ಅಂದರೆ, ದಿನನಿತ್ಯದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ಅದೇ ಬದುಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಏನನ್ನೋ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಬದುಕೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವವರಂತೆ ಅವರ ಜೀವನ ಹೇಗೋ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಏಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಈ ರೀತಿಯ ಜೀವನ ನಡೆಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೇ? ಇದರಿಂದ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಲಾಭ ಅಥವಾ ಹಾನಿಯೇನು? ಎಂಬಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ವ್ಯವಧಾನವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಕ್ತನ (ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯಬೇಕೆನ್ನುವವನ) ಪರಿಯೇ ಬೇರೆ. ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಗೊಂದಲಗಳು, ಜಂಜಾಟಗಳು ಏಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ? ಸುಖ ದುಃಖಗಳು ಏಕೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತವೆ? ಉಣ್ಣಲು, ಉಡಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದವರಿಗೆ ದುಃಖವಾಗುವುದು ಸರಿಯೆ, ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲ ಇದ್ದವರೂ ಸಹ ದುಃಖಿತರಾಗುತ್ತಾರಲ್ಲ ಏಕೆ? ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಸುಖ ಏಕೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ? ಈ ಬದುಕನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಾಳಬೇಕು? ಬದುಕನ್ನು ಹಸನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂಬಂತಹ ನೂರಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತವೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಜಂಜಾಟಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಯೂ ಅಂಟದಂತೆ ಇರುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ ಮನಸ್ಸು. ಅದಕ್ಕೆ ನಿರಂತರವಾದ

ಎಚ್ಚರ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದ ಜಂಜಾಟಗಳು ಆತನನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಲು ಬಿಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಅವುಗಳ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಮನಸ್ಸು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಈ ಜಂಜಾಟಗಳು ಸಾಗರದ ಅಲೆಗಳಂತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಕೊಬ್ಬಿದ ಸಾಗರದ ಅಲೆ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಉಸಿರಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ದುಸ್ತರವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಳೂ ಕೂಡ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಸಾಗರದ ನೀರು ಎದೆಯವರೆಗಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಕೊರಳುದ್ದವಿದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಕಾಲೂರಿ ನಿಲ್ಲಬಹುದು, ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಉಸಿರಾಡಿಸ ಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ನೀರು ತಲೆಯನ್ನೂ ಮುಳುಗಿಸುವಂತಾದಾಗ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಚೀರುವುದೋಂದೇ ನನಗೆ ಉಳಿದಿರುವ ದಾರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಸಂಸಾರದ ಜಂಜಾಟಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ, ಮತ್ತು ತಾನು ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

Vachana 11: baDatanake uMbuva ciMte - Chasing Happiness

Vachana in Kannada:

ಬಡತನಕೆ ಉಂಬುವ ಚಿಂತೆ
ಉಣಲಾದರೆ ಉಡುವ ಚಿಂತೆ
ಉಡಲಾದರೆ ಇಡುವ ಚಿಂತೆ
ಇಡಲಾದರೆ ಹೆಂಡಿರ ಚಿಂತೆ
ಹೆಂಡಿರಾದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಚಿಂತೆ
ಮಕ್ಕಳಾದರೆ ಬದುಕಿನ ಚಿಂತೆ
ಬದುಕಾದರೆ ಕೇಡಿನ ಚಿಂತೆ
ಕೇಡಾದರೆ ಮರಣದ ಚಿಂತೆ
ಇಂತೀ ಹಲವು ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿಪ್ಪವರ ಕಂಡೆನು
ಶಿವನ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೊಬ್ಬರನೂ ಕಾಣೆನೆಂದಾತ ನಮ್ಮ ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯ ನಿಜ ಶರಣನು.

Transliteration:

baDatanake uMbuva ciMte
uNalAdare uDuva ciMte
uDalAdare iDuva ciMte
iDalAdare heMDira ciMte
heMDirAdare makkaLa ciMte
makkaLAdare badukina ciMte
badukAdare kEDina ciMte
kEDAdare maraNada ciMte
iMtI halavu ciMteyallippavara kaMDenu
Sivana ciMteyalliddavarobbaranU kANeneMdAta namma aMbigara cauDayya nija SaraNanu.

Click To Hear It:

<http://www.youtube.com/watch?v=2mpQBa83yDo>

Translation (Words):

baDatanake(poverty dictates) uMbuva (food) ciMte (worry, agony, or preoccupation)
uNalAdare(after food) uDuva (clothing) ciMte
uDalAdare(after clothing) iDuva(savings) ciMte
iDalAdare(after savings) heMDira(wife) ciMte
heMDirAdare(after wife) makkaLa(children) ciMte
makkaLAdare(after children) badukina (well being)ciMte
badukAdare(after well being) kEDina (troubles) ciMte
kEDAdare(after troubles) maraNada(death) ciMte
iMtI(thus) halavu(several) ciMteyallippavara(agonized people) kaMDenu(I saw)
Sivana(Lord Shiva) ciMteyalli(in mind) iddavarobbaranU (not even one) kANeneMdAta(I did not see) namma(our) aMbigara cauDayya nija (Humble) SaraNanu(Sharana).

Translation:

When poor, one agonizes over where the next meal comes from!
When food needs are satisfied, one agonizes over clothing!
When clothing needs are satisfied, one agonizes over savings (wealth)!
When one has enough in savings, there is agony over finding a spouse!
Once the spouse is in, one agonizes over having children!
Having children, leads to the agony of their well being!
When all is well, one agonizes over ill being (health, other problems)!
The ill feelings, lead to the fear of death!
Thus, I see several people with each a variety of worries!
But, I do not see any one agonizing about you (thinking of you), Oh Lord!
Thus spoke the humble sharana, Ambigara Caudayya!

Commentary:

This vachana is from Ambigara Caudayya, a contemporary of Basavanna. An ambiga is an 'oarsman' implying that sharana Caudayya belonged to the family of professional oarsman. Identification of the profession is very significant, since Basavanna and his contemporaries believed in 'work is heaven' ('kaayakave Kailasa') philosophy. Dignity of labor was foremost in their lives. They advocated that everyone must perform their normal duties with utmost sincerity, irrespective of the profession they belong to and no profession is inferior to other!

Just as Basavanna used 'Kudala sangama' as the signature for his vachanas, this sharana used his name (Ambigara Caudayya) in the last line of the vachana as his signature.

This vachana further emphasizes the frustrations of our mundane lives depicted in Vachana 10. Ambigara Caudayya provides a strong portrayal of how our daily lives are consumed by mundane activities with no time or inclination left for self realization or reflection of what the life is all about. Satisfying one need immediately sets us in the mode of striving for the next. We are never content with what we have, although we convince ourselves that we would be happy and satisfied when the current goal or need is met. The cycle of wants and needs continues for ever. Caudayya says that he can identify several people who agonize in the cycle of wants and needs, but cannot find even one individual who has conquered the cycle to turn God minded.

Indeed, this vachana of the twelfth's century is pertinent to our society of today that offers lot more choices and attractions leading to never ending list of needs and wants. One has to make extra effort to stay clear of these attractions. Basavanna, in one of his vachanas depicts the cycle of wants and needs as "I am alone and the Five are torching me!" referring to the five sense organs that promise us happiness through the worldly elements. We are so attracted by these; we do not even feel that we are failing in realizing the true meaning of life and the God within.

Let us not ignore our duties! Let us not deprive of our necessities! But, let us not waste our immense capacity for self realization and Godliness!

Kannada Commentary:

ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಲೌಕಿಕ ಚಿಂತೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಹೇಗೆ ಪಕ್ಕಾಗುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸೊಗಸಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯನವರು,

ಇದು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುವ ವಚನ. ಮಾನವನನ್ನು ಕಾಡುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಚಿಂತೆಗಳು ಇವು. ಎಂಟು ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ಬರೆದ ಈ ವಚನ, ಎಲ್ಲ ಕಾಲದ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರ ಸಮಗ್ರ ಚಿಂತೆಗಳ ಮೂಲ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ. ಮಾನವನನ್ನು ಹಿಂಡಿ ಹಿಪ್ಪೆ ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಚಿಂತೆಯಾದರೂ ಈ ಮೇಲಿನ ವಚನದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಚಿಂತೆ ಮಾನವನನ್ನು ಚಿಂತೆಯಂತೆ ಸುಡುತ್ತದೆ. ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಿರುವ ಇತರರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಇದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಸ್ವತಃ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಾಗ ಅದು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಚಿಂತೆಯ ಮೂಲವಿರುವುದು ಸುಖ ಸಂತೋಷದ ಆಕರ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ. ಇಂದು ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಆಯ್ಕೆಗಳು, ಆಕರ್ಷಣೆಗಳು ಅಪಾರವಾಗಿವೆ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವು ದಿನದಿನವೂ ವೃದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಹೊಸಹೊಸ ಸರಕುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ನಿಜವಾದ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳು ಕೈಗೊಡುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳದೆ ಇರುವುದು ಪವಾಡವೇ ಸರಿ. ಬಸವಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ವಚನದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಆನು ಒಬ್ಬನು ಸುಡುವರೈವರು” ಎಂದು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಐವರು ನನ್ನನ್ನು ವಿವಿಧವಾದ ಅನಂತ ಆಕರ್ಷಣೆಗಳೆಗೆ ಜಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೆಣಸಾಡುತ್ತಿರುವವನು ನಾನು (ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರ ಬಯಸುವವ) ಒಬ್ಬನೇ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಐದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಬಯಸುತ್ತಿರುವವನು ಒಬ್ಬನು. ‘ನಿನಗೆ ಸುಖವನ್ನೇ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ’ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಯಾವ ಯಾವಯಾವುದೋ ವಿಷಯಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತ ನಾನಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಡುವ ಈ ಐವರ ಎದುರಾಗಿ ಒಬ್ಬನೆ ಹೋರಾಡಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯರಾದ ನಾವು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡು ನರಳುವುದು ಸರ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯ. ನಮಗೆ, ಇವುಗಳಿಂದ ನಾವು ನರಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸಹ ಬಹು ಕಷ್ಟ. ಆ ಆಕರ್ಷಣೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವುಗಳ ಸೆಳೆವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು ನರಳಿದ್ದು ಮರೆತೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮೃಗ ಜಲದ ಹಿಂದೆ ಹಪಹಪಿಸಿ ಓಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ನಾವೂ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮಾಡಲು ಏನಾದರೊಂದು ಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುವುದು ಅದರ ಜಾಯಮಾನವಲ್ಲ. ಅದರ ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ತಪ್ಪಿಸುವುದು ಒಂದು ಸವಾಲೇ ಸರಿ. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಯಾವುದು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸೌಂದರ್ಯ ಭ್ರಮೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಗುರುತಿಸಿದರೂ ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು. ನಮಗೆ ಬೇಡವಾದ, ಅಂದರೆ, ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗೆ ಸಹಕರಿಸದ ಯಾವುದೇ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಡಗಿಸುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಸಂಚಯವೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ವಚನದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು ನಮಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು

Vachana 12: Samsaaravembudondu - On Life and Wealth

Vachana in Kannada:

ಸಂಸಾರವೆಂಬುದು ಒಂದು ಗಾಳಿಯ ಸೊಡರು!

ಸಿರಿಯೆಂಬುದು ಒಂದು ಸಂತೆಯ ಮಂದಿ ಕಂಡಯ್ಯ!

ಇದ ನೆಚ್ಚಿ ಕೆಡಬೇಡ;

ಸಿರಿಯೆಂಬುದು ಮರೆದು ಪೂಜಿಸು

ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನ.

Transliteration:

saMsAraveMbudu oMdu gALiya soDaru!

siriyeMbudu oMdu saMtēja maMdi kaMDayya!

ida necci keDabEDa;

siriyeMbuda maredu pUjisu

namma kUDalasaMgamadEvana.

Click To Hear It:

<http://www.youtube.com/watch?v=YLTyH2DSaRk>

Translation (Words):

saMsAraveMbudu(Life is) oMdu (a) gALiya(wind blown) soDaru (Lamp)!

siriyeMbudu(Wealth is) oMdu(a) saMtēja(FleeMarket) maMdi(people) kaMDayya (you see)!

ida(these) necci(belief) keDabEDa(do not ruin yourself);

siriyeMbuda(wealth) maredu(forget) pUjisu(worship)

namma (our) kUDalasaMgamadEvana (Lord Kudakla Sangama Deva).

Translation:

Life is an open-flamed lamp, exposed to winds!

Wealth is people in a flea market!

Do not ruin yourself by believing in this!

Ignore (forget) the wealth and worship

our Lord Kudala Sangama Deva!

Commentary:

Basavanna is comparing our life to an open-flamed lamp (candle) exposed to winds. Such a lamp hardly stays steady. It sways in the direction of the wind. So is life! When we encounter problems and stresses we are unhappy. When things go our way, we are happy. The happiness and sorrow are phases of life and neither is permanent.

Wealth is compared to people in a flea market. They come and go as they wish! So is wealth! It is not permanent!

Basavanna suggests not being carried away by the impermanent aspects of life and wealth, but gain self awareness and permanent happiness through worshipping the Lord Kudala Sangama Deva!

Is Basavanna advocating running away from life? Is he saying that acquiring wealth is a sin?

Definitely, the answer to both questions is a 'no'. Basavanna advocated passionate performance of our chosen profession (Kaayakave Kailaasa – work is heaven) and community service (Daasoha). He was the finance minister of King Bijjala. He said that the body is the temple and we must take care of the body. Wealth is necessary to maintain the body. The message of this vachana is that while we strive to do the best in this life, we should keep in mind the temporariness of life's events and not be swayed by them, by developing God mindedness.

Worshipping the Lord in the context of this vachana is developing the 'awareness' on the temporariness of life and events. Consider the case of a sky diver. Certainly, he will be 'aware' of the risks involved and will have been trained to mitigate these risks. As such, this activity becomes an enjoyable sport for him. But, to others who are not 'aware' of his training and practice, the event brings worries and anxiety! Becoming aware of risks and training with a teacher to mitigate them for sports such as sky diving is well within our reach. But, becoming aware of the temporariness of life and wealth while we are completely immersed in them is not easy. Having a teacher helps. But, even a great teacher cannot bring awareness to us unless we are ready to receive his teachings. We must be ready to develop a mental framework to gain the awareness needed. Such mental framework development is the 'worship of the Lord', Basavanna is referring to in this vachana. Let us worship the Lord to:

Make us ignore the things we cannot control!
Give us strength to change the things we can control!
Grant us intelligence to distinguish between the two! and
Move us towards Him with self awareness!

Let us enjoy this beautiful life! Let us not be swayed by its ups and downs!

Kannada Commentary:

ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬುದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ದೀಪದಂತೆ. ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ದೀಪವು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ಅದುಗಾಳಿಗೆ ಹೊಯ್ದಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆರಿಯೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಕೋಟಲೆಗಳು ಉಂಟಾದಾಗ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಬದುಕು ಹೊಯ್ದಾಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸುಖ ದುಃಖಗಳು ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ. ಬದುಕೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲದ ಈ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿರಿತನವು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆವ ಮಂದಿಯಂತೆ. ಸಂತೆ ನಡೆವಾಗ ಕೆಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಜನಜಂಗುಳಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಿರಿತನವೂ ಕೂಡ ಬಂದು ಹೋಗುವಂತಹದು. ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇರುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಿರಿತನವನ್ನು ಮರೆತು ಕೂಡಲಸಂಗಮನನ್ನು ಪೂಜಿಸು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲದ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಂಬಿ ಸುಖವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಬದುಕು ಮತ್ತು ಸಿರಿತನದ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ ದೀಪ ಮತ್ತು ಸಂತೆಯ ಮಂದಿಯ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಬದುಕನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಬೇಕೆ? ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಲೇಬಾರದೆ? ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಪಾಪವೇ? ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಬಸವಣ್ಣನವರು ಸ್ವತಃ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದರು. ದೇಹವೇ ದೇಗುಲ ಎಂದು ಅವರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ದೇಗುಲವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಹವನ್ನು ಪೋಷಿಸಲು ಹಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಗಳಿಸಿದುದನ್ನು ದೇಹವನ್ನು ದೇಗುಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಹವರಿಗಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸಾರ ಮತ್ತು ಸಿರಿತನ ಎರಡೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ.

ಅವನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸುಖವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇದನ್ನು ಸದಾ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಜಾಗತಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿನ್ನಡೆ. “ ಓ! ಆರ್ಥಿಕ ಮುನ್ನಡೆಯಾಯಿತು, ಬಯಸಿದ ಸಿರಿತನ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು, ಇನ್ನು ನಾವು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಪಡೆದು ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು” ಎಂದುಕೊಂಡ ಜನರು ಜಾಗತಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಒಮ್ಮಿಲೇ ಕುಸಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಳಚಿಬೀಳುತ್ತದೆ. ಯುದ್ಧ, ಬಡತನ, ಭೂಕಂಪ, ಸುನಾಮಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಅನೇಕರನ್ನು ಅಳಸಿ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲವು ನಮಗೆ ಸಂಸಾರವೆಂಬುದು ಗಾಳಿಯ ಸೊಡರು, ಸಿರಿತನವೆಂಬುದು ಸಂತೆಯ ಮಂದಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದವರು ನಾವು. ನಮಗೆ ನಿಜವಾದ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸುಖ ಬೇಕಾದರೆ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನನ್ನು ಪೂಜಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಎಂದರೇನು? ಸುಲಭವಾಗಿ ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು “ಅರಿವು” ಎನ್ನಬಹುದು. ಸಂಸಾರ ಮತ್ತು ಸಿರಿತನದ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆಗ ಅವುಗಳಿಂದುಂಟಾಗುವ ದುಃಖ ನಮಗೆ ತಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಜನರು ಅನೇಕ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆಳವಾದ ಸಮುದ್ರದ ತಳದಲ್ಲಿ ಅಪಾಯಕಾರಿ ದೈತ್ಯ ಮೀನುಗಳೊಂದಿಗೆ ಈಜುವುದು, ಅಥವಾ ಎತ್ತರದ ಬೆಟ್ಟದ ಕೋಡು ಬಂಡೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಾವು ಹೊಗುತ್ತಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಆಳ, ಹರಹು, ಅದರಿಂದ ಆಗುವ ಅಪಾಯ, ಅವುಗಳಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ, ಆ ಕ್ರೀಡೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸುಖ, ಎಲ್ಲವೂ ಅವರು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ಎಲ್ಲದರ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅರಿವು ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಆ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಸಾಹಸವೂ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕ್ರೀಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ದೂರವಿರುವಂತಹ ನಾವು ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿ ಹೌಹಾರುತ್ತೇವೆ. ಇದೇ ಮಾತು ಸಂಸಾರಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರ ಮತ್ತು ಸಿರಿತನದಿಂದಾಗುವ ಸುಖ ದುಃಖಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅದೂ ಒಂದು ಕ್ರೀಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದುಂಟಾಗುವ ಕಷ್ಟ ಕೋಟಲೆಗಳು ನಮಗೆ ತಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಅರಿವು ಬಹಳ ಸೀಮಿತವಾದದ್ದು, ಸಾಹಸಗಳು ಭೌತಿಕವಾದವುಗಳು. ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೆ ಅವುಗಳು ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡುವಂತಹ ತರಬೇತುದಾರರು ಸಿಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಂಸಾರದ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡಬಲ್ಲ ತರಬೇತುದಾರರು (ಗುರುಗಳು) ಸಿಗುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಗುರುಗಳು ಇದ್ದರೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಆ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನಸಿಕ ಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಪೂಜೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ ನನಗೆ.

Vachana 13: Bettada Melondu Maneya Maadi - Equanimity

Vachana in Kannada:

ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೊಂದು ಮನೆಯ ಮಾಡಿ, ಮೃಗಂಗಳಿಗಂಜಿದೊಡಂತಯ್ಯ?
ಸಮುದ್ರದ ತಡಿಯಲೊಂದು ಮನೆಯ ಮಾಡಿ, ನೊರೆತೆರೆಗಳಿಗಂಜಿದೊಡಂತಯ್ಯ?
ಸಂತೆಯೊಳಗೊಂದು ಮನೆಯ ಮಾಡಿ, ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ನಾಚಿದೊಡಂತಯ್ಯ?
ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನದೇವ ಕೇಳಯ್ಯ
ಲೋಕದೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕ, ಸ್ತುತಿ-ನಿಂದೆಗಳು ಬಂದರೆ
ಮನದಲ್ಲೆ ಕೋಪವ ತಾಳದೆ ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು

Transliteration:

beTTada mEloMdu maneya mADi, mRugaMgaLigaMjidoDeMtayya?
samudrada taDiyaloMdu maneya mADi, noretteregaLigaMjidoDeMtayya?
saMteyoLagoMdu maneya mADi, Sabdakke nAcidoDeMtayya?
cennamallikAjunadEva kELayya
lOkadoLage huTTida baLiKa, stuti-niMdegaLu baMdare
manadalli kOpava tALade samAdhAniyAgirabEku
beTTada (Mountain) mEIE (On) oMdu (one) maneya (house) mADi (built), mRugaMgaLige
(wild animals) aMjidoDe (afraid of) eMtayya(how)?
Samudrada(Sea) taDiyalli (shore) oMdu maneya mADi, noretteregaLige (waves) aMjidoDe
(afraid of) eMtayya(how)?
saMteyoLage (In the Market) oMdu maneya mADi, Sabdakke(noise) nAcidoDe (shy of)
eMtayya (how)?
cennamallikAjunadEva (Lord) kELayya(listen)
lOkadoLage(In the world) huTTida(born) baLiKa(after), stuti (praise)-niMdegaLu(blames)
baMdare(if arrived)
manadalli (in the mind) kOpava(anger) tALade(not subject to) samAdhAni (calm and collected)
yAgirabEku(must be)

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=3LnAau-tr08>

A Musical Rendering:

<http://www.kannadaaudio.com/Songs/Devotional/home/BasaveshwaraVachanagalu-SubhadraMansoor.php>

select play all

Translation (Words):

beTTada (Mountain) mEIE (On) oMdu (one) maneya (house) mADi (built), mRugaMgaLige
(wild animals) aMjidoDe (afraid of) eMtayya(how)?
Samudrada(Sea) taDiyalli (shore) oMdu maneya mADi, noretteregaLige (waves) aMjidoDe
(afraid of) eMtayya(how)?
saMteyoLage (In the Market) oMdu maneya mADi, Sabdakke(noise) nAcidoDe (shy of)

eMtayya (how)?
cennamallikAjunadEva (Lord) kELayya(listen)
lOkadoLage(In the world) huTTida(born) baLika(after), stuti (praise)-niMdegaLu(blames)
baMdare(if arrived)
manadalli (in the mind) kOpava(anger) tALade(not subject to) samAdhAni (calm and collected)
yAgirabEku(must be)

Translation:

After building a house on the mountain, how can you be afraid of wild animals around it?
After building a house on the sea shore, how can you be afraid of lofty waves?
After building a house in the shanty town (flea market), how can you be concerned with the noise?
Oh! Lord Chenna Mallikarjuna, listen!
While born and living in this world, if praise and blames (criticism) come along, you have to face them without getting angry and maintaining the calmness of mind.

Commentary:

This is one of the popular vachanas by Akka Mahadevi. Shiva sharane (feminine form for sharana) Mahadevi is affectionately and respectfully called Akka (elder sister), just as Shiva sharana Basava is called Basavanna (aNNa, Elder brother). Akka Mahadevi was probably the first sharane to gain access to Anubhava Mantapa, a platform for sharing experiences and discussing philosophy and practices organized by Basavanna and presided by prominent sharanas such as Allama prabhu. Akka uses the ‘Chenna Mallikarjuna’ (another name of the Lord Shiva) as signature in her vachanas.

In this vachana Akka portrays her realization of how one must stay equanimous while handling life’s situations. She advises us not to lose our temper, become angry or annoyed at world’s disapproval or admonition, and not to become proud at world's approval or admiration. She advocates that the admirations and admonitions coming our way should not disturb our balance and calmness of mind. She provides three human situations as examples.

Once we build a house on the mountain, we should be ready to live with the wild animals that might be roaming around the house. After all, we have built our house in their natural habitat. Roaming around their habitat, when and where they like is their nature. We should have considered this aspect before building the house. Once the house is built, the only right choice is to develop a mindset of cooperative living rather than perturbed by the presence of the wild animals. Along the same lines, it is only natural that waves hit a house built on the sea shore. We should be prepared for high tides and tsunami! Similarly, we should be prepared for the noise of the market, once we build a house in the midst a market.

My mother once told me “ once we have a dog in the house, we should be ready to be bitten by it - Naayi Kattidamele, adarinda kacchisikolluvudakku siddavagirabeku”. I must have been complaining about something! I wonder if she got the idea from this vachana!

The natural tendency of the world we live in is to throw admiration and admonition at us. The admiration should not make us unnecessarily proud; the admonition should not make us

unnecessarily depressed. Neither of these should make us lose our balance. We should be equanimous. Akka is praying the Lord Chenna Mallikarjuna to give us the strength to achieve such equanimity.

How can we achieve such equanimity under the pressures of success and failure, happiness and sorrow? According to philosopher J. Krishnamoorthy, the fundamental reason behind why these situations tend to throw us out of balance is the image of ourselves and others, we have created in our minds. These perceived images are due to past actions, successes and failures, status in life, our position in society, etc. We will be happy when our image is recognized by others and we will be sad when it is perturbed by others. In general, life is a competition between these images. Note that these images are formed by past actions and may not be pertinent to today. If we can only remove the “I” that contributes to these images, we will be a long way towards achieving the equanimity!

Let us ‘plan’ before we ‘build’! Once built, let us strive to be equanimous under successes and failures!

Kannada Commentary:

ಲೋಕದ ಜನರು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿವಾರಿಸಲಾಗದೆ ಇರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ದೂರುವುದನ್ನು, ಸಂಕಟಪಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ ಮಹಾದೇವಿ. ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಮನೆಮಾಡಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸುತ್ತಲಿನ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ಸಹಜ. ತಮ್ಮ ಮನ ಬಂದೆಡೆ ತಿರುಗುವುದು ಅವುಗಳ ಸ್ವಭಾವ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಂಜಿದಡೆ ಹೇಗೆ? ಅವುಗಳಿರುವೆಡೆ ನಾವು ವಾಸಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಹಜವಾದುದನ್ನು ನಾವು ನಿವಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಮುದ್ರದ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ನೊರೆತುಂಬಿದ ಅಲೆಗಳು ಬಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತವೆ. ಅದು ಕೂಡ ಸಹಜವೆ. ಅದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮ. ಅದನ್ನು ನಾವು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ? ನೂರಾರು ಮಂದಿ ನೆರೆಯುವ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದತೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದೇ? ಅಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲ ಉಂಟಾಗುವುದು ಸಹಜ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕ ಜನರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ನಿಂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಲೋಕದ ಸಹಜ ವರ್ತನೆ. ಜನರ ನಿಂದನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೋಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ನೆಮ್ಮದಿ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನಷ್ಟವಾಗುವುದು ನಮಗೇ ಹೊರತು ಜನರಿಗಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ನಮಗಾಗುವ ನಷ್ಟವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಜನರ ಸ್ತುತಿನಿಂದೆಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಕೋಪವ ತಾಳದೆ ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ.

ಇಲ್ಲಿ “ಸ್ತುತಿ ನಿಂದೆಗಳು ಬಂದೆಡೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಕೋಪವ ತಾಳದೆ ಸಮಾಧಾನಿವಾಗಿರಬೇಕು” ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಿಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೋಪ ತಾಳುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಕೋಪ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಬೀಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕ ಎರಡೂ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉದ್ವೇಗಗೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕೆನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಆ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ಸುಖಿ ಅಥವಾ ದುಃಖಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಬಲವಾಗಿ ಬೇರೂರಿದೆ. ಈ “ನಾನು” ವಿಗೆ ಧಕ್ಕೆಯಾದಾಗ ನೋವು, ದುಃಖ, ಅವಮಾನ, ನಿರಾಶೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಕೂಡಿ

ಬಂದಾಗ, “ನಾನು” ಅನ್ನು ಹೊಗಳಿದಾಗ, ಸುಖ, ಸಂತೋಷ, ಅಭಿಮಾನ, ಅಹಂಕಾರ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಈ “ನಾನು” ವಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಈ “ನಾನು” ಎಂಬುದು ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ವ ಗುರು ಎಂದೇ ವಿಖ್ಯಾತರಾದ ಜಿಡ್ಡು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪವಿರುತ್ತದೆ, ಇತರರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪವಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಈ ರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತಾನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೂಪದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ರೂಪದಮೂಲಕ ಪ್ರತಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದುದು ಎಂದರೆ ಯಾವುದೂ ವಾಸ್ತವಲ್ಲ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ರೂಪಗಳು ಸಮಾಜ, ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ನಾವು ಸ್ವತಃ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ರೂಪಗಳು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ನಾನು ಇಂತಿಂಥವರ ಸಂತಾನ, ಇಂತಿಂಥ ಪದವಿಹೊಂದಿದವನು, ಇಂತಿಂಥ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಅನುಭವ ಹೊಂದಿರುವವನು ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇದೇ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಅವರವರದೇ ರೂಪವಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಆಯಾ ರೂಪಗಳಿಂದ ಆಯಾ ರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸ್ತವತೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಚಿತ್ರ ನಾವು ಆತನ ಬಗ್ಗೆ ಇತರರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ನಮಗೆ ಅನುಭವವಾದಂತೆ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಆಗಲೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಅದು ವರ್ತಮಾನವಲ್ಲ. ಅದು ಆಗಲೇ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಹಿಂದಿನ ನೆನಪಿನೆಲೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂದರೆ ಈ “ನಾನು” ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಚಿತ್ರ ಒಂದು ಇಮೇಜ್ ಅಷ್ಟೆ. ಇದನ್ನು ಹೃದ್ಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಿರಬಹುದು.

Comments:

ನಿಮ್ಮ ಈ ಸರಣಿಯ ಮೊದಲನೆ ಅಕ್ಕನ ವಚನದ ಆಯ್ಕೆ ಬಹಳ ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯ ಜೀವನದ, ಪ್ರಮುಖ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು , ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಒಂದು ನೆಲೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾದಾರಣವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಗುಣಸ್ವಭಾವ. ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಂಥಹ ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಅಕ್ಕ, ಮನುಷ್ಯ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. 'ಆರಕ್ಕೇರದ - ಮೂರಕ್ಕಿಳಿಯದ' ಸಮಾಧಾನ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಾಗ , ನಾವು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಗಳಿಸಿದ, ಜೀವನಾವಶ್ಯಕ ವಸ್ತುಗಳು, ಸಂಬಂಧಗಳು, ಮುಂತಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ಸಂಭವ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಗಳಿಸಿದ , ಇಷ್ಟಪಡುವ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇರೆಯವರ 'ಸ್ತುತಿ - ನಿಂದೆ' ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ನಮ್ಮತನ ಇಲ್ಲವಾಗಿ , ಪರಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ, ಮನಸ್ಸು ಕ್ಷುದ್ರ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ನಮ್ಮ ಕೋಪ ತಾಪಗಳು 'ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಕಿಚ್ಚು ಮನೆಯನ್ನು ಸುಡುತ್ತದೆ' ಎಂಬ ಬಸವಣ್ಣನ ಮಾತಿನಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ..

Reply:

ತಾವು ಹೇಳಿರುವ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅಕ್ಕನ ವಚನದ ಭಾವ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಮ್ಮ "ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಂಥಹ ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಅಕ್ಕ, ಮನುಷ್ಯ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. 'ಆರಕ್ಕೇರದ - ಮೂರಕ್ಕಿಳಿಯದ' ಸಮಾಧಾನ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಾಗ , ನಾವು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಗಳಿಸಿದ, ಜೀವನಾವಶ್ಯಕ ವಸ್ತುಗಳು, ಸಂಬಂಧಗಳು, ಮುಂತಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ಸಂಭವ

ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಗಳಿಸಿದ , ಇಷ್ಟಪಡುವ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇರೆಯವರ 'ಸ್ತುತಿ - ನಿಂದೆ' ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ನಮ್ಮತನ ಇಲ್ಲವಾಗಿ , ಪರಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ, ಮನಸ್ಸು ಕ್ಷುದ್ರ ವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂಬ ಮಾತು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದು.

Vachana 14: Papiya Dhana Prayaschitakallade - Appropriateness of Wealth

Vachana in Kannada:

ಪಾಪಿಯ ಧನ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕಲ್ಲದೆ,
ಸತ್ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲದಯ್ಯ!
ನಾಯ ಹಾಲು ನಾಯಿಂಗಲ್ಲದೆ,
ಪಂಚಾಮೃತಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲದಯ್ಯ!
ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗನ ಶರಣರಿಗಲ್ಲದೆ
ಮಾಡುವ ಅರ್ಥ ವ್ಯರ್ಥ ಕಂಡಯ್ಯ.

Transliteration:

pApiya dhana prAyaScittakkallade,
satpAtrakke salladayya!
nAya hAlu nAyiMgallade,
paMcAmRutakke salladayya!
namma kUDalasaMgana SaraNarigallade
mADuva artha vyartha kaMDayya.

Click To Hear It:

<http://www.youtube.com/watch?v=KxaQzXoL72w>

Musical Rendering:

<http://www.raaga.com/player4/?id=173118&mode=100&rand=3.14159265>

Translation (Words):

pApiya (sinner's) dhana (wealth) prAyaScittakke (repentance) allade(only, but not),
satpAtrakke(deserving) salladayya(does not benefit)!
nAya(dog's) hAlu(milk) nAyiMge (for dogs) allade,
paMcAmRutakke(nectar of five) salladayya!
namma(our) kUDalasaMgana SaraNarige (sharanas) allade
mADuva(acquiring) artha(money) vyartha(useless) kaMDayya(Please see).

Translation:

The sinner's wealth befits nothing other than to expiate his sins (his own repentance), and certainly not to render as charity to the deserving!
The dog's milk befits nothing other than its own puppies, and certainly not as an ingredient of the nectar of five ingredients (fit for the Lord's worship)!
Mark Sir! The wealth spent for any purpose other than the welfare of the devotees of our Lord Kudala Sangama, is verily a waste!

Commentary:

Basavanna advocated 'Kaayaka (duty)' as a must to acquire wealth (to feed the body and the family) and 'dasoha (giving to community)' to dispose the excess wealth for community needs.

In this vachana he specifies the right means for Kaayaka and Dasoha - wealth should be acquired by noble means and it should be disposed off as charity to deserving noble individuals for the welfare of the society.

We all know and feel that the ‘money moves the world’. It is hard to have a comfortable life without money, and people look down upon poor. No wonder, we spend all our energies to earn money. While there is nothing wrong in earning money, it should be done by noble means, without hurting others, and without resorting to lying and cheating. Basavanna says that the money earned through sinful ways can only be used to expiate such sins or as a medium for sinner’s repentance.

In practice, those who resort to sinful ways of accumulating wealth hardly think about the welfare of the others around them. Even if they share their wealth, it is usually to put their names on society’s bulletin boards, to compensate for the ills they have brought upon others, or to gain notoriety as a philanthropist. There is always a selfish motive, not the selfless willingness to contribute to the welfare of the society.

It is interesting that Basavanna compares the wealth accumulated through sinful ways to Dog’s milk, which can only be used to feed its puppies; it cannot be used for making the nectar (typically the five ingredients are milk, honey, Ghee, Banana, yogurt) fit for the Lord’s worship. Basavanna is simply giving the example of current day practice of using cow’s rather than dog’s milk for offers to the Lord. He is not implying that dog’s are inferior.

Basavanna says that the wealth should be disposed off as charity to the deserving (devotees of the Lord) and to the welfare of the society. He is using the word ‘devotee’ in a larger context to refer to those who have found the Lord within them, those who are above the fray of caste and creed, and those who consider all their deeds and wealth as belonging to the Lord. Obviously, when wealth is rendered to such individuals, it is guaranteed that that it will be used for the noblest purpose!

My favourite stanza in the Aarathi ‘Jaya Jagadeesha Hare’ is “Than Man Dhan sub hi teera, sub kuch hi tera; tera tujko arpan kya laage mera” meaning “Oh Lord! My body, mind and wealth are all yours and I am offering all of them back to you. I do not own anything”. If we can only develop such God mindedness, we will be a long way in reaching Him!

Let us not shy away from working hard to acquire wealth, but only by noble means! Let us share it with fellow beings to enhance the peace and happiness of all!

Kannada Commentary:

“ದುಡ್ಡೇ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ” ಎಂಬ ಮಾತು ಬಹು ಪ್ರಚಲಿತ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದಿದ್ದವನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅಸಡ್ಡೆಯಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯನಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ದುಡ್ಡು ಗಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ, ಪಾಪವೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಪಾಪದಿಂದ ಗಳಿಸುವುದು ತರವಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ವಚನಕಾರರು. ಪಾಪದಿಂದ ಗಳಿಸುವುದು ಎಂದರೇನು? ಎಂದು ಹುಟ್ಟುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, ಸುಳ್ಳು, ಮೋಸ, ಶೋಷಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹಣ ಗಳಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇತರರ ಮನ ನೋಯಿಸಿ, ವಂಚಿಸಿ ಗಳಿಸುವವನ ಹಣ ಆತನ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ

ಸಲ್ಲುವುದೇ ಹೊರತು ಸತ್ಪಾತ್ರರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ನೋಯಿಸಿ ಧನಗಳಿಸುವವನಿಗೆ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಅವನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾದರೆ, ಅದರ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ. ಸಹಾಯ ಪಡೆದವರು ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಲಿ, ತಾನು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಲಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಅಥವಾ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಪಾಪ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರುವವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುಣ್ಯಮಾಡಿ ಪಾಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ. ಇಲ್ಲವೆ, ನನಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಲಾಭವಾದರೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ದಾನಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೊತ್ತ ಹರಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸುವಸಲವಾಗಿ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ವ್ಯಾಪಾರ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪಾಪಿಯ ಹಣ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ನಾಯಿಯ ಹಾಲು ನಾಯಿ ಮರಿ ಕುಡಿಯುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಪಂಚಾಮೃತಕ್ಕೆ ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪಾಪಿಯ ಹಣ ಸತ್ಪಾತ್ರರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಲೋಕದ ರೀತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾಯಿ ಯನ್ನು ಅವರು ಕೀಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ.

ಸತ್ಪಾತ್ರರು ಎಂದರೆ ಯಾರು? ಲೋಕದ ಜಂಜಾಟಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡವರು, ಮತ ಧರ್ಮ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಂತವರು, ಮೇಲು ಕೀಳುಗಳೆಂಬ ಭೇದಭಾವವನ್ನು ಎಣಿಸದವರು, ಪರಮದಯಾಮಯರು, ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮರಿಗೆ ಲೇಸನೆ ಬಯಸುವವರು, ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದವರು, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಪರಮತತ್ವವನ್ನು ಕಾಣುವವರು, “ನಾನು” ಎಂಬುದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆದವರು. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಯಾರ ಹಂಗೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾರ ಹಣವನ್ನೂ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ತಾನಾಗಿಯೇ ಹರಿದು ಬರುತ್ತದೆ. “ನೀನೊಲಿದರೆ ಸಕಲ ಪಡಿಪದಾರ್ಥಗಳು ಇದಿರಲಿಪ್ಪವು” ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಖಂಡ ನಂಬಿಕೆ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತಹ ಸತ್ಪಾತ್ರರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅದರ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಣವನ್ನು ತೃಣವಾಗಿ ಕಾಣುವವರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ? “ಕೊಡುವವನು ಕೊಂಬುವವನು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವನು” ಎಂಬ ಭಾವದಿಂದ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಈ ಸತ್ಪಾತ್ರರು ಸಹ ಅದೇ ಭಾವದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ, ಕೀರ್ತಿಗಾಗಿ, ಹರಕೆ ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಪುಣ್ಯಗಳಿಸುವಸಲವಾಗಿ ದಾನಮಾಡಲು ಗಳಿಸುವ ಹಣ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ತಾವು, ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕದಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಇಂತಹ ಶರಣರಿಗೆ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಆ ಅರ್ಥವು ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 15: Maadidenembudu Manadalli - Unselfish Action

Vachana in Kannada:

ಮಾಡಿದನೆಂಬುದು ಮನದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆದರೆ
ಏಡಿಸಿ ಕಾಡುತ್ತ ಶಿವನ ಡಂಗುರ.
ಮಾಡಿದನೆನ್ನದಿರಾ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ!
ಮಾಡಿದನೆನ್ನದಿರಾ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ!
ಮಾಡಿದನೆಂಬುದು ಮನದಲ್ಲಿದ್ದರೆ
ಬೇಡಿದ್ದನೀವ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ!

Transliteration:

mADideneMbudu manadalli hoLedare
EDisi kADittu Sivana DaMgura.
mADidenennadirA liMgakke!
mADidenennadirA jaMgamakke!
mADideneMbudu manadalilladiddarebEDiddanIva kUDalasaMgamadEva!

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=ejIJuTiAPXE>

Translation (Words):

mADideneMbudu(About my service) manadalli(In the mind) hoLedare(fashed)
EDisi (harshly) kADittu(hunts) Sivana (Lord Shiva's) DaMgura (Drum).
mADidenu (I Served) ennadirA(never say) liMgakke(the Lord)!
mADidenu ennadirA jaMgamakke(moving saints)!
mADideneMbudu manadali lladiddare(does not occur)
bEDiddanu (whatever aspired) Iva(grant) kUDalasaMgamadEva!

Translation:

If it flashes across the mind that one is performing service,
the drum of Lord Shiva warns with a harsh sound.
Never say that you served the Lord!
Never say that you served His wandering (mobile) devotees!
If the thought that you served does not occur in your mind,
the Lord Kudala Sangama will grant you whatever you aspire for.

Commentary:

Man is born to 'act' in this world. It is highly impossible to be alive and not do anything. Existence in a body demands continuous action. Whenever one performs a task, one invariably gets attached to it by focusing the attention on the results (fruit) of the task. Basavanna says, if it flashes in your mind that you are doing a service, the drum of Lord Shiva (essentially your conscience) sounds harshly and warns you not to feel that way. Never say that you are serving the Lord or His devotees. If you can develop this mental capacity to be detached from the action while performing the action, Lord Kudala Sangama will grant whatever you aspire for. This

vachana points us towards the path of action (Karma Yoga) to realize God.

The ‘path of action’ does not just mean ‘just to act.’ It means that one should be always in action and still be unattached to action. Even when one performs good action, or renders service to God, or renders service to his fellow beings one should not be attached to it. It should never occur that one is performing a service. The left hand should not know what service the right hand did!

The Bhagavadgita upholds the theory of action in the following famous Sloka:

Karmanyevadhikaras te ma phalesu kadachana
Ma karma phalahetur bhuh ma te sangostu akarmani.

It advises man that he should pursue a profession truthfully and sincerely without worrying about the results. It also admonishes man against laziness or inaction. It preaches ‘Nishkama Karma’, i.e. performing one’s duty without longing for its fruits. Work is holy, work is worship, work is sacred and one should never renounce it.

The greatest contribution of Basavanna and other sharanas to the world is the principle of ‘Kaayaka’. According to it, every human being, irrespective of his caste, creed, knowledge, status and wealth, should perform labour of one type or the other. All productive and useful work is kaayaka. All work is equally respectable and dignified. Performing one’s work honestly to the best of one’s ability is the worship of Shiva. Such work takes the individual to Kailasa, the abode of Shiva.

The main purpose of our life is to understand and experience the ultimate reality behind the visible flux which we call ‘the World’. That ultimate reality is the God (i.e. Linga), the supreme soul. The aim of each of us (the individual souls i.e. Anga) is to eventually merge (Aikya or Linga anga saamarasya) into the supreme soul. Path of Action (Karma Yoga) is one approach our spiritual leaders, sages and seers have provided us to accomplish that. The other three approaches are: Path of devotion (Bhakti Yoga), Path of Knowledge (Jnana Yoga) and Path of Meditation or Dhyana (Raja Yoga). Vachanas address all the four paths. This posting covered the first path. We will address the remaining three in subsequent postings of this blog.

Kannada Commentary:

ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಬಲು ಸಂಕೀರ್ಣವಾದದ್ದು. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಡು ಕಷ್ಟ. ಅದರ ಅನೇಕ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಚಂಚಲತೆಯೂ ಒಂದು. ಅದು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಇದ್ದಂತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ, ನಾವು ಯಾವುದೋ ಸತ್ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾವು ಹೊಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಹೊಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಜನರು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯ ನುಡಿ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ವಿನಯದ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಮನವು ಒಮ್ಮಿಲೆ, ನಮಗೇ ತಿಳಿಯದಂತೆ “ನಾನೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದು” ಎಂದು ಬೀಗುತ್ತದೆ. ಮಾಡಿದ್ದ ಆ ಸತ್ಕಾರ್ಯ ತನ್ನ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಗ “ಶಿವನ ಡಂಗುರ”

ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗ ನಮ್ಮನ್ನು ಮೂದಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾಡುವವನು ಮತ್ತು ಮಾಡಿಸುವವನು ತಾನಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಶಕ್ತಿ ತನ್ನಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಅಂತರಂಗಕ್ಕೂ ತಿಳಿದ ಮಾತು. ಆದರೂ “ನಾನೇ ಮಾಡಿದೆ” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಸವಣ್ಣನವರು ನಾನು ಮಾಡಿದೆ ಎನ್ನ ಬೇಡಿರಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಮಾಡುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ “ನಾನು” ಎಂಬುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮನು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ “ಬೇಕು” ಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಏನಿದರರ್ಥ? ಅಂತರಂಗದ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಹಂಬಲ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕೈಗೊಡುವುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿರಳವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸಂಗತಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಬಹು ಬೇಗ ನಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹದು ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಒಂದು ಪವಾಡದಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೌದು, ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಪವಾಡವೇ ಸರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮಿಷ ನಿಮಿಷಕ್ಕೂ ಹೊಸ ರೂಪತಾಳುತ್ತ, ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಡೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಳುವ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತೊರೆಯುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಅದು ಪವಾಡವೇ ಅಲ್ಲವೇ?

Vachana 16: Jnanarahitanaagi kriye - Knowledgeful Action

Vachana in Kannada:

ಜ್ಞಾನ ರಹಿತನಾಗಿ ಕ್ರಿಯೆ ಏನೆಷ್ಟು ಮಾಡಿದಡೇನು.
ಅದು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವನ ನಡತೆಯಂತೆ
ಕ್ರಿಯಾರಹಿತನಾಗಿ ಜ್ಞಾನಿಯಾದಡೇನು
ಅದು ಕಾಲಿಲ್ಲದವನ ಇರವಿನಂತೆ
ನಿಜಗುರು ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರನ ನಿಜವ ಬೆರೆಸುವೊಡೆ
ಜ್ಞಾನವು ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಎರಡೂ ಬೇಕು.

Transliteration:

j~jAna rahitanAgi kriye EneShTu mADidaDenu
adu kaNNilladavana naDateyaMte
kriyArahitanaAgi j~jAniyAdaDenu
adu kAlilladavana iravinaMte
nijaguru svataMtra siddhaliMgESvarana nijava beresuvoDe
j~jAnavu kriyeyU eraDU bEku.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=-KyiltFRvqE>

Translation (Words):

j~jAna (knowledge) rahitanAgi(without) kriye(action)
EneShTu(however many) mADidaDenu (performs)
adu (that) kaNNilladavana(Blind man's) naDateyaMte(activity)
kriyA (action) rahitanAgi(without) j~jAni (knowledgeable) yAdaDenu(becomes)
adu (that) kAlilladavana(legless man's) iravinaMte(behavior)
nijaguru(true teacher) svataMtra siddhaliMgESvarana (Lord's name)
nijava (truth) beresuvoDe(to be combined)
j~jAnavu(knowledge) kriyeyU(action) eraDU(both) bEku(needed, essential).

Translation:

What is the use if, bereft of knowledge, one performs many actions?
It is like a blind man's walk (movement).
What is the use if, one gains knowledge, but remains actionless?
It is like the existence of a legless man.
In order to know the reality of Lord Swatantra Siddhalingeswara,
both knowledge and action are essential.

Commentary:

This vachana is from sharana Swatantra Siddhalingeswara (as indicated by his signature and reference to the Lord). In the previous posting on selfless action, we saw several qualifications for our actions. We do not have any choice, but to act; the action should be selfless; one should

perform an action with pure dedication to the greater good. This vachana adds another qualification to the path of action: the action must be coupled with appropriate knowledge.

The vachana compares action without knowledge to a blind man's walk. In general, a blind man cannot find his way around easily; he cannot avoid the objects in his way and runs into them. But, once he acquires a simple stick or a seeing eye dog, his movements become more organized. Similarly, just accumulation of knowledge, without corresponding action is compared to the existence of a legless man. He cannot move around and hence cannot participate in an action even though he has all the knowhow. He has to acquire a means for moving around, to put his knowledge to work on an appropriate action.

The last sentence of the vachana emphasizes that both knowledge and action are needed in a spiritual aspirant.

There are typically three basic questions that we need to address regarding any action: What are we performing? How do we perform it (Do we have the knowhow?) and what good does it bring to us and to those around us? We can probe further with questions such as: why am I doing this? Is this for my satisfaction or just to exhibit to others? What good comes out of this? Am I doing this just to earn a living? Am I doing this, or someone else is forcing me to do this? Am I qualified to do this? Is this for the betterment of the society? Answers to such questions provide us with the knowledge appropriate for the action. They might also influence the action itself.

Mere accumulation of knowledge does not serve any purpose. In fact, it can make the individual more egotistic. When the knowledge is made to dictate actions, those actions become purer and meaningful. Such actions in turn reinforce the knowledge. Action and knowledge when combined move the man towards godliness!

We have been addressing knowledge and action in a materialistic sense so far. Basavanna while advocating knowledge based action and living, says that the supreme knowledge is the knowledge of SELF!

Let us be knowledgeable in what we do! Let us perform knowledgeable actions to bring the heaven to Earth!

Kannada Commentary:

ಜೀವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆ ಎರಡೂ ಬೇಕು. ಕೇವಲ ಕ್ರಿಯೆ ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರರು ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಞಾನರಹಿತನಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿದರೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಅದು ಕುರುಡನ ನಡೆಯಂತೆ. ಕುರುಡನಿಗೆ ತಾನು ಎತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಕಾಣದ ಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಅಥವಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನು ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸ, ಏಕೆ, ಯಾರಿಗಾಗಿ, ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸದೆ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಕುರುಡನ ನಡೆಯಂತೆಯೇ ಸರಿ. ತಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಏಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ನನ್ನ ದೇಹ ಅಥವಾ ಬುದ್ಧಿಯ ವ್ಯಾಯಾಮಕ್ಕಾಗಿಯೇ? ಹಣ ಗಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ? ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದವರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ? ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ

ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ? ಆತ್ಮದ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿಯೇ? ಈ ಕೆಲಸದಿಂದ ನನ್ನ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನು ನಾನೇಯೇ? ಅಥವಾ ನನ್ನ ಮೂಲಕ ಯಾವುದೋ ಶಕ್ತಿ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ? ನಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿದೆಯೇ? ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನನಗಿದೆಯೇ? ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೇಯೇ? ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಅರ್ಪಣಾಭಾವ ಇದೆಯೇ? ಎಂಬಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇರಬೇಕು. ಎಲ್ಲರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎನೋ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು, ಎಂದುಕೊಂಡು ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಕುರುಡನ ನಡೆಯಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕುರುಡನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ತಾನು ಎತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಕುರುಡನಿಗೂ ಮತ್ತು ಆತನ ನಡೆಗೂ ಸಂಬಂಧವಿರದಂತೆ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಮತ್ತು ಆತನ ಕ್ರಿಯೆಗೂ ಯಾವಸಂಬಂಧವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನ ನಿಜವಾದ ಇರವೇ ಬೇರೆ ಮತ್ತು ಆತನ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಬೇರೆಯಾದಾಗ ಆತನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಹಾಗೆಂದು ಜ್ಞಾನವೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದುಕೊಂಡು ಕ್ರಿಯಾರಹಿತನಾಗಿ ಸದಾ ಜ್ಞಾನದ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿಯೇ, ಅದರ ಮಥನದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವವನ ಬದುಕು ಕಾಲಿಲ್ಲದವನ ಬದುಕಿನಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಕಾಲಿಲ್ಲದವನ ಬದುಕು ಬಲು ಕಷ್ಟ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಲಾರ, ಮುಂದುವರಿಯಲಾರ. ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. (ಕಾಲಿಲ್ಲದಿರುವವರು ಅನೇಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ,ಆಧುನಿಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಕಾಲಿದ್ದವರಂತೆಯೇ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಅವರು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರ್ಥ. ಅವರಿಗೆ ಮೇಲಿನ ಮಾತು ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ.) ಕ್ರಿಯಾರಹಿತನಾದವನು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಬದುಕು ವಿಕಸಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಜ್ಞಾನವು ಕ್ರಿಯೆಯ ಹೊಸಲಾಗಿ ಹರಿಯಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ತನಗೆ, ಇತರರಿಗೆ ಚೈತನ್ಯ ದೊರೆಯಬೇಕು. ಆಗ ಅದು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಬುದ್ಧಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಹಂಕಾರದ ಮೊಟ್ಟೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಪೂರಕವಾದವುಗಳು. ಬದುಕು ದೇವತ್ವಕ್ಕೇರಬೇಕಾದರೆ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಸಮನ್ವಯವಾಗಬೇಕು. ಅದೇ ಎಲ್ಲದರ ಸಹಜ ಸ್ವರೂಪ. ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕ್ರಿಯೆ ಘನತೆಹೊಂದುತ್ತದೆ, ಮೇಲು ಕೀಳೆಂಬ ಭಾವ ಅಡಗುತ್ತದೆ, ಕ್ರಿಯೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರತೆಯ ಭಾವ ಅಳವಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಉದಾತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಹಂಭಾವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಎರಡೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಮಾನವನನ್ನು ದೇವತ್ವಕ್ಕೇರಿಸಿ ದೇವತ್ವದ ಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಸರಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಭೌತಿಕ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳು. ಭೌತಿಕ ಜ್ಞಾನವು ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಬಹು ಸೀಮಿತವಾದದ್ದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಜ್ಞಾನವು ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಜ್ಞಾನ ಒಂದಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಶರಣರು ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು. ತನ್ನ ತಾನರಿಯದ ಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲ ಅಜ್ಞಾನ ಕಾಣಾ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 17: Ollenembudu Vairaagya - Achieving Equanimity

Vachana in Kannada:

ಒಲ್ಲೆನೆಂಬುದು ವೈರಾಗ್ಯ,
ಒಲಿವೆನೆಂಬುದು ಕಾಯಗುಣ.
ಆವ ಪದಾರ್ಥವಾದರೇನು?
ತಾನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಬಂದುದ ಲಿಂಗಾರ್ಪಿತವ ಮಾಡಿ
ಭೋಗಿಸುವುದೇ ಆಚಾರ !
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನ
ಒಲಿಸ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದಕಾಯವ ಕೆಡಿಸಲಾಗದು

Transliteration:

olleneMbudu vairaagya,
oliveneMbudu kaayaguNa
aavapadaarthavaadarEnu
taaniddeDege baMduda liMgaarpitava maaDi
bhOgisuvudE AcAra!
kooDala saMgamadEvana
olisa baMda prasaadakaayava keDisalaagadu.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=aDU9eemJTKc>

Translation (Words):

Ollenu (do not want) eMbudu (saying) vairaagya (indifference; dispassion), Olivenu (attracted to) eMbudu (saying) kaayaguNa (body's nature)aava (whichever) padaarthavu (material) aadarEnu (it is)taanu (we) iddeDege(whatever are) baMduda (arrives) liMgaarpitava (offer to Lord) maaDi (do)bhOgisuvudE (enjoying) AcAra! (right practice)!kooDala saMgamadEvana (Lord Kudala Sangamadeva's)olisa (to satisfy) baMda(arrived) prasaada (gracious gift) kaayava (body) keDisalu (deteriorate, spoil) aagadu (should not).

Translation:

Rejecting (what we receive) is indifference,
Getting attracted to (material) is the true nature of the body.
No matter what material it is
When it reaches us, offering it to the Lord
and enjoying it (later) is the right practice!
The body, a gracious gift (we have) to facilitate merger with the Lord Koodala Sangama Deva,
should not be deteriorated!

Commentary:

In this vachana, Basavanna is stressing the achievement of equanimity in our lives. Rejecting everything that we come across shows an utter indifference. We encounter both sad and happy events in our lives. Running away from the society to escape from them is not practical in

general. We tend to enjoy happy events and acquisitions. We are up in the air when things go our way. Most of us do not even worry that the happiness could be short lived. Some might be afraid of enjoying the happy event for the fear that it may not last. Sad events take us down to dumps. We try to escape from them and never accept that they could be short lived too. Getting swayed by the happenings around us is the true nature of the material body. The cycles of likes/dislikes and happiness/sadness deteriorate our body and take away our peace of mind. Basavanna advocates offering whatever comes our way first to the Lord. It is believed that whatever offered to the Lord loses its happy/sad, good/bad nature and returned to the devotee as prasaada (the gracious gift). Enjoying this gift will in turn nourish the body and results in peace of mind. In fact, the body is a gracious gift given to us with the stipulation that it should be maintained and made strong enough to reach the Lord. The happy /sad cycles should not deteriorate it, thus taking it away from its inherent goal.

Essentially, the message of this vachana is to develop a mind set to accept ups and downs with equal ease and not to be swayed by them. Achieving such mind set is possible when we realize that all we own belongs to the Lord and all we do is in service of the Lord. That is the way to merge with the Lord. The Lord referred to here is the subtle truth behind all that is visible to us and that which is behind all causes and effects around us.

Let us not be swayed by ups and downs! Let us grow strong to accept them!

Kannada Commentary:

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಂದುದನ್ನು ಸಂತುಲಿತ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ನನಗೆ ಇದು ಬೇಡ, ಎಂದು ಬಂದುದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು ಉದಾಸೀನತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ - ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸುಖ ದುಃಖಗಳು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತವೆ, ಅವು ನನಗೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಸಂಸಾರವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗುವುದು, ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಉದಾಸೀನತೆ ತೋರಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಇದು ನನಗೆ ಬಹು ಇಷ್ಟ ಎಂದು ಸಂತೋಷ ಪಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕಾಯಗುಣ, ಅಂದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ವಶವಾದಂತೆ. ಈ ಎರಡೂ ಸಲ್ಲವು. ಏಕೆಂದರೆ ಇದರಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇರುವುದರ ಬೆಗ್ಗೆ, ಬೇಕು ಬೇಡಗಳೆಂಬ ವಿರೋಧ ಭಾವ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಸಂತುಲಿತ ಭಾವವಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಬೇಡವಾದದ್ದು ಬಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ತಳಮಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಘಾಸಿ ಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒದ್ದಾಡುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೆಣಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ಬಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಹರ್ಷದಿಂದ ಹುಚ್ಚಿದ್ದು ಕುಣಿಯುತ್ತದೆ, ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಉನ್ಮತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಸುಖದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬ ಭಯದ ನೆರಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಭಾವಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಇರಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವಾದರೇನು ಬಂದುದನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಆನಂತರ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅದು ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಅಥವಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಕೇವಲ ಪ್ರಸಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯ. ಅದರಿಂದ ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ, ಪುಷ್ಟಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಹವು ನಮಗೆ ದೊರಕಿರುವುದು, ದೇವನನ್ನು ಒಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು. ದೇವನನ್ನು ಒಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೇನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಸ್ಥೂಲ ಬದುಕಿನ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ಕಾಣುವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆ, ಪರವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆ. ಪರವೆಂದರೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿತವಾಗಿರುವ ಲೋಕವಲ್ಲ. ಕೆಲವು ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಸತ್ತನಂತರ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಲೋಕವಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದರ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಆದರೆ ಅಗಾಧವಾದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸತ್ಯ. ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಮಗೆ ದೊರಕಿದ ಈ ದೇಹವನ್ನು ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಸಿ ಕಡಿಸಲಾಗದು

ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣವರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಅಪಾರವಾದ ಮನೋಬಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದ ಮನಸ್ಸು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದರಿಂದ ಅದರ ಬಲಗುಂದುತ್ತದೆ, ಅದು ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಂದುದನ್ನು ದೇವರ ಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ, ಏಕಾಣು ಜೀವಿಯಿಂದ ವಿಕಾಸಗೊಂಡು ಮಾನವ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಲ್ಲದ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಜ್ಞಾಶೀಲತೆ ಮಾನವನಿಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಪ್ರಜ್ಞಾಶೀಲತೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅರಳುವುದೇ ಆತನ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವಿಕಾಸ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಸುಳಿಗಳು ಅವನ ವಿಕಾಸದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಲು ಬಸವಣ್ಣನವರ ಮಾತುಗಳೇ ನಮಗೆ ದಾರಿ ದೀಪವಾಗುತ್ತವೆ.

Vachana 18: Nare Kennege - Worship

Vachana in Kannada:

ನರೆ ಕೆನ್ನೆಗೆ, ತೆರೆ ಗಲ್ಲಕೆ, ಶರೀರ ಗೂಡುವೋಗದ ಮುನ್ನ;
ಹಲ್ಲು ಹೋಗಿ, ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿ, ಅನ್ಯರಿಗೆ ಹಂಗಾಗದ ಮುನ್ನ;
ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಕೈಯನೂರಿ, ಕೋಲ ಹಿಡಿಯದ ಮುನ್ನ;
ಮುಪ್ಪಿಂದೊಪ್ಪವಳಿಯದ ಮುನ್ನ; ಮೃತ್ಯು ಮುಟ್ಟದ ಮುನ್ನ
ಪೂಜಿಸು ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನ.

Transliteration:

nare kennege, tere gallake, shareera gUDuvOgada munna;
hallu hOgi bennu baagi, anyarige haMgagada munna;
kaala mEle kaiyannUri, kOla hiDiyada munna;
mRutyu muTTada munna;
poojisu kUDalasaMgamadEvana.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=NyMSOQFYDJo>

Translation (Words):

nare (Grey hair) kennege (cheeks) , tere(wrinkle) gallake(chin),
shareera(Body) gUDu (skeleton) vOgada(becoming) munna(before);
hallu(Tooth) hOgi(fallen) bennu(back) baagi(bent)
anyarige (on others) haMgagada(not becoming burden) munna(before);
kaala(legs) mEle(on) kaiyannUri(support of hands)
kOla(stick) hiDiyada(supported by) munna(before);
mRutyu(death) muTTada(attack) munna(before)
poojisu(worship, realize) kUDalasaMgamadEvana (the Lord).

Translation:

Before the facial hair turns grey, before the chin wrinkles,
Before the body becomes a skeleton,
Before losing teeth, back bent,
and becoming a burden on others,
Before having to support the body by hands on the knees
and needing a walking stick,
Before the attack of death,
Worship the Lord Kudala Sangama Deva!

Commentary:

Basavanna is stressing the importance of becoming a devotee of the Lord (developing God mindedness) early in our lives, rather than assuming that such realization can wait until old age, and after all the other mundane life's responsibilities are satisfied. We have addressed the concepts of equanimity and God mindedness in our earlier postings. In general, we tend to think that being equanimous implies that we should not enjoy life's treasures and develop dispassion

towards worldly material. We tend to feel that the youth is reserved for enjoying life, there is plenty of time to become God minded, and it is only reserved for old people. Basavanna is asking us to get away from such thinking. He sketches the state of our being as we age (grey hair, wrinkled skin, skeletal body, lost teeth, bent back, walking stick for support, becoming burden on others, etc.) to imply that we will have plenty to worry about during the old age. As such, we should not postpone striving to realize God to that stage. We will have lost the strong will, inclination, patience, determination, and physical capability that were part of our youth. All these are necessary to accomplish anything in our lives and realizing God should be a goal from the beginning.

The story of a businessman who was in the last hours of his life illustrates how we are attached to our mundane lives. He calls upon each of his children: Is Rama here? Is Krishna here? Is Lakshmi here? All three answer in affirmative. Immediately, the businessman reacts “If all of you are here, who is minding the store?” There is never a good time divert ourselves a little from our routine duties, unless we strive to make it a point to develop a devotional attitude.

We would like to revisit the concept of becoming a devotee, developing God mindedness or realizing God. It is not just a routine worship of an idol, although such worship would serve as a stepping stone. It is the realization of the soul within us. Our soul (Aatma) is a spark from the Universal soul (Paramaatma). When we realize that each and every activity of ours affects other souls, we become universal men. It is the true ‘worship’ of the Lord that Basavanna is advocating.

Let us be passionate and energetic in what we do. Let us involve the lord in our lives from day one!

Kannada Commentary:

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ದೇವನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದಿನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಮಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, “ಸುಖ ಅನುಭೋಗಿಸುವುದಲ್ಲ, ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳುವುದು” ಎಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, “ತಾರುಣ್ಯವಿರುವುದೇ ಸುಖ ಭೋಗಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ, ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಮಯವಿದೆ, ಅದೆಲ್ಲ ವಯಸ್ಸಾದ ಮುದುಕರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಶ್ಯಕವಾದದ್ದು” ಎಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಲೋಕದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವೇ ತಕ್ಕದ್ದು ಎಂಬ ಮೂಢ ಭಾವವಿದೆ. ಅಂತಹವರನ್ನು ಕುರಿತೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ಮೇಲಿನ ವಚನವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಳಿ ಕೂದಲು ಕಂಡುಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ಗಲ್ಲದ ಮೇಲಿನ ಚರ್ಮ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ಶರೀರವು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಿಂದ ತನ್ನ ಕಸುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮೂಳೆಗಳ ಗೂಡಿನಂತಾಗುವ ಮೊದಲು, ಬಾಯಲ್ಲಿಯ ಹಲ್ಲುಗಳೆಲ್ಲ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿ, ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿ, ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಬಾರದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುವ ಮೊದಲು, ಪರರ ಹಂಗಿನೊಳಗಾಗದ ಮೊದಲು, ಮುಪ್ಪಿನಿಂದ ದೇಹದ ತೇಜಸ್ಸು ಮತ್ತು ಮನಸ್ವೈರ್ಯ ಅಳಿದು ಮರಣಹೊಂದುವ ಮೊದಲು, ದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಮುಪ್ಪಿನ ನೈಜ ವರ್ಣನೆಯ ಮೂಲಕ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಭಲ, ಬಲ, ಸ್ವೈರ್ಯ, ಧೈರ್ಯ, ಉತ್ಸಾಹ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಎಲ್ಲವೂ ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅಳಿಯುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

“ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಪೂಜಿಸುವುದು ತುರ್ತಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಮುಂದೂಡುತ್ತ ಹೋದರೆ, ಅದನ್ನು ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ, ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮೋಹ, ಚಿಂತೆ, ಗೊಂದಲ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಜರ್ಜರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ದೇಹವು ದುರ್ಬಲವಾದಾಗ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಶಕ್ತತೆಯಿಂದ ನರಳುವಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಪರರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅವಲಂಬನೆಯ ಭಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದೀನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಆತ್ಮ ಸ್ವೈರ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಮುಪ್ಪಿನ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸ್ಥಿತಿ. ಇಲ್ಲಿ, ಪೂಜಿಸುವುದರಿಂದ ಅಥವಾ ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಏನು ಲಾಭ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ ವಚನಗಳನ್ನು ನೋಡ ಬಹುದು. ಕೋಪ, ಮೋಹ, ಅಜ್ಞಾನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ನಾವು ನರಳುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಆ ವಚನಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ದೇವನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಗ. ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಇಡಿ ಜೀವನವು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಬಾಳು ಬೇಳಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಾಧಾರಣವೆಂದು ತೋರಿಬಂದರೂ ಈ ವಚನ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. “ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು” ಅಥವಾ “ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸು” ಅಂದರೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದರೆ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದರ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಆದರೆ ಅಗಾಧವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎನ್ನಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಶ್ರದ್ಧೆ, ದೃಢತೆ, ಭಲ, ಮತ್ತು ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಅನೇಕ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆ “ಅರಿವು” ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಡಬೇಕಾದರೆ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಂತವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸದೇನನ್ನೋ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಸಿದ್ಧತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಲು ಶಿಸ್ತು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಕಂಡುಬರುವ ಶಿಸ್ತು ಅದು. ಅಥವಾ ನಾವು ಶಿಸ್ತು ಎಂದುಕೊಂಡದ್ದು ಬೇರೆಯವರ ಮೂಲಕ, ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೇರಿರುವಂಥದ್ದು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಆ ಶಿಸ್ತು ಕೂಡ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಏನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಅರಳುವ ಶಿಸ್ತು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಅದು ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಗದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಶಿಸ್ತು. ಆ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ದೃಢತೆ ಮತ್ತು ಭಲ ಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ನಿರಂತರತೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆತ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕು. ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಪ್ಪು ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಪ್ಪಿನಿಂದ ಒಪ್ಪವು ಅಳಿಯದ ಮುನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ಆ ಮೇಲಿನದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಬದುಕಿನ ಅಂತಿಮ ಕಾಲದವರೆಗೂ ನೂಕುವ ಮೂರ್ಖತೆಯನ್ನು ಮೆರೆಯಬಾರದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 19: Naadapriya shivanembaru - Devotion is true Worship

Vachana in Kannada:

ನಾದಪ್ರಿಯ ಶಿವನೆಂಬರು, ನಾದಪ್ರಿಯ ಶಿವನಲ್ಲಯ್ಯ!
ವೇದಪ್ರಿಯಶಿವನೆಂಬರು, ವೇದಪ್ರಿಯ ಶಿವನಲ್ಲಯ್ಯ!
ನಾದವ ಮಾಡಿದ ರಾವಣಂಗೆ ಅರೆಯಾಯುಷವಾಯಿತ್ತು.
ವೇದವನೋದಿದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಶಿರ ಹೋಯಿತ್ತು.
ನಾದಪ್ರಿಯನೂ ಅಲ್ಲ, ವೇದಪ್ರಿಯನೂ ಅಲ್ಲ,
ಭಕ್ತಿಪ್ರಿಯ ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

naadapriya shivaneMbaru, naadapriya shivanallayya!
vEdapriya shivaneMbaru, vEdapriya shivanallayya!
naadava maaDida raavaNaMge areyaayuShavaayittu.
vEdavanOdida brahmana shira hOyittu.
naadapriyanU alla, vEdapriyanU alla,
bhaktipriya namma kUDala saMgamadEva.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=uvT2IMgVFXQ>

Translation (Words):

Naada(Music) priya(lover) shivanu (Lord Shiva) eMbaru(they say) naadapriya shivanu
allayya(is not Sir)!
vEda(Veda) priya shivaneMbaru vEdapriya shivanallayya!
Naadava(music) maaDida(cultivated) raavaNaMge(to raavaNa) areyaayuShavaayittu(longevity
halved).
vEdavanu (vEdas) Odida(read) brahmana(Brahma's) shira(head) hOyittu(snipped).
naadapriyanU alla(is not Music lover), vEdapriyanU alla(is not lover of Vedas) ,
bhaktipriya(lover of Devotion) namma(our) kUDala saMgamadEva(Lord Kudala sangamadeva).

Translation:

They say Lord Shiva is a music lover, He is not!
They say Lord Shiva is a lover of Vedas, He is not!
Although RaavaNa impressed the Lord with his music, his longevity was reduced in half!
Although Brahma expressed his immense expertise on Vedas, his head was snipped off!
Our Lord Kudala sangmadeva is not a music lover, He is not a lover of Vedas, He is a lover of
Devotion!

Commentary:

The previous Vachana advocated making worship of the Lord (devotion) a part of our lives from the very beginning. Basavanna gave the highest place to devotion in the equipment of the spiritual seekers. He himself was known as Bhaktibhandari (treasurer of devotion). He refers to various forms of God people have invented to facilitate worship. It is obvious that we imagine God to have the same form as us. Each mythological episode adds a new attribute to God making

His form vary to suit the episode. We have invented various forms of worship – with flowers and fruits, with elaborate offerings of food, with extensive chanting of His names, etc.

Basavanna uses two examples in this Vachana to illustrate that such practices are not important. Raavana, the ruler of Lanka was considered a great musician and an ardent devotee of Shiva. He fabricates a musical instrument using his nerves as strings and offers his music to Lord Shiva, who blesses him with longevity. Raavana eventually develops such a high ego that he starts thinking no end to his powers. He kidnaps Sita, the wife of Rama and demands that she marry him. This act was against all norms, and resulted in Lord Shiva withdrawing the longevity boon by cutting it in half.

Impressed by Brahma's extensive knowledge of Vedas (the oldest scriptures of Hinduism), Shiva offered him the most important task of creation of the world. As he continued his work of creation, the ego in him developed to an extent to make him feel that he is much more powerful than the Lord who assigned him the important task. To control his ego, Lord Shiva had to snip one of Brahma's heads off.

In both of these cases the humility that devotion brings was forgotten, thereby the means used to impress God (music, Vedas) did not serve the purpose. Basavanna concludes the Vachana saying that the Lord is simply a lover of devotion, and nothing else is needed to impress Him.

What is truly important for worship is the development of inner strength to be a devotee. Faith and humility are prime ingredients of true devotion. Without those, all other means used in worship will only enhance the ego, which in turn destroys us.

In recent postings, we have addressed three paths for God realization: action (karma), knowledge (jñāna) and devotion (bhakti). Action without knowledge does not produce proper results.

Knowledge without proper action is not of any use. Devotion complements the knowledgeable action to complete us. All the three paths are essential for spiritual attainment and realization of the ultimate reality which we call Shiva. The paths are not exclusive of each other, but complementary. They constitute one spiritual path.

Let us follow the threefold path of action, knowledge and devotion to become humble, equanimous, and realize the Lord within us!

Kannada Commentary:

ಹಿಂದಿನ ವಚನದಲ್ಲಿ ನಾವು, ಬಸವಣ್ಣನವರು, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ "ಮುಪ್ಪು ಅಡರುವ ಮೊದಲು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನನ್ನು ಪೂಜಿಸು" ಎಂದು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನೋಡಿದೆವು. ಇಲ್ಲಿ, ಪೂಜಿಸುವುದನ್ನು ಜನರು ಹೇಗೆ ಕಂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನು ಯಾವುದನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇವನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದೇವರಿಗೆ ಏನು ಇಷ್ಟವಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಆತನ ಉಪಾಸನೆಗೆ ಅನೇಕ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದ್ದಾರೆ. ನಾನಾ ವಿಧದ ವ್ರತ, ಉಪವಾಸ, ವಿವಿಧ ತರದ ಅರ್ಚನೆ, ಪೂಜೆ, ಭಿಕ್ಷು ಭಿಕ್ಷು ನಿಯಮಗಳ ಪಾಲನೆ, ಜಪ, ತಪ, ಭಜನೆ, ಕುಣಿತ ಅಲ್ಲದೆ ನಾದೋಪಾಸನೆ, ವೇದೋಪಾಸನೆ, ಮಂತ್ರೋಪಾಸನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳು ನಿಷ್ಫಲವಾದವುಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಪೌರಾಣಿಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಿವನು ನಾದಪ್ರಿಯನು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಂಬಿದ ರಾವಣನು ತನ್ನ ನರಗಳಿಂದ "ರಾವಣಹಸ್ತ"ವೆಂಬ ವಿಶೇಷವಾದ ವೀಣೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ನಾದೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನು. ಆದರೆ ಪರಸತಿಯನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ, ಸೀತೆಯನ್ನು ಕದ್ದು ದೋಷಿಯಾದ ಕಾರಣ ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ಣಾಯುಷ್ಯ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ನಾದೋಪಾಸನೆ ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತು. ಅದೇ ರೀತಿ ಬ್ರಹ್ಮನು,

ಶಿವನನ್ನು ವೇದಪ್ರಿಯನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ವೇದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ತಾನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೆಂದುಕೊಂಡನು, ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರಮತ್ತನಾದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿವನು ಆತನ ಒಂದು ಶಿರವನ್ನೇ ಬಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆತನ ಉದ್ದೇಶವೂ ಫಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಈರ್ವರ ಉಪಾಸನೆ ಏಕೆ ಫಲಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ವಿಶೇಷವಾದ ವೀಣೆಯಿಂದ ತಾನು ಶಿವನನ್ನು ಒಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ರಾವಣನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಹಂಕಾರ ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಅಹಂಕಾರದ ಮದದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲ ಸರಿಯೆ ಎಂಬ ಭಾವ ಬೆಳೆಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ತಾನು ಪರಸತಿಯನ್ನು ಮೋಹಿಸುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂಬ ಅರಿವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನೈತಿಕತೆಯನ್ನೇ ಮರೆತ ಅವನು. ಅಹಂಕಾರದ ಪರದೆ ಆತನನ್ನು ಕುರುಡನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಆತನ ವಿಶೇಷವಾದ ನಾದೋಪಾಸನೆ ಕೂಡ ಶಿವನನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಒಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ವೇದವಿದನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಅಹಂಕಾರದ ಮದವೇರಿತು. ಇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲವಸ್ತು ವಿನಯ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ “ನಾನು” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರ ಮೂಡಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ಪೌರಾಣಿಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. “ಭಕ್ತಿಪ್ರಿಯ ಶಿವನು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿನೀತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶಿವನು ಒಲಿಯುತ್ತಾನೆ.

Vachana 20: Aragu tiMdu karaguva daivava - Idol worship

Vachana in Kannada:

ಅರಗು ತಿಂದು ಕರಗುವ ದೈವವ,
ಉರಿಯ ಕಂಡಡೆ ಮುರುಟುವ ದೈವವನೆಂತು ಸರಿಯೆಂಬೆನಯ್ಯಾ?
ಅವಸರ ಬಂದಡೆ ಮಾರುವ ದೈವವನೆಂತು ಸರಿಯೆಂಬೆನಯ್ಯಾ?
ಅಂಜಿಕೆಯಾದಡೆ ಹೂಳುವ ದೈವವನೆಂತು ಸರಿಯೆಂಬೆನಯ್ಯಾ?
ಸಹಜ ಭಾವ ನಿಜೈಕ್ಯ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನೊಬ್ಬನೆ ದೇವ.

Transliteration:

aragu tiMdu karaguva daivava,
uriya kaMDaDe muruTuva daivavaneMtu sariyeMbenayyaA?
avasara baMDaDe mAruva daivavaneMtu sariyeMbenayyaA?
aMjikeyAdaDe hULuva daivavaneMtu sariyeMbenayyaA?
sahaja BAva nijaikya kUDalasaMgamadEvanobbane dEva.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=ScwiXZJYcRs>

Translation:

Aragu (wax) tiMdu(eaten up) karaguva(melts) daivava(God),
Uriya (fire) kaMDaDe(contacted) muruTuva(loses shape) daivavanu (God) eMtu (how)
sariyeMbenayyaa(can I accept, Sir)?
Avasara (need) baMDaDe(arises) maaruva(sell) daivavaneMtu sariyeMbenayyaa?
aMjikeyaadaDe(afraid) hULuva(bury) daivavaneMtu sariyeMbenayyaa?
sahaja bhaava nijaikya(one within us) kooDalasaMgamadEvanu(Lord) obbane(only) dEva(God).

The wax filled idols made of metal husk lose their shape as the wax melts away,
How can I accept the idols which melt when exposed to heat, as Gods?How can I accept the
idols which are sold when need arises, as Gods?
How can I accept the idols which are buried (hidden) for the fear of being stolen, as Gods?The
only God acceptable is the Lord kooDala saMgama dEva who resides within us!

Commentary:

Idol worship has been a common practice over the years and it has been equated to devotion. We have created various idols of Gods. We have transformed them into various shapes and forms to represent power, kindness, wealth etc. depending on the object and objectives for worship. We try to make idols out of precious metals, build expensive temples to house them, conduct elaborate rituals and festivals around them, all in the name of devotion. We are always proud that we possess much bigger and more expensive idols than the others.

In this vachana Basavanna is advocating turning to the God within us, rather than mistaking idol worship for devotion. After all, these idols made of silver or golden husk filled with wax within, and get deformed when exposed to heat. People do not hesitate to sell them when the need for money arises, and do not hesitate to hide them when there is a threat of theft. The idols are thus

objects that we hold and discard. Basavanna asks “how can these idols which get destroyed in fire and invoke desire, jealousy, ego and fear in people can be considered as Gods?”

I recall a Swamiji talking about Shiva. He said, it is nice to visualize Shiva with His serpent necklace, Goddess Ganga jumping out from His head, decorated with the Moon, at Kailaasa His abode, with His consort Parvathi by His side and the their two sons (Ganesha and Karthikeya) seated next to them. But it is more apt to concentrate on the Lord Shiva who is the peace and calmness within our hearts; Parvathi is the force (Kundalini Shakti) that runs through the seven Chakras within our body.

A true devotee does not need idols to cultivate devotion. He strives to find the Lord within him; the Lord who is beyond the range of our five senses, but ever present as ‘aatma’ within us!

Let us enjoy swimming through the sea of idols and rituals, but keep our goals on reaching the true Lord within!

Kannada Commentary:

ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜನರು, ಅದನ್ನು ಮೆರೆಯಲು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ರೀತಿಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ- ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆ. ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಯನ್ನೇ ಭಕ್ತಿಯೆಂದರಿತು ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ವೈಭವಯುಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರ ಬೆಳ್ಳಿ ಕಂಚು ಮತ್ತು ಹಿತ್ತಾಳೆಯಂತಹ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಲೋಹಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ಇಂತಿಂತಹ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಸಿದ್ದೇವೆ, ಅಥವಾ ಇಂತಿಂತಹ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಸ್ಥಳದಿಂದ ತರಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು, ಅವುಗಳು ತಮಗೆ ಸೇರಿದ್ದವೆಂದು ಬೀಗುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವುದೇ ಭಕ್ತಿಯೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರನ್ನು ಕುರಿತೇ ಈ ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಒಳಗೆ ಅರಗು ತುಂಬಿ ಮೇಲೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ಚಿನ್ನದ ತಗಡಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಮೂರ್ತಿಗಳು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ, ಅಥವಾ ಶಾಖಕ್ಕೆ ಮುರುಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ತಮ್ಮ ಮೂಲ ರೂಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ವಿರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಕೆಲವರು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ದೇವರ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಡತನ ಬಂದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಹಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಕಳ್ಳರಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ದೇವರ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೂಳುತ್ತಾರೆ.(ಇದು ಆ ಕಾಲದ ಪರಿ. ಈಗ ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ನಾಶವಾಗುವಂತಹ, ಮತ್ತು ಮಾನವನ ಮನದಲ್ಲಿ ಆಸೆ, ಅಸೂಯೆ, ಅಹಂಕಾರ ಮತ್ತು ಭಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ವಸ್ತುಗಳು ಹೇಗೆ ದೇವರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದವನಾದ ದೇವನನ್ನು, ಕೇವಲ ಅನುಭಾವಕ್ಕೆ ಲಭಿಸುವ ದೇವನನ್ನು, ಇಂತಹ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಮೂಲಕ ಆರಾಧಿಸುವುದು ಸರಿಯೆ? ಯಾರೋ ಕಲಾವಿದ ತನ್ನ ಸೀಮಿತವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೇವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಿಗ್ರಹ ರೂಪ, ಸುಂದರವಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ವಸ್ತುವಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಅದು ಆ ಸತ್ಯ ನಿತ್ಯ ಅವಿನಾಶಿ ದೇವರು ಹೇಗಾದೀತು. ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ತೃಪ್ತನಾಗುವವನು ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತ ಹೇಗಾದಾನು? ಈ ಕೃತ್ರಿಮತೆಯಿಂದ, ಮೌಢ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ.

ನಿಜವಾದ ದೇವರು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಐಕ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ವಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕುವ
ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಅವನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 21: hottaare eddu shivaliMgadEvana - Shiva Linga

Vachana in Kannada:

ಹೊತ್ತಾರೆ ಎದ್ದು ಶಿವಲಿಂಗದೇವನ
ದೃಷ್ಟಿಯಾರೆ ನೋಡದವನ ಸಂಸಾರವೇನವನ?
ಬಾಳುವೆಣನ ಬೀಳುವೆಣನ ಸಂಸಾರವೇನವನ?
ನಡೆವೆಣನ ನುಡಿವೆಣನ ಸಂಸಾರವೇನವನ? ಕರ್ತು ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ,
ನಿಮ್ಮ ತೊತ್ತುಗಲಸವ ಮಾಡದವನ ಸಂಸಾರವೇನವನ?

Transliteration:

hottaare eddu shivaliMgadEvana
dRuShTiyaare nODadavana saMsaaravEnavana?
baaLuveNana bILuveNana saMsaaravEnavana?
naDeveNana nuDiveNana saMsaaravEnavana? kartu kooDalasaMgamadEvaa,
nimma tottugelasava maaDadavana saMsaaravEnavana?

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=WitVikiMxh0>

Translation:

Hottaare(dawn) eddu (wake up) shivaliMgadEvana (Lord Shiva Linga)
dRuShTiyaare(with reverent eyes) nODadavana(one does not see) saMsaaravu (Life)
Enavana(what is it for)?
baaLuva (living) heNana(corpse) bILuva (falling) heNana saMsaaravEnavana?
naDeva (walking) heNana nuDiva (speaking) heNana saMsaaravEnavana? Kartu(creator)
kooDalasaMgamadEvaa,
nimma (your) tottugelasava(service) maaDadavana(one that does not) saMsaaravEnavana?

What good is the life of one who does not look at Shiva Linga with reverent eyes, very first at the dawn?

His life is like that of a lifeless, inert corpse.

His life is like that of a moving, talking corpse. Oh Lord Kudala Sangama Deva the creator, what good is the life of one who does not partake in your service?

Commentary:

Basavanna is emphasizing the importance of worship of Shiva Linga in this vachana as a means of cultivating and living a devotional life. He says that our first order of duty in the morning after we wake up should be worshipping Linga. This will enable us to continue to lead a devotional day and devoting all our activities to the service of the Lord. Basavanna uses fairly harsh words to impress that a life without such intense devotion is worthless.

In the last posting we mentioned how we should look beyond the ritual worship of idols and realize the Shiva within us. But, this vachana advocates the worship of Shiva Linga, essentially an idol in the opinion of some. Shiva Linga, more commonly referred to as 'Istalinga' ('Ista' in

Sanskrit means ‘adored’ or ‘desired’) is made up of light gray slate stone interior (representing the devotee) coated with fine durable thick black paste of ashes mixed with some suitable oil to withstand wear and tear. The coating called Kanthe (covering) is in the shape of a dome representing the Universe (or the Lord). Istalinga is thus an amorphous representation of ‘Lingaanga Saamarasya’ i.e. the merger of the devotee (Anga) with the God (Linga).

Basavanna witnessed the fury of idol worship, corresponding rituals, and the strong effects of caste system making humans unequal, very early in his life. He dedicated his life to eradicate the ill effects brought by them. He suggested that it is not necessary to worship idols in temples, as long as we can develop a devotional life. He popularized Istalinga as an icon representing the God within us. In fact, he advocated wearing of Istalinga (enclosed in a container – karadige) around the neck, so that one can pray where ever he is, without a temple or a priest to aid him.

During Linga worship, the devotee places the Linga on his palm, offers prayers and meditates upon it with the mantra “Om Namah Shivaaya” (my salutations to Lord Shiva), whose inner meaning is “Oh Lord, I am longing to merge with you”. The vachana emphasizes that the Linga worship should be performed at the dawn. It seems to be the optimal time for concentrating on God, since we will have rested in the night, will not have been disturbed by the occurring of the day yet, or tired due to all the work during the day by the evening. Beyond that, getting an early start with devotional attitude carries us through such practice the rest of the day.

Let us commit our lives to the service of God every morning through meditation upon the God within!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಶಿವಲಿಂಗ ಪೂಜೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಸುಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಶಿವಲಿಂಗದೇವನ ದೃಷ್ಟಿಯಾರೆ ನೋಡದವನ, ಪೂಜೆಗೈಯದವನ ಸಂಸಾರ ವೃಥಾವಾದದ್ದು. ಅವನ ಬಾಳು ಜೀವವಿಲ್ಲದ ಹೆಣದಂತೆ, ಪ್ರಾಣಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದ ಹೆಣದಂತೆ. ಆತನು ನಡೆದಾಡುವ, ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಜೀವಚ್ಛವದಂತೆ. ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಾರಣಕರ್ತನಾದ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನ ಸೇವೆ ಮಾಡದವನ, ಆತನನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನೆನೆಯದವನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾರವಿರುತ್ತದೆ? ಅಂತಹವನ ಸಂಸಾರ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ಮೊದಲು ಅದೇನೆಂದು ಅರಿಯುವುದು ಮುಖ್ಯ:

ಕಂತೆ ಕೂಡಿಸಿದ ಶಿವಲಿಂಗವು “ಬಾಹ್ಯ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಗೋಳಕವಾಗಿ ಅದುವೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಇಲ್ಲವೆ ಆಕಾಶದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಒಳಗಿನ ಆಕಾರವು ಮಾತ್ರ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತ ಭಕ್ತನ ಆಕಾರದಲ್ಲಿದೆ. ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿಯೇ ದೇವನಿರುವನು ಎಂದು ಕಾಣುವನು. ತಾನು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿಹೆನೆಂಬ ರಹಸ್ಯವು ಈ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಇರುವ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದೆ. ಬಾಹ್ಯ ಆಕಾರವು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅಂತರಾಕಾರವು ಪಿಂಡಾಂಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು, ಪಿಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ ಈ ಲಿಂಗ. ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಅನುಸಂಧಾನಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಉಂಟಾಗುವುದು.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಶ್ರೀ ಶಿವಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು (ನವ ಕಲ್ಯಾಣಮಠ, ಧಾರವಾಡ) ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕುಂದಿಲ್ಲದೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಫಲತೆ ಸಿಕ್ಕಂತೆ ಕಂಡರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಂದುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಪೂರ್ಣ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಗಳಿಸಲು ತಕ್ಕ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕು. ಈ ಮಾತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ

ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞನಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ, ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಶಿವಾನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದವನೇ ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಕೈಲಾಸವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಂಟಿಯೂ ಅಂಟದಂತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಬೇಕಾದ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯೇ ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆ. ಭಕ್ತನು ಶಿವಲಿಂಗ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವೆಂದು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ವಚನದ ಮೂಲಕ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ನಿತ್ಯ ಬದುಕಿನ ಜಂಜಾಟಗಳು, ಗೊಂದಲಗಳು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತವೆ. ಇಡೀ ದಿನವೆಲ್ಲ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಪಕ್ವ ರೀತಿಯಿಂದ ಪರಿಹರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ರಾತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಘಾಸಿಯಾದ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ದೇಹ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತದೆ. ನಿದ್ರೆ ಮತ್ತು ಕನಸಿನ ಲೋಕದ ನಡುವೆ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡುತ್ತ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದು ಮತ್ತೆ ಮರುದಿನ ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವ ಸಿದ್ಧತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಅರಿವಿನ ಲವಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನ ಜಂಜಾಟಗಳನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯ ಚಕ್ರದಂತೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡವನು, ಬದುಕನ್ನು ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿ ಅಥವಾ ರಕ್ತಣಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಮುಕ್ತಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದೆ, ಅನುಭವಿಸದೆ, ಆನಂದಿಂದ ವಂಚಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದ್ದೂ ಇಲ್ಲದವನಂತೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಜ್ಞಾನರಹಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಜೀವರಹಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೂ ಒಂದು ಬದುಕೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಈ ಎಲ್ಲದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕು. ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಬೇಕು, ಇದ್ದುದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ನೋಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೇಕು. ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕು. ಅದುವೇ ಶಿವಲಿಂಗ ಪೂಜೆ.

“ ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ದೇಹ. ಸದಾಚಾರದಿಂದ, ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ಆಹಾರ ವಿಹಾರದಿಂದ, ದೇಹವನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.ಶರೀರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವೇ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಧರ್ಮಸಾಧನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಭಕ್ಷ್ಯ ಭಕ್ಷಣ, ಅಪೇಯಪಾನ ನಿಷಿದ್ಧವಾದವುಗಳು. ಕೂಡಲಸಂಗನ ಒಲಿಸ ಬಂದ ಪ್ರಸಾದ ಕಾಯವ ಕೆಡಿಸಲಾಗದು. ಇದುವೇ ಅನ್ನಮಯ ಕೊಶ. ಗಿಡಕ್ಕೆ ಎರೆದ ನೀರು ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಜೀವನ ರಸವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಸದಾಚಾರವೆಂಬ ನೀರಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣಮಯಕೋಶವು ಶುದ್ಧವಾಗುವುದು. ಪ್ರಾಣಮಯ ಕೋಶವು ಶುದ್ಧವಾಗುವುದೆಂದರೆ, ಕಾಮನೆ ವಾಸನೆಗಳ ತೀವ್ರತೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಪ್ರಾಣವು ಮನದ ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು. ಇಂತಹ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವು ಗೋಚರಿಸುವುದು. ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಮನ. ಸಂಕಲ್ಪ ವಿಕಲ್ಪಗಳು, ಸಂಶಯವೃತ್ತಿಗಳೆಲ್ಲವು ಮನಸ್ಸಿನ ಧರ್ಮ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಳಿದು ಮನ ನಿರ್ಮಲ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲವಾದ ಹೊರತು ಅದು ಲಿಂಗವಾಗದು. ನಿರ್ಮಲ ನಿಶ್ಚಲ ಮನವೇ ಲಿಂಗ.” (ಶ್ರೀ ಶಿವಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ - ನವ ಕಲ್ಯಾಣಮಠ ಧಾರವಾಡ)

ನಿರ್ಮಲ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲವಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಲು ನಸುಕಿನ ಸಮಯ ಬಹಳ ಪ್ರಶಸ್ತವಾದದ್ದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಎಲ್ಲರ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ನಂತರ ಮನಸ್ಸು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಹೊಸತನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯೋದಯದ ನಂತರ ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ಗೊಂದಲಗಳು ಆರಂಭವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜೆಯೆಂಬ ಆಚರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಶ್ಚಲಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಯುಕ್ತ. ಈ ರೀತಿಮಾಡದವನು ಜೀವಚ್ಛದವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಬಸವಣ್ಣನವರ ಅಂಬೋಣ.

Vachana 22: Jagadagala Mugilagala - Largesse of the Lord

Vachana in Kannada:

ಜಗದಗಲ ಮುಗಿಲಗಲ ಮಿಗೇಯಗಲ ನಿಮ್ಮಗಲ!
ಪಾತಾಳದಿಂದತ್ತತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಚರಣ!
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಿಂದತ್ತತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಕುಟ!
ಅಗಮ್ಯ ಅಪ್ರಮಾಣ ಅಗೋಚರ ಅಪ್ರತಿಮ ಲಿಂಗವೇ,
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಯ್ಯ,
ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಚುಳುಕಾದಿರಯ್ಯ.

Transliteration:

jagadagala mugilagala migeyagala nimmagala!
pAtALadiMdattatta nimma SrIcaraNa!
brahmAMDadiMdattatta nimma SrImakuTa!
agamyA apramANa agOcara apratima liMgavE,
kUDalasaMgamadEvayya,
enna karasthalakke baMdu cuLukAdirayya.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=VjvZchUt6Bk>

A Musical Rendering:

<http://www.raaga.com/player4/?id=168654&mode=100&rand=0.013282552311677964>

Translation (Words):

jagat (Universe) agala (width) mugilu (sky) agala migeya (beyond Universe) agala nimma (your) agala(width)!
pAtALadiMda (under world) attatta(beyond) nimma SrIcaraNa (sacred feet)!
brahmAMDadiMda (upper world, Brahma's abode) attatta nimma SrImakuTa (sacred crown)!
agamyA (beyond comprehension) apramANa (beyond any measure) agOcara (beyond visibility) apratima (beyond comparison) liMgavE (linga),
kUDalasaMgamadEvayya,
enna (my) karasthalakke(on the palm) baMdu (arrived) cuLukAdirayya (became a speck).

Translation

Your wideness exceeds the wideness of the Universe and sky, and stretches beyond!
Your sacred feet go beyond the depth of the underworld!
Your sacred crown reaches beyond the heavens!
You are beyond comprehension from our senses, beyond any measure, beyond our sensual visibility and incomparable!
Lord kUDalasaMgamadEva, You shrunk into a speck and arrived on to my palm!

Commentary:

In previous posting we mentioned that Istalinga represented the merger of the individual soul with the Universal soul and is an icon to aid us in the development of God mindedness.

Basavanna expands on the significance of Istalinga in this vachana and says “Oh! Lord, you are boundless, limitless and formless. Yet, I reach you through my Istalinga on my palm”. This vachana is a beautiful compilation of the characteristics of the Lord who is beyond the expression through our speech and perception of our mind. The first three lines express the all pervasive and vast nature of the Lord. The next two lines express the inability of our sense organs to fathom the largesse of the Lord. The last line expresses the ultimate humility and thankfulness of Basavanna for the Lord who has appeared as Istalinga on his palm. Istalinga is thus an icon of the omnipotent, omniscient and omnipresent Lord.

It is said that Istalinga is the flower (form) while the Pranalinga (the Lord within us) is the fragrance (formless). We can see the flower, but can only realize the fragrance! Istalinga is the mirror while the Pranalinga is the image in it. Worshipping Istalinga is thus, meditating on it to realize the Pranalinga, the Lord within.

Basavanna advocated wearing Istalinga on the body so it is available always as an aid to meditate upon the Lord. It is interesting that people started worshipping the icon as the God and eventually attached more importance to the rituals for such worship, forgetting what the icon stood for.

Let us utilize the icon to take us towards the goal of realizing the Lord within!

Kannada Commentary:

ಹೊತ್ತಾರೆ ಎದ್ದು ಶಿವಲಿಂಗನ ದೃಷ್ಟಿಯಾರೆ ನೋಡಿದಾಗ ಬವಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕಂಡುಬಂದದ್ದು ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ:

“ಹೇ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವ! ನಿಮ್ಮ ಹರವು ಜಗದಗಲವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಹರವು, ಕೇವಲ ಜಗತ್ತಿನ ಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಮುಗಿಲಿನ ತುಂಬ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಅದು ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಆಕಾಶವನ್ನು ಮೀರಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪಾತಾಳದ ಆಳದ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ಮೀರಿ ಹೋಗಿವೆ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಚರಣಗಳು, ಕೇವಲ ಆಕಾಶವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಹೋಗಿದೆ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಮಕುಟ” ಎಂದು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ತೃಪ್ತಿಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅವನ ವಿಸ್ತಾರದ ರೂಹನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರೂ ಅದು ಕಡಿಮೆಯೇ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ ಅವರಿಗೆ. “ಅಗಮ್ಯನು; ಯಾರೂ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಲಾರದ, ಅಪ್ರಮಾಣ; ಯಾವ ಅಳತೆಗೂ ಸಿಗದ, ಅಗೋಚರ; ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಕಾಣದ ಮತ್ತು ಅಪ್ರತಿಮ; ಏಕಮೇವಾದ್ವಿತೀಯವಾದ ಲಿಂಗವೇ ನೀವು ಈ ಸಣ್ಣ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಿರಿ” ಎಂದು ಆನಂದತುಂದಿಲರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾರೆ.

“ಎಲ್ಲವೂ ಲಿಂಗಮಯವಾಗಿದೆ. ಲಿಂಗವಲ್ಲದ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಭಾವ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ಅನುಭಾವಿಯದು.

ನಮ್ಮಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು??? ನಮ್ಮ ಅರಿವು ನಮಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸದಾ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಓಲಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. “ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ತಿರುಗುತಿಪ್ಪ ಜೀವನಿಗೆ ತಾನು ಶಿವನೆಂಬ ನಿಜದರಿವು ತಲೆದೋರದು” ನಿಮ್ಮ ಒಳಗೆ ನೀವು ನೋಡಬೇಕು, ನಿಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು

ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ..... ನೀವು ನಿರ್ಮಲವಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೇಹ, ಕರಣ, ಇಂದ್ರಿಯ, ಅಜ್ಞಾನ, ಅಹಂಭಾವ ಇವು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತೊಳೆದು ಹೋದಂತೆಯೇ. ಇಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ನೋಡುವುದು ತೊವಲ ಕಣ್ಣಲ್ಲ. ಈ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಳಗೆ ಹೇಗೆ ಕಂಡೀತು? ಜ್ಞಾನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ “ಅನ್ಯವಿಲ್ಲ ಕಾಣಿರಣ್ಣ”. ತನಗೆ ಅನ್ಯವಾದ ಬೇರೊಂದು ವಸ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲ. “ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ

ನೀವೇ ಕಾಣಿರಣ್ಣಾ!" ಇದೊಂದು ಮಾನವನ ಮನ, ಬುದ್ಧಿ ನಿಲುಕದ ದರ್ಶನ." (ಶೂನ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶೆ ಸಂಗ್ರಹ - ಸಂ. ಶ್ರೀ. ಭೂಸನೂರಮಠ)

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯ. ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಬೇರೇನನ್ನಾದರು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸದಾ ನಮ್ಮ ಭ್ರಮೆಗಳ ನಮ್ಮೆದುರು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ತೊಗಲಿನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಕಾಣುವುದಷ್ಟೇ ಸತ್ಯವೆಂದುಕೊಂಡು ನಾವು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಭ್ರಮೆಗಳು ಯಾವುವು ಮತ್ತು ಅವು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಹ ನಮಗೆ ಆಳವಾದ ಹಂಬಲವಿರಬೇಕು. "ತಾನು ಯಾರು? ತನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವೇನು? ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಪೂರೈಸಬೇಕಾದ ಮಣಿಹವಾವುದು? ತನಗೂ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು? ತನ್ನ ಸ್ವಸ್ಥಲವಾವುದು? ಎಂಬುದು ತನ್ನ ಒಳಗೆ ತಾನೇ ಉದಯವಾಗಿ, ಸ್ವಯಂ ವೇದ್ಯವಾಗಿ ತೋರುವ ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆಯೇ ಅನುಭಾವ..... ನಾವು ನಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರದ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಬೊಡ್ಡೆ, ಶಾಖೆ,ಪತ್ರ, ಪುಷ್ಪ, ಫಲವೆಂದು ವಿಂಗಡಿಸಿ ಕರೆದರೂ ವೃಕ್ಷದ ಒಂದುತನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಂಗವೂ ಇಲ್ಲ. ಪಂಚಭೂತಗಳ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವದ ವಿಜ್ಞಾತ ಮತ್ತು ಅವಿಜ್ಞಾತ ಶಕ್ತಿಗಳ ಮೊಲೆವಾಲನ್ನುಂಡು ರೂಪುಗೊಂಡಿರುವ ನಾನು ವಿಶ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕಾರುಣ್ಯ ಶಿಶು. ನನ್ನಂತೆ ನೀವು. ಅವರು, ಅವು ಎಂದು ಮಾನವನಿಂದ ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ಭೂತ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ವಿಶ್ವ ಶಕ್ತಿಯ ಕೂಸುಗಳೆ. ನವಿಲಿನ ತತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನವಿಲಿನ ಅಕಾರ, ಗರಿ, ತುರಾಯಿ, ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣಗಳ ಬೆಡಗು ಅಡಗಿರುವಂತೆ ಶೂನ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವದ ಅನಂತ ವೈಭವ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದೆ. ನವಿಲು ಒಂದು ಪಿಂಡಾಂಡ. ವಿಶ್ವ ಪ್ರಪಂಚ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ. ಅದು ಬ್ರಹ್ಮನ ಅಳತೆಗೆಟ್ಟ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ತತ್ತಿ." (ಶೂನ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶೆ ಸಂಗ್ರಹ - ಸಂ. ಶ್ರೀ. ಭೂಸನೂರಮಠ)

ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಆತ್ಮಸಾತ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಅದನ್ನು ಅನುಭಾವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದದ್ದು ಅರಿವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು "ತನ್ನ ತಾನರಿಯದ ಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲ ಅಜ್ಞಾನ ಕಾಣಣ್ಣ " ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ನಮ್ಮ ದೈಹಿಕ ಚಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಕಾಣದ ಅದನ್ನು ಅರಿವಿನ ಚಕ್ಷುಗಳಿಂದ ಕಾಣಬೇಕು.

Vachana 23: Ashtavidharchaneyya maadi - Gratify me, Oh! Lord

Vachana in Kannada:

ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಚನೆಯ ಮಾಡಿ ಒಲಿಸುವೆನೆ ಅಯ್ಯ? ನೀನು ಬಹಿರಂಗವ್ಯವಹಾರದೊರಸ್ಥನು!
ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನವ ಮಾಡಿ ಒಲಿಸುವೆನೆ ಅಯ್ಯ? ನೀನು ವಾಙ್ಮನಕ್ಕತೀತನು!
ಜಪಸ್ತೋತ್ರದಿಂದ ಒಲಿಸುವೆನೆ ಅಯ್ಯ? ನೀನು ನಾದಾತೀತನು!
ಭಾವಜ್ಞಾನದಿಂದೊಲಿಸುವೆನೆ ಅಯ್ಯ? ನೀನು ಮತಿಗತೀತನು!
ಹೃದಯಕಮಲಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಬಿಟ್ಟುಕೊಂಬೆನೇ ಅಯ್ಯ?
ನೀನು ಸರ್ವಾಂಗಪರಿಪೂರ್ಣನು!
ಅಯ್ಯ ನಿನ್ನ ಒಲಿಸಲೆನ್ನಳವಲ್ಲ!
ನೀ ಒಲಿವುದೆ ಸುಖವಯ್ಯ ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಯ್ಯ!

Transliteration:

aShTavidhArcaneyya mADi olisuvane ayya?
nInu bahiraMgavyavahAradUrasthanu!
aMtaraMgadalli dhyAnava mADi olisuvane ayya?
nInu vA~gmanakkatItanu
japastOtradiMda olisuvane ayya?
nInu nAdAtItanu
BAvaj~jAnadiMdolisuvane ayya?
nInu matigatItanu
hRudayakamalamadhyadalli iMbiTTukoMbenE ayya?
nInu sarvAMgaparipUrNanu
ayya ninna olisalennaLavalla
nI olivude suKavayya cennamallikArjunayya!

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=HQUBVgGBaV8>

Translation (Words):

aShTavidha (Eight kinds) Arcaneyya (worship) mADi (perform) olisuvane (to gratify) ayya (Sir)?
nInu (you) bahiraMga (outwardly) vyavahAra (activities) dUrasthanu (away)!
aMtaraMgadalli (inwardly?) dhyAnava (meditate) mADi(perform) olisuvane ayya?
nInu vA~g (speech) manakke (mind) atItanu(beyond)
japa (chanting) stOtradiMda(songs of praise) olisuvane ayya?
nInu nAdA (melody) atItanu (beyond)
BAva(perception) j~jAnadiMda (from knowledge) olisuvane ayya?
nInu matige (intellect) atItanu
hRudaya(heart) kamala(lotus)madhyadalli(with in) iMbiTTukoMbenE (make place) ayya?
nInu (you) sarva (all) Amga (organs) paripUrNanu (whole)
ayya ninna (you) olisalu (to gratify) enna (my) aLavalla(beyond my capacity)
nI(yourself) olivude(if you gratify) suKavu (delight) ayya (sir) cennamallikArjunayya!
Shall I gratify you with eight kinds of worship, Oh Lord?

No, I cannot; you are far away from such outwardly activities!
Shall I gratify you with deep and inwardly meditation, Oh Lord?
No, I cannot; you are far beyond the stretches of speech and mind !
Shall I gratify you with chanting your names and praising you, Oh Lord?
No, I cannot; you are way beyond the reaches of melody!
Shall I gratify you with my innermost perception and knowledge of you, Oh Lord?
No, I cannot; you are beyond the limits of intellect!
Shall I make place for you in the lotus of my heart, Oh Lord?
No, I cannot; you are omnipresent and whole on your own!
Oh Lord! It is beyond my capability to gratify you!
I shall be delighted if YOU gratify me, Lord Cennamallikarjunayya!

Commentary:

In previous postings we addressed what Istalinga stood for and how it was transformed into the God to be worshipped rather than staying as an icon representing the Pranalinga, the Lord within us. As part of the worship we created idols in our own image, invented a multitude of rituals and began to offer flowers, fruits, water, milk, food (prasada), etc. to God. While these rituals and offerings might be needed initially to create the awareness of God, it is important to realize that the idol is not God; it is only a form designed to be perceived by our sense organs. We need to go beyond to realize the Lord within us. Akka Mahaadevi addresses this aspect in this beautiful vachana.

Akka addresses the rituals of offering water, flowers, music, food, etc. to God, and says that she cannot gratify the God (who is beyond all such materialistic involvement) with these rituals. He cannot be gratified by deep and inwardly meditation, since He is not perceivable by speech and mind. Our offering of Bhajans and singing His praise is not of much use since He is beyond the reaches of melody. He is beyond our intellect and as such cannot be reached through the innermost perception and knowledge of Him. Being omnipresent and whole, He cannot be made to reside in our heart. Finally, Akka begs the Lord to gratify her, since she does not have the capability to gratify Him.

If all our efforts to gratify Him fail, how can we realize Him? In all our efforts outlined above, we have created a mental image of God, we have visualized a form, a movement, a capability, strength, etc. which are attributes of our own to satisfy the limited range of our sense organs. We stay with the illusion that we have realized God. We need to stay clear of such illusions and keep an open mind and invite Him to gratify us. Once we develop such an open mind and attitude, the God will arrive to fill it!

Let us grow to be open minded and receive the Lord within!

Kannada Commentary:

ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಮೊದಲು ಅದೇ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದಿನಗಳೆದಂತೆ ಅದರ ಫಲ ಅತ್ಯಂತ ಸೀಮಿತವಾದದ್ದು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಜಲ, ವಿಭೂತಿ, ಗಂಧ, ಅಕ್ಷತೆ, ಪುಷ್ಪ, ಪತ್ರ, ನಾದ ಮತ್ತು ನೇವೇದ್ಯದಿಂದ ದೇವನನ್ನು ಒರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆತನು ಕೇವಲ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ

ಸೀಮಿತನಾದವನಲ್ಲ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಈ ಲಿಂಗವೇ ದೇವರು ಎನ್ನಲು ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಈ ಲಿಂಗದ ಹಿಂದಿನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಆತನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ, ಅಷ್ಟವಿಧವಾದ ಅರ್ಚನೆಯು ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದದ್ದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ ಹೇಳಿದ ವಚನವಿದು:

“ಅಷ್ಟವಿಧವಾದ ಅರ್ಚನೆಯ ಮಾಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಬೆನೆಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ಬಹಿರಂಗ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಬಲು ದೂರ ಇರುವವನು, ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ನಿನ್ನನ್ನು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಒಲಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ವಾಕ್ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೇ ಸಿಗದವನು, ಇನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವುದೇನನ್ನು? ಜಪ ಮತ್ತು ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ಅವುಗಳ ನಾದವನ್ನು ಮೀರಿದವನು, ಭಾವ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಒಲಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕದವನು, ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಹೃದಯಕಮಲಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿರುವೆ, ಅಂತಹ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲದರಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಲಿಸುವುದು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನೇ ಒಲಿದು ಬಿಡು” ಎಂದು ನಿಸ್ಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

“ಜಗದಗಲ ಮುಗಿಲಗಲ” ವಚನದ ಭಾವವೇ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಆ ದೇವನ ವಿರಾಡ್ರೂಪ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ ಇಲ್ಲಿ. “ನಾನು ನಿನಗೆ ಜಲ, ವಿಭೂತಿ, ಗಂಧ, ಅಕ್ಷತೆ, ಪತ್ರ, ಪುಷ್ಪ, ನಾದ ಮತ್ತು ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ, ನಿನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೇನೆ, ನೀನು ನನಗೆ ನಿನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸು, ನನಗೆ ಒಲಿದು ಬಿಡು” ಎಂಬುದು ಈ ಲೋಕದ ವ್ಯವಹಾರದಂತೆ, ವ್ಯಾಪಾರದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆತನು ಅಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವವನಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಭಕ್ತಿಯ ನಿರ್ಮಲವಾದ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಶಾಂತವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಪೂಜೆಯೇ ಹೊರತು ಅದೇ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯವಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಆತನು ಒಲಿಯುವನು ಎಂಬುದು ಅಸಾಧ್ಯದ ಮಾತು. ದೇವನು ಅದನ್ನು ಮೀರಿದವನು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಬಹಿರಂಗದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಂತರಂಗದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಒಲಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ ನೀನು ಮನಸ್ಸಿಗೇ ನಿಲುಕದವನು ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ. ಧ್ಯಾನ ಎಂದರೇನು? ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಗ್ನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನವೆನ್ನುವರು. ದೇವನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದವನಲ್ಲ. ಆತನು “ಜಗದಗಲ ಮುಗಿಲಗಲ.....ಅಗೋಚರ ಅಪ್ರತಿಮ ಲಿಂಗ” ಅಂತಹವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ? ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಧ್ಯಾನ ಮನಸ್ಸಿನ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರುವಂತಹದ್ದು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅತೀತನಾದವನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ.

ಇನ್ನು ಇತರರು ಹೇಳುವಂತೆ ಜಪ ಮತ್ತು ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ನಾದಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದವನು. ಯಾವುದೇ ಸ್ತೋತ್ರವಾಗಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. “ನಾದಪ್ರಿಯ ಶಿವನಲ್ಲ” ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ಜಪ ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ, ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ದೇವನು ಸರ್ವತ್ರವೂ ನಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಬಲ್ಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಹೇಳುವ ಸ್ತೋತ್ರದ ನಾದ ಎಷ್ಟು ಇಂಪಾದರೂ ಅದು ಕೂಡ ಸೀಮಿತವಾದದ್ದೇ. ದೇವನು ಯಾವುದೇ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಇರುವವನಲ್ಲ.

ಭಾವಜ್ಞಾನದಿಂದ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ನೀನು ಮತಿಗೆ ಸಿಗದವನು. ಭಾವ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಗಳು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಒಳಗಾದವುಗಳು. ಬುದ್ಧಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಭಾವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಅದು ತನ್ನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಷಯದಿಂದ

ತರ್ಕಿಸಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮತಿಯ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿ, ಜ್ಞಾನ, ಮತಿಗಳಿಗೆ ಮೀರಿದವನನ್ನು ಬುದ್ಧಿ, ಜ್ಞಾನ, ಮತಿಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು?

ಕೊನೆಗೆ ದೇವನನ್ನು ತನ್ನ ಹೃದಯಕಮಲದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ. ಆದರೆ ಅದೂ ಕೂಡ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಆತನು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತನಾದವನಲ್ಲ. ಆತನು ಸರ್ವಾಂಗ ಪರಿಪೂರ್ಣನು. ಅಣುರೇಣು ತೃಣ ಕಾಷ್ಠ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿರುವವನು. ಅಂತಹವನನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಯ ಅತನ ಇರವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ, ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಅಂತಹವನನ್ನು ಸೀಮಿತವಾದ ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಧಗಳಿಂದ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಕೊನೆಗೆ ಅಕ್ಕ ಮಹಾದೇವಿಯು “ನೀನೇ ಒಲಿಯುವುದು ಸುಖ”ವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮಾತು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದು. ನಾವು ಆತನನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಏನೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದರ ಅರ್ಥವೆಂದರೆ: ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಆತನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಧಾರಣೆ, ಒಂದು ರೂಪ, ಒಂದು ಚಿತ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ. ಅಂದರೆ ನಾವು, ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೂಪವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ, ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದು ನಮಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ನಾವು ದೇವರನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆವೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಭಾವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿರಾಳಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಯಾವದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಅದನ್ನು ತೆರವಾಗಿರಿಸಿದರೆ ಆ ದೇವರಿಗೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತೆ. ದೇವನು ಯಾವಾಗಲೂ “ಒಳಗೆ ಬರಲೇ” ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನಂತೆ. ಆದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಂಬ ಏನೇನೋ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಇಂಬು ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನ ಧ್ವನಿ ನಮಗೆ ಕೇಳಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ಉಪಾಯ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಆ ದೇವರು, ಆ ತತ್ತ್ವ, ಆ ಲಿಂಗ ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

Vachana 24: Jnanada Baladinda - Company of Devotees

Vachana in Kannada:

ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನದ ಕೇಡು ನೋಡಯ್ಯ.
ಜ್ಯೋತಿಯ ಬಲದಿಂದ ತಮಂಧದ ಕೇಡು ನೋಡಯ್ಯ.
ಸತ್ಯದ ಬಲದಿಂದ ಅಸತ್ಯದ ಕೇಡು ನೋಡಯ್ಯ.
ಪರುಷದ ಬಲದಿಂದ ಅವಲೋಹದ ಕೇಡು ನೋಡಯ್ಯ.
ಕೂಡಲಸಂಗನ ಶರಣರನುಭಾವದಿಂದ
ಎನ್ನ ಭವದ ಕೇಡು ನೋಡಯ್ಯ.

Transliteration:

j~jaanada baladiMda aj~jaanada kEDu nODayya
jyOtiya baladiMda tamaMdhada kEDu nODayya
satyada baladiMda asatyada kEDu nODayya
paruShada baladiMda avalOhada kEDu nODayya
koodaLa saMgana sharaNaranubhaavadiMda
enna bhavada kEDu nODayya

click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=x3P2ValHDEg>

A Musical Rendering:

<http://www.youtube.com/watch?v=R1JLfABtsmQ&playnext=1&list=PL6BE04706D5B94103>

Translation (Words):

j~jaanada(knowledge) baladiMda(with the power of, influence of) aj~jaanada(ignorance)
kEDu(vanishes) nODayya(Look, Sir!)
jyOtiya(light) baladiMda tamaMdhada(darkness) kEDu nODayya
satyada(truth) baladiMda asatyada (falseness, untruth?) kEDu nODayya
paruShada(an imaginary gem) baladiMda(the touch of which) avalOhada(inferior metal)
kEDu(turns in to gold) nODayya
koodaLa saMgana sharaNara(devotees') anubhaavadiMda(mystism, experience)
enna (my) bhavada(worldliness, materialism) kEDu nODayya

Translation

Look, Sir,
The power of knowledge drives the ignorance away!
Appearance of light drives the darkness away!
Truth drives the untruth away!
The touch of the alchemic gem turns any metal into gold!
With exposure to devotees' experience and mysticism, my materialism goes away!

Commentary:

In previous Vachana we mentioned that the only way to realize God is to have an open mind and

invite Him to enter our hearts. In order to bring the openness to our mind, we should first realize as to what is it filled with. Obviously, as individuals surrounded by the world we live our minds are full of materialistic thoughts and patterns. In this vachana, Basavanna emphasizes that the companionship and exposure to devotees of the Lord is the best way to empty our mind from the worldliness! He compares the exposure to devotees' experience to the power of knowledge that removes ignorance, light driving the darkness away, truth erasing the untruth, and the imaginary alchemic gem that turns anything it touches into precious gold!

In our daily pursuits we tend acquire the knowledge necessary to complete any task through reading about it, thinking about it, or from the experience of others in similar tasks. While these help us to perform the task eventually, direct observation and exposure to one who has performed that task earlier would be the best way to go. Removing materialism from our minds is a task beyond the capabilities of our sense organs. As such, influence of those who have achieved it is the best way.

I wonder if group bhajans, group meditations and satsang were advocated as stepping stones towards achieving the exposure to devotees and their mysticism!

It is well known by the research on society and behaviour of individuals that an individual's behaviour cannot be altered by concentrating on the individual. We can influence his behaviour only by changing the environment around him. Remember, 'to soar like an eagle, we should be in the company of eagles!'

Let us strive to keep the company of those who have opened up their minds to the Lord!

Kannada Commentary:

ಹಿಂದಿನ ವಚನದಲ್ಲಿ ದೇವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿದವನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವು. ಅಂಥವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು? ಮನಸ್ಸು ತೆರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಲು ಮುಖ್ಯವೆಂದಿರಿದೆವು. ಮನಸ್ಸು ತೆರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಮೊದಲು ಅದು ಯಾವುದರಿಂದ ತುಂಬಿದೆ ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡರೆ ಆ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಭವದಿಂದ ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಲಭದ ಉಪಾಯ ಹೇಳಿರುವರು.

ಜ್ಞಾನದ ಬಲದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಯೋತಿಯ ಬಲದಿಂದ ಕತ್ತಲೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯವು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಸತ್ಯವು ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪರುಷ ಮಣಿಯ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಅವಲೋಹವು ಕೂಡ ತನ್ನ ಅವಲೋಹತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸುವರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶರಣರ ಅನುಭಾವದಿಂದ ತನ್ನ ಭವವು ನಾಶಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಯೋತಿ, ಸತ್ಯ, ಮತ್ತು ಪರುಷಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಬಲದಿಂದ ಅವುಗಳ ವಿರುದ್ಧಗುಣಗಳಾದ ಅಜ್ಞಾನ, ಕತ್ತಲೆ, ಅಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಲೋಹಗಳು ಹೇಳಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂತಹುದೇ ಬಲವು ಅನುಭಾವಕ್ಕಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅನುಭಾವಿ ಶರಣರ ಸಂಗದಿಂದ ಭವವು ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಸದಾ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಆತನು ಅದನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆಕಡೆಗೆ ನೋಡದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆತನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಳಲುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನ ನೆಮ್ಮದಿ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸದಾ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ಜಂಜಾಟದಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅನುಭಾವಿಗಳಾದ ಶರಣರ ಸಂಗವು ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಮಾದದ ಅರಿವುಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅವರ ಅನುಭಾವದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಿ ಆತನ ಭವದ ಅಳಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಪರುಷಮಣಿಯೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಯೋತಿ, ಅಸತ್ಯಗಳೆಲ್ಲವು ಅಮೂರ್ತವಾದ ವಿಷಯಗಳೆ. ಪರುಷಮಣಿಯೂ ಸಹ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾದದ್ದರಿಂದ ಅಮೂರ್ತವೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅನುಭಾವವೂ ಅಮೂರ್ತವಾದದ್ದು, ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕದಂತಹದು. ಅದರ ಗುಣ ಅಪೂರ್ವವಾದದ್ದು. ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರ ಸಂಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಅದರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಪಾರವಾದ ಮನಃಶಾಂತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಭಯವೂ ಆತನನ್ನು ಕಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಆತನನ್ನು ತಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾವ ಗೊಂದಲವೂ ಆತನನ್ನು ತೊಡರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮನಸ್ಸಿನ ತೆರವಾದ ಸ್ಥಿತಿ. ಸದಾ ಅವರ ಸಂಗದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಭವದ ನಾಶವೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಯಾವುದೇ ಕೌಶಲವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾದರೆ ಆ ಕೌಶಲ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇವಲ ಓದಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ಎಷ್ಟೇ ವಿಶದವಾಗಿ ಓದಿಕೊಂಡರೂ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡ ಕೌಶಲದಲ್ಲಿ ಕುಂದುಗಳು, ಅರೆಕೊರೆಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದವನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡರೆ ಅದರ ಪರಿಯೇ ಬೇರೆ. ಇದು ಮೂರ್ತವಿಷಯವಾಯಿತು. ಅಮೂರ್ತ ವಿಷಯಕ್ಕಿಂತೂ ಇದು ವಿಷೇಶವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅನುಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಓದಿದರೂ ಅದು ನಮ್ಮ ಕೈಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲೇ ವಿಹರಿಸುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅನುಭಾವಿ ಶರಣರ ಒಡನಾಟದಿಂದ ಅದರ ಕಂಪು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಭವದ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಕೈಗೊಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆ ಕರಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಶರಣರ ಅನುಭಾವದ ಮಹತ್ವ ಅಪಾರವಾದದ್ದು.

Vachana 25: Madakeya Maduvade - With Teachers and devotees

Vachana in Kannada:

ಮಡಕೆಯ ಮಾಡುವಡೆ ಮಣ್ಣೇ ಮೊದಲು,
ತೊಡಿಗೆಯ ಮಾಡುವಡೆ ಹೊನ್ನೇ ಮೊದಲು,
ಶಿವಪಥವನರಿವಡೆ ಗುರುಪಥವೇ ಮೊದಲು
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನರಿವಡೆ ಶರಣರ ಸಂಗವೇ ಮೊದಲು

Transliteration:

maDakeya mADuvaDe maNNE modalu,
toDigeya mADuvaDe honnE modalu,
SivapathavanarivaDe gurupathavE modalu
kUDalasaMgamadEvanarivaDe SaraNara saMgavE modalu

Click to hear it:

http://www.youtube.com/watch?v=G3Pf_jiCHVA

Translation (Words):

maDakeya (pot) maaDuvaDe (to make) maNNE (clay) modalu (is principal)toDigeya (ornaments) maaDuvaDE(to make) honne(gold) modalu (is principal)shivapathavan(god's path) arivaDe(to know) gurupathavE (teacher's guidance) modalu(is principal)kooDalasaMgamadEvana(Lord) arivaDe(to know) sharaNara(his devotees') saMgavE (company is) modalu (principal)

Translation

In making a clay pot, the clay comes first.
In making an ornament, the gold comes first.
In knowing Lord Shiva's path, the Guru's guidance comes first.
In knowing the Lord Kudala Sangama Deva, the fellowship of His devotees comes first.

Commentary:

Basavanna emphasizes the importance of the teacher (Guru) and the devotees of the Lord in our path towards Godliness. Clay and gold are the main ingredients in making clay pots and ornaments respectively. It could be plastic or other metals in today's context. Getting the basic ingredients of appropriate consistency is the first step in making a pot or ornament or any other object. A teacher's (Guru's) guidance is necessary to know the path of the Lord. The fellowship of His devotees is essential for knowing the Lord.

Attaining the path of the Lord (godliness) is not easy. It requires a rigorous determination and training. The role of the Guru is to constantly encourage one to be God minded, and bring one back to the mode of the seeker when one strays from that path, with utmost kindness and persistence. Once such a mind set is brought about, the seeker moves towards knowing the Lord. Knowing the Lord is an activity that is beyond the realm of our sense organs. It requires the awakening of our inner eyes. Such awakening can only be brought about by the fellowship of the devotees who are already in that awakened state.

Guru is the one who removes the ignorance by shining the light of knowledge: Gu (darkness) Ru (remover). Guru has traditionally been given a prominent status equivalent to that of Gods (Guru Brahma, Guru Vishnu, Gurudevo Maheswaraha! Guru Saakshaat parabrahma, Tasmai Sri Guruve Namah!) . The saying goes “guruvina gulaamanaguvatanaka doreyadanna mukti” meaning one will not attain salvation until surrendering to Guru. One would question the need for a Guru in these days where we can ‘Google’ to get all we need to move forward in day to day lives. Googling just provides the data we need; we will have to transform it into information and eventually appropriate knowledge. This is where Guru’s role becomes important. Attaining God mindedness is beyond the activities of our mundane lives. It requires a true guidance from a knowledgeable teacher. It is said that the Guru appears when the student is ready to receive the knowledge!

Who is a devotee? He is the one who has attained Godliness and is beyond the realm of feelings brought about by our sense organs. He has opened his inner eye to the Lord within. He is referred to as ‘Jangama’ – a dynamic one! He moves around, but solidly grounded in the thoughts of the Lord. He speaks, but silent within. He is merged with the Lord but does not stray away from sharing his knowledge with the world. He works hard, but not for his own sake; he shares what all he has with the rest. His only intention is to pull his fellow beings to the state of pure consciousness he is in. No wonder the fellowship of such devotees is essential for us to reach the Lord.

Let us seek the guidance from the teachers and the fellowship of the devotees to help us open our eyes to the Lord within!

Kannada Commentary:

ಶರಣರ ಸಂಗದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವಚನ.

ಮಡಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಮೂಲತಃ ಮಣ್ಣು ಬೇಕು ಯಾವ ಬಣ್ಣದ್ದೇ ,ಯಾವ ಗಾತ್ರದ್ದೇ ಆಗಲಿ ,ಮಡಕೆ ಯಾವ ಆಕಾರದ್ದೇ ಆಗಲಿ . ಈ .ಇಂದಿನ ದಿನ ನಾವು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್‌ನಂತಹ ಇತರ ಮಡಕೆಗಳನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ) .ಆಗಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಮಣ್ಣೇ ಆಧಾರ ಆದರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ .ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ವಸ್ತು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್‌ಗುತ್ತದೆನ್ನು ಕೇವಲ ಮಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯಾವುದೇ ತರದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು (.ಆಗ ಅವಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಮಣ್ಣೇ ಮೂಲ ವಸ್ತುವಾಗಿತ್ತು . ಹಾಗೆಯೇ (ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದು ಇನ್ನಾವುದೋ ಲೋಹ ವಾಗಬಹುದು) .ಮಾಡಲು ಬಂಗಾರವೇ ಮೂಲವಸ್ತು ಶಿವಪಥವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಗುರುಪಥ ಮತ್ತು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವನನ್ನು ಅರಿಯಲು ಶರಣರ ಸಂಗವೇ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು .

ನಾನಾತರದ ಮಡಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಮೂಲ ವಸ್ತು ಮಣ್ಣು ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು ಆದರೆ .

ಅದೇ ತರಹ ಆಭರಣಗಳ ಮೂಲವಸ್ತುವೂ ಚಿನ್ನವೇ ಆಗಿರುವಂತೆ .ಅದು ಮಣ್ಣೇ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯಶಿವಪಥವನ್ನು ತುಳಿಯುವವರಿಗೆ ಗುರುವಿನ ಮಾರ್ಗವೇ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದುಗ .ುರುವಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಶಿವಪಥವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾಗುತ್ತದೆ ಈ ಸಾಧನೆಯ .ಅದಕ್ಕೆ ಕಠಿಣವಾದ ಸಾಧನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ .ಏಕೆಂದರೆ ಶಿವಪಥವು ಸುಲಭವಾದದ್ದಲ್ಲ .

ಕರುಣೆಯಿಂದ .ದಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವವನು ಗುರುವೆಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಸದಾ ಅದನ್ನು ನೆನೆಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟುಮಾಡಿ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವವನು ಗುರು ಆ .ಆಗ ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೂಡಲಸಂಗಮನನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ . ಏಕೆಂದರೆ ಮುಂದಿನದಲ್ಲ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ .ಮುಂದೆ ಕೇವಲ ಸಾಧನೆಯು ಆತನನ್ನು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನ ಹತ್ತಿರ ಒಯ್ಯುವುದಿಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಕಾಣಲು .ಕೇವಲ ಅನುಭಾವಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವ ವಿಷಯ ,ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಕ್ಕದ ,ಮಾತಿಗೆ ನಿಲುಕದ ,ಅಮೂರ್ತವಾದ

ಒಳಗಣ್ಣು ತೆಗೆಯಬೇಕು ಈ ಒಳಗಣ್ಣು .ಒಳಗಣ್ಣು ತೆರೆಯದಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನು ಅದೃಶ್ಯನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ .
.ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅವರೇ ಮೂಲ .ತೆರೆಸುವವರೇ ಶರಣರು
ಶರಣರು ಎಂದರೆ ಯಾರು) ?ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬಯಸುವವರಿಗಾಗಿ(
“ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಶರಣ, ಸಿದ್ಧಿಯ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ನಿಂತವನುಶ್ರದ್ಧೆ ., ನಿಷ್ಠೆ, ಅವಧಾನ, ಅನುಭವ, ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಆನಂದ
ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಲೀಲಾರೂಪಿಯಾದವನು; ದೇಹವನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿರ್ದೇಹಿ, ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿರ್ಗಮನಿ,
ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿಶ್ಯಬ್ದಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೂ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅತೀತನಾಗಿದ್ದಾನೆ .
ಜಂಗಮವೆಂಬುದು ಅತ್ಯಂತವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಲವಿಗೇರಿದ ಶಿವಯೋಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಮಾತೇ ಆಗಿದೆ
ಈ ನಿಲವಿಗೆ ಏರಿದ್ದರೂ ಆ ಶಿಖರದಲ್ಲಿಯೇ ಆತ ನಿಂತುಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಅನುಭಾವದ ಬೆಳಕನ್ನು ಸುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜದ
ಮೇಲೂ ಬೀರುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ .ಮೇಲೇರಿ ಕಂಡುದನ್ನು ಇಳಿದು ಕಟ್ಟುವ
ಕ್ರಿಯಾಶೀಲನಾಗುತ್ತಾನೆಧನದಲ್ಲಿ ಶುಚಿ, ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯನಾಗಿ ಈಗಲೂ ಆತ ದುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಆ ದುಡಿಮೆ
ತನಗಾಗಿಯಲ್ಲ; ಜಗತ್ತಿಗಾಗಿ, ಜನತೆಯ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ, ಲೋಕಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆ ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದ
ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಶರಣ ಮನಗಂಡು ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನಿಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದು ಸಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸುವ
ಭವರೋಗ ವೈದ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಚಾಚಿ...ಹೀಗೆ.....
ಜನತೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಹಾನುಭಾವಿ” (ಬಸವ ವಚನ ದೀಪಿಕೆ.(ತಿಪ್ಪೇರುದ್ರಸ್ವಾಮಿ .ಎಚ್ .ಡಾ -

Comment:

This vachana tells us the importance of GURU and Devotees...

In Vachanas 24 and 25 we see the importance of Guru and "Sharanara sanga" essentially “sat sanga” to help us grow spiritually. The attractions of our material world are very strong and it is human tendency to chase these desires; however the gratification we get from acquiring the worldly things is not lasting, unless it is tied to something higher. Example, you want to make more money because you want to feed the hungry, or something similar. It is very hard to let go of the worldly attractions; we can let go of these lower desires only through understanding or when we have the higher desire to become aware of that knowledge which gives us peace and contentment. In order to become aware of this knowledge we should surround ourselves with other sharanas and Guru, from whom we can learn since they are also pursuing the same goal of the true bliss.

Vachana 26: Kalla Naagara Kandare - Rituals and Human Nature

Vachana in Kannada:

ಕಲ್ಲನಾಗರ ಕಂಡರೆ ಹಾಲನೆರೆ ಎಂಬರು
ದಿಟದ ನಾಗರ ಕಂಡರೆ ಕೊಲ್ಲೆಂಬರಯ್ಯಾ!
ಉಂಬ ಜಂಗಮ ಬಂದರೆ ನಡೆ ಎಂಬರು;
ಉಣ್ಣದ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಬೋನವ ಹಿಡಿಯೆಂಬರಯ್ಯಾ!
ನಮ್ಮ ಕೂಡಲ ಸಂಗನ ಶರಣರಕಂಡು ಉದಾಸೀನವ ಮಾಡಿದಡೆ
ಕಲ್ಲು ತಾಗಿದ ಮಿಟ್ಟೆಯಂತವ್ವರಯ್ಯಾ.

Transliteration:

kallanAgara kaMDare hAlanere eMbaru
diTada nAgara kaMDare kolleMbarayya!
uMba jaMgama baMdare naDe eMbaru;
uNNada liMgakke bOnava hiDiyeMbarayya!
namma kUDala saMgana SaraNarakaMDu udAsInava mADidaDe
kallu tAgida miTTeyaMtapparayyaA.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=MsJKS0svGU8>

Translation (Words):

kalla naagara (stone figure of cobra) kaMDare (if seen) haalanere (pour milk) eMbaru(they say)
diTda (live , true)naagara (cobra) kaMdare (if seen) koll (kill)eMbarayyaa!(they say, Sir!)
uMba (who eats) jaMgama (mystic) baMdare (if appeared)naDe (go away) embaru (they say)
uNNada(incapable of eating) liMgakke(to the god's form) bOnava(food ,rice) hiDi (offer)
eMbarayya!(they say, Sir!)
namma kooDalasaMgana (our kooDala saMgamaa's) sharaNara (mystic devotee) kaMdu
(seeing) udaasIna maaDidaDe (if treated indifferently)
kallu(stone) taagida(hit by) miTTeyaMte(like a chunk of mud, clod)apparayyaa! (they become, Sir!)

Translation

On seeing a stone figure of cobra, they say 'pour milk'!
On seeing a real cobra, they say 'kill it'!
If a mystic who can eat arrives at the door, they say 'go away'!
And serve food to the Linga (God's icon) that cannot eat!
If you treat the devotees of the Lord (Kudala Sangama) indifferently, you will be like a clod hit by a stone!

Commentary:

At the first reading this vachana appears to be a commentary on ritualistic way of life. It is actually a profound observation of the duality of human nature. We worship stone carvings of cobra with ultimate reverence since we are told that such worship brings riches and enhances

fertility in women. At the same time, we do not think twice before killing a cobra or any other snake the moment we see it. All the lessons on compassion towards other beings including wild animals are forgotten in an instant. In fact, there are temples where during the annual festival of Naaga Panchami, live snakes (with their mouth stitched) are used as objects of worship. People pour milk on them and smear them with turmeric and other decorations. Eventually, these snakes die either of hunger or of infection due to the stitches on their mouth.

We go through elaborate methods of worshipping God and offer Him food (Naivedya), which He cannot eat. But, when a hungry individual appears at our door steps, our first reaction is to ask him to go away. Basavanna questions this duality. Even Basavanna was not free from this duality. The story goes that Allama Prabhu (another sharana, mystic) arrives at Basavanna's home when he was in the midst of his daily worship. Basavanna ignores Allama Prabhu and continues with his rituals. Allama Prabhu becomes furious at this act of Basavanna. Chenna Basavanna (nephew of Basavanna) notices this and intervenes to convince Allama Prabhu that Basavanna did not ignore him intentionally. Allama Prabhu forgives Basavanna. But, this incidence leaves Basavanna with strong mark of inadequacy.

Basavanna says that if one ignores the devotees of the Lord and treats them indifferently, they will be crushed just as a clod hitting a stone – the clod loses its bonding and becomes a powder while the stone remains intact. This is a powerful message in terms of how we interact with others. Whether a squash falls on a knife or the knife falls on a squash, the squash is the one that gets cut. The message is that we need to respect the strength (physical, philosophical or spiritual) of our fellow beings and interact with them appropriately. Otherwise, we will be the losers. Imagine that you happened to meet Dalai Lama and simply ignored him. In all likelihood, he will smile at you and move on. This incidence does not affect him any way. But, it eventually pricks you when you realize how ignorant you happened to be and lost an opportunity to be in the presence of a great soul!

Let us not be immersed in our ritualistic routines; let us open our minds to the great opportunities that come along our way!

Kannada Commentary:

ಮೂಢನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಪೂಜೆ ಹೇಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಸಹಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅರಳಿ ಮರದ ಕೆಳಗೆ, ನಾಗರಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಲ್ಲಿನ ನಾಗರಹಾವಿಗೆ ಜನರು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹಾಲನೆರೆಯುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಹಾವು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಂಡುಬಂದರೆ ಕೂಡಲೆ ಅದನ್ನು "ಕೊಲ್ಲು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಕೊಂದೇಬಿಡುವರು. ನಾಗರಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲೆರೆಯುವಾಗ ಇದ್ದ ಭಕ್ತಿ ದಿಟದ ನಾಗರ ಕಂಡ ಕ್ಷಣ ಮಾಯವಾಗಿ ಹಿಂಸಾ ಭಾವ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಈ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥಾರ್ಥ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ನಡತೆಗೆ ಯಾವ ಬೆಲೆ ಇದ್ದೀತು? "ದಯವೇ ಬೇಕು ಸಕಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ" ಎಂಬುದನ್ನು ಒಣ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮರೆತರೆ ಹೇಗೆ? ಇದೇ ರೀತಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಭಕ್ತರೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಲಿಂಗ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಪೂಜೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಅನ್ನವನ್ನು, ಎಂದೂ ಉಣ್ಣದ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಎಡೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬಡವರು ಬಂದು ಒಂದು ತುತ್ತು ಕೂಳು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರನ್ನು ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ಬೈದು ಕಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉಣ್ಣುವ ಜಂಗಮನು ಹಸಿದು ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ಆತನನ್ನು "ನಡೆ" ಎಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ನೀಡದಿರುವುದು ಧರ್ಮವೇ? ಇಂತಹ ದಯೆಯಿಲ್ಲದ ನಡತೆಯಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಉಣ್ಣದ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಏನು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ? ಇದು ಎಂತಹ ನಡತೆ?

ನೈವೇದ್ಯವೆಂದರೆ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ತನ್ನ ತನು ಮನ ಧನವನ್ನು ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದು. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಹಸಿದವರನ್ನು, ಅವರೂ ಕೂಡ ದೇವರ ಸ್ವರೂಪವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಅವರನ್ನು ತಣಿಸದಿದ್ದರೆ ಆ ಪೂಜೆಗೆ ಏನು ಅರ್ಥ? ಜಂಗಮರೂಪವೇ ಲಿಂಗ ವೆಂದು ತಿಳಿಯದವನ ಭಕ್ತಿ ಏತರ ಭಕ್ತಿ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಜಂಗಮ ಎಂದರೆ ಯಾರು? ಎಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ: “ತನ್ನ ಅನುಭಾವದ ಬೆಳಕನ್ನು ಸುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೂ ಬೀರುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮೇಲೇರಿ ಕಂಡುದನ್ನು ಇಳಿದು ಕಟ್ಟುವ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲನಾಗುತ್ತಾನೆ..... ಧನದಲ್ಲಿ ಶುಚಿ, ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯನಾಗಿ ಈಗಲೂ ಆತ ದುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಆ ದುಡಿಮೆ ತನಗಾಗಿಯಲ್ಲ; ಜಗತ್ತಿಗಾಗಿ, ಜನತೆಯ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ, ಲೋಕಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆ ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಶರಣ ಮನಗಂಡು ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದು ಸಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸುವ ಭವರೋಗ ವೈದ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ..... .”

ಇಂತಹ ಜಂಗಮನನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ಇರುವುದು ಮಹಾತಪ್ಪು. ಆದರೆ ಇದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಡುವಂತಹ ತಪ್ಪು. ಸ್ವತಃ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ; ಅವರು ಲಿಂಗ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದಾಗ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು ಅವರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಮರೆತು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾದಾಗ ಪ್ರಭುಗಳು ಕೋಪದಿಂದ ಹೊರಡಲುಬಿಡುತ್ತಾರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಬಸವಣ್ಣನವರ ಸಮಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಮರು ಕರುಣೆಗೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬಸವಣ್ಣನವರಿಗೆ ಜೀವದಾನವಾದೊಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಬಸವಣ್ಣನವರು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಲ್ಲಿ ಬೆಂದುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪ್ರಸಂಗ ಅವರನ್ನು ಇನ್ನೂ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶರಣರನ್ನು ಕಂಡು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದರೆ ನಷ್ಟವಾಗುವುದು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹೊರತು ಶರಣರಿಗಲ್ಲ. ಶರಣರು ಲೌಕಿಕವಾದ ಯಾವ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತರಾಗಲಿ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ದೃಢವಾದವರು. ಆದರೆ ಇತರರು ಮಣ್ಣಿನ ಹೆಂಟೆಯಂತೆ ಗಟ್ಟಿತನವಿಲ್ಲದವರು. ಮಣ್ಣಿನ ಹೆಂಟೆ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಕಲ್ಲಿಗೆ ತಾಕಿದರೆ ಒಡೆದು ಚೂರಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ತನ್ನ ಇದ್ದ ಬದ್ಧ ಗಟ್ಟಿತನವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕಲ್ಲಿಗೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪರಿಪೂರ್ಣರಾದ, ಆದ್ದರಿಂದ ಭದ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಉಳ್ಳ ಶರಣರಿಗೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಉನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ಯಾರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದ ತೋರಿಕೆಯ ಭಕ್ತರು ಚೂರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಶರಣರ ದೃಢತೆಯ ಮುಂದೆ ಕಪಟ ಭಕ್ತರು ತಮ್ಮ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಹಾನಿ ಅವರಿಗೆ ಹೊರತು ಶರಣಿಗರಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಉಹಿಸಬಹುದು: ಒಂದು ವೇಳೆ ಭೌದ್ಧ ಧರ್ಮ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ ದಲಾಯಿ ಲಾಮಾ ಅವರು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು ಎಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದರೆ ಆಗ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮುಕ್ತ ನಗೆ ನಕ್ಕು ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಆ ಮುಕ್ತ ನಗೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಟೊಳ್ಳುತನದ ಅರಿವು ನಮಗಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಟೊಳ್ಳುತನ ನಮ್ಮನ್ನು ಸದಾ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕಲ್ಲು ತಾಗಿದ ಮಿಟ್ಟಿಯಂತಾಗುತ್ತೇವೆ.

Comment:

I have heard this vachana so many times; but this is the first time I have understood the complete meaning. In the past, I understood the uselessness of ritualistic worship, while ignoring the real. I never got the later part regarding the missed opportunity of recognizing the importance of interaction with “jangamas” in our life. Thanks for the explanation.

Vachana 27: Maraviddu Phalavenu -- Purpose of Life

Vachana in Kannada:

ಮರವಿದ್ದು ಫಲವೇನು ನೆರಳಿಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ?
ಧನವಿದ್ದು ಫಲವೇನು ದಯವಿಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ?
ಹಸುವಿದ್ದು ಫಲವೇನು ಹಯನಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ?
ರೂಪವಿದ್ದು ಫಲವೇನು ಗುಣವಿಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ?
ಅಗಲಿದ್ದು ಫಲವೇನು ಬಾನವಿಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ?
ನಾನಿದ್ದು ಫಲವೇನು ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದನ್ನಕ್ಕ.
ಚೆನ್ನ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ?

Transliteration:

maraviddu PalavEnu neraLilladannakka?
dhanaviddu PalavEnu dayavilladannakka?
hasuviddu PalavEnu hayanalladannakka?
rUpiddu PalavEnu guNavilladannakka?
agaliddu PalavEnu bAnavilladannakka?
nAniddu PalavEnu nimma jnAnavilladannakka,
cenna mallikArjuna?

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=fgfa4gE6IEs>

Translation (Words):

maravu (tree) iddu(being) Palavu (good, fruit) Enu(what) neraLu (shade) illadannakka(not providing)?dhanavu (wealth) iddu PalavEnu dayavu (compassion)illadannakka?
hasuvu (cow) iddu PalavEnu hayana(milk) alladannakka?
rUpu (beauty) iddu PalavEnu guNavu (conduct) illadannakka?
agalu (plate) iddu PalavEnu bAnavu (rice, food) illadannakka?
nAnu (I) iddu PalavEnu nimma(your) jnAnavu (knowledge) illadannakka,
cenna mallikArjuna? (Lord cenna mallikArjuna)

Translation

What good is a tree that does not provide the shade?
What good is the wealth that does not generate compassion to others?
What good is a cow that does not provide milk?
What good is beauty without good conduct?
What good is a plate if there is no food to fill it with?
What good is my life without the knowledge of you,
Oh Lord! Chenna Mallikarjuna?

Commentary:

This seemingly simple vachana from Akka Mahadevi essentially addresses the purpose of life. All the beings (humans, animals, plants, etc.) on the Earth have a purpose for their existence.

Trees are here to provide shade to passers-by. Some bear fruits, some have medical utility. It is very common to see a platform under a large peepul tree (known for its rich foliage) in almost all towns in India. This is where people gather routinely. It is also common to see a Neem tree next to it (for its medicinal values). Akka says that the tree is not serving its purpose if it did not provide the shade (or the fruit, medicine, etc.). Along the same lines, the purpose of wealth is to make one comfortable. In addition, the wealth should enable an individual to make the lives of his fellow beings comfortable. Lack of such compassion and willingness to share does not serve well for the purpose of wealth. Compared to all the other animals, the milk of the cow is considered a very close match to that of humans. Cows offer milk not only to their calves, but to humans who need it. A cow with no milk is thus not serving its purpose to be. Everyone would like to be beautiful or handsome. Beauty is well regarded in society. But, the beauty must be accompanied by good conduct for an individual to be truly complete. What good are plates, if they are not full of food to offer us and others around us?

As far humans, when we realize the Lord's presence within and around us, we begin to lead a meaningful life. We will affect those around us through our good conduct and compassion. Without such God realization we would be like a tree without shade, cow without milk, wealth without compassion and beauty without good conduct.

As such, in the last line of the vachana, Akka subjects herself to a loftier examination by asking "what good am I, if I have not acquired the knowledge of your presence in me Oh! Lord?" implying that the purpose of life for humans is gaining the knowledge of the Lord within them. Indeed, Akka considered her sole goal in life was to merge with the Lord Chenna Mallikarjuna. We have addressed this as the concept of "Linganga Saamarasya" in previous postings. Shiva Sharanas also called it "shoonya Sampaadane" meaning acquisition of null, i.e. merging with the Lord. Merging with the Lord is the achievement of Godliness. Paths towards the Godliness are treating work as heaven, sharing wealth with fellow beings, respect and compassion for all, and conquering the six passions of mind (arishadvarga) or enemies of desire, kama (lust), krodha (anger), lobha (greed), moha (delusion), mada (pride) and matsarya (jealousy), the negative characteristics which prevent man from realizing the atman (Reality that is his True Being).

Let us concentrate on the purpose of life – realizing the Atman, the Lord within!

Kannada Commentary:

ದಾರಿ ಹೋಕರಿಗೆ ಪಶು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ನೆರಳನ್ನೂ ಕೊಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮರವಿದ್ದು ,ಫಲವೇನು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅಪಾರ ಧನವಿದ್ದೂ ?
ಹಯನವಿಲ್ಲದ .ದಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನಹಸುವಿನಿಂದ ಏನು ಉಪಯೋಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ರೂಪವಂತನಾಗಿದ್ದು ?
?ತಟ್ಟೆ ಇದ್ದೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬಡಿಸಲು ಅನ್ನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನು ಫಲ ?ಗುಣವಂತನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ರೂಪದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ
.ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನಿದ್ದು ಫಲವೇನು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ ಮಹಾದೇವಿ

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಕ್ಕ, ಆಯಾ ಜೀವಿಗಳ ವಿಷೇಶತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ತಟ್ಟೆಯ ಸರಿಯಾದ ಉಪಯೋಗ ಯಾವಾಗ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತು ಅಥವಾ ಜೀವಿಗೂ ಅದರದೇ ಆದ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಗುಣ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ವಿಶೇಷ ಗುಣದಿಂದಾಗಿ ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿ ಸಾರ್ಥಕವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಮರ. ಅನೇಕ ಮರಗಳು ಒಂದು ವೇಳೆ ಫಲ ಕೊಡದಿದ್ದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನೆರಳು ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಹೀಗೆ ಅವು ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. (ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಜೀವಿಗಳನ್ನು, ಕೇವಲ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಜೀವಿಗಳು ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಉಪಕಾರಿಗಳಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೀವಜಾಲದಲ್ಲಿ (web of life) ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಮಾನವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಉಪಕಾರ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ವಿಷಯ ಇಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಸ್ತುತ.) ನೆರಳೂ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮರಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ.

ವೃತ್ತಿಯ ಜೀವನ ಆತನ ದಯೆಯ ಗುಣದಿಂದ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪಾರ ಹಣವಿದ್ದೂ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದವರ ಪರ ಕರುಣೆಯಿಲ್ಲದವನ, ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದವರಿಗೆ ಕೈಯೆತ್ತಿ ಕೊಡುವ ಗುಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವಿರುತ್ತದೆ? ಹಣವಿರುವುದೇ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ. ಒಬ್ಬ ವೃತ್ತಿ, ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಆತನಲ್ಲಿ ಆಸೆಗಳು ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಚಿಗುರತ್ತಲೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಆತನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಸೆಗಳ ದಾಸನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಅವನು ಅಸಹ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಅವರ ಮನದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಹುಟ್ಟುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹವನಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಅಕ್ಕ.

ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಸುವಿನ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಹಾಲು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ತನ್ನ ಕರುವಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರರಿಗೂ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ಧನ್ಯವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಸುವನ್ನು ಎತ್ತಿನಂತೆ ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಹಸು ಹಾಲು ಕೊಡದೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ.

ವೃತ್ತಿಯು ರೂಪವಂತನಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು, ಆತನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳಿರಬೇಕಾದದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ರೂಪ ಇತರರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ. ಅದು ಶಾಶ್ವತವೂ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಆಳವಾದದ್ದೂ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಲು ಬೇಗ ಅದು ಮಾಸಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಟೊಳ್ಳುತನ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಬೇರೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳು ಮಂಗಳವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಆಕರ್ಷಣೆ ಕುಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇವಲ ರೂಪದಿಂದ ಯಾವ ಫಲವೂ ಇಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳಿಂದಲೇ ರೂಪಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ರೂಪಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಉಟದ ತಟ್ಟೆ ಇದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ನೀಡಲು ಅನ್ನವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ತಟ್ಟೆಯಿದ್ದು ಫಲವೇನು. ಅನ್ನವನ್ನು ಬಡಿಸಿಕೊಂಡು ಉಟಮಾಡಿದರೇನೇ ಆ ತಟ್ಟೆಗೆ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ತಟ್ಟೆ ಒಂದು ಪ್ರದರ್ಶನದ ವಸ್ತುವಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಈ ಎಲ್ಲ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಕ್ಕ ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡುತ್ತ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನ ಜ್ಞಾನ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನಿದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಮರ, ಧನಿಕ, ಹಸು, ರೂಪವಂತ ಮತ್ತು ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ ಅಕ್ಕ ತನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ವೃತ್ತಿಯು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನನ್ನು ಸಮಾಜ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಕ್ಕ, ತನಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟವನ್ನು, ವೃತ್ತಿಯ ವಿರಾಸದ ತುತ್ತ ತುದಿಯನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. (she sets highest level for herself) ಲೋಕದ ಮನುಜರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಆ ಪರಶಿವನ ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ಸಾರ್ಥಕ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಃ ಬೇರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಅತನನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮಿತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಸರಿಯೆ,
ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಜನ್ಮವೂ ನಿರರ್ಥಕ.

ಅತನನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಎಂದರೆ ತನನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯುವುದು. ತನ್ನನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಎಂದರೆ: ತಾನು ಹೇಗೆ
ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ? ಮತ್ತು ಏಕೆ? ಆ ನಡತೆ ಇತರರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಮಾತ್ರವೇ? ತನ್ನ ನಡತೆ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಒಂದೇ
ರೀತಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆ? ತನ್ನಲ್ಲಿ ಕೋಪ, ಭಯ, ಅಹಂಕಾರ, ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಮುಂತಾದ ಭಾವಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ
ತಾನು ನರಳುತ್ತೇನೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೇಗೆ? ತಾನು ಸಮಾಜ ಮೆಚ್ಚುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕೆ? ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರ್ಥ ಈ ಜೀವನಕ್ಕಿದೆಯೆ? ಇದ್ದರೆ ಅದು ಏನು? ಎಂಬಂತಹುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತ.

ಬಸವಣ್ಣನವರು ಒಂದು ಕಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಪಶುವಾನು ಪಶುಪತಿ ನೀನು” ಎಂದು. ಈ ಮಾತು ನಮ್ಮಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಿಂತ
ಇನ್ನಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಪಶುಗಳಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಒಳಿತು ಕೆಡಕುಗಳ ಬಗ್ಗೆ
ಯೋಚಿಸದೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದತ್ತ ವಿವೇಚನಾರಹಿತರಾಗಿ ಓಡುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಅವುಗಳ ದಾಸ್ಯದಿಂದ
ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆದು ಒಡೆಯರಾಗುವುದು ಯಾವಾಗ? ಮತ್ತು ಹೇಗೆ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ದಾಸರಾಗಿದ್ದೇವೆ
ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ದಾಸರಾಗಿದ್ದೇವೆಯೇ? ಮತ್ತು ಏಕೆ? ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ?
ಅವುಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತುಳಿದು ಹಾಕಬೇಕೆ? ತುಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವು ಮತ್ತೆ ತಲೆ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಅವುಗಳನ್ನು
ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ? ಹೇಗೆ? ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಗಮನಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ತನನ್ನು ತಾ ಅರಿಯುವುದರ ಮೊದಲ
ಹಂತ. ಕೇವಲ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ, ಅಹಂಕಾರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೂ, ಕಾಮ, ಕ್ರೋಧ, ಮದ, ಲೋಭ, ಮೋಹ ,
ಮತ್ಸರಗಳನ್ನೂ ಅರಿಯಬೇಕು. ಅರಿಯುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪ ಅನಾವರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ತಾ ಅರಿಯುವುದೇ ಆ
ದೇವನನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಎಂದು ಶರಣರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

Vachana 28: Maramara Mathanadindagni Hutti – Lead me to the enlightened, Oh! Lord!

Vachana in Kannada:

ಮರಮರ ಮಥನದಿಂದಗ್ನಿ ಹುಟ್ಟಿ,
ಆ ಮರನೆಲ್ಲವ ಸುಡದಿಪ್ಪದೆ ?
ಮಹಾನುಭಾವರ ಸಂಗದಿಂದ ಜ್ಞಾನಾಗ್ನಿ ಹುಟ್ಟಿ
ಎನ್ನ ತನುಗುಣವೆಲ್ಲವ ಸುಡದಿಪ್ಪದೆ ?
ಇದು ಕಾರಣ,
ಮಹಾನುಭಾವರ ತೋರಿಸು
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

maramara mathanadiMdagni huTTi,
A maranellava suDadippude ?
mahAnuBAvara saMgadiMda j~jAnAgni huTTi
enna tanuguNavellava suDadippude ?
idu kAraNa,
mahAnuBAvara tOrisu
kUDalasaMgamadEva.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=rHJDAar-5z0>

Translation (Words):

mara (tree) mara(tree) mathanadiMda (from the friction) agni(fire) huTTi (produced),
A(those) maranellava(trees) suDadippude(will it not burn) ?
mahAnuBAvara (learned, mystical,enlightened) saMgadiMda(company of) j~jAna (knowledge)
Agni(fire) huTTi (produced)
enna(my) tanu(bodily) guNavellava(tendencies) suDadippude(will it not burn) ?
idu (this) kAraNa(reason),
mahAnuBAvara tOrisu (show me)
kUDalasaMgamadEva.(Lord Kudalsangamadeva)

Translation

Will the fire produced by the friction of two trees not destroy both the trees?
Will the fire of knowledge produced by the interaction with learned (enlightened) people not
destroy my ignorance and bodily tendencies?
And hence, Oh! Lord, please lead me to the company of enlightened!

Commentary:

In our previous postings we have addressed the importance of enlightened individuals (Guru and Jangama) in our quest to achieve spiritual growth and enlightenment! Guru (the teacher) initiates us in the path of spiritual growth. Company of Jangamas (learned and enlightened mystics)

makes our journey smooth and achievable. In this vachana, Basavanna stresses the importance of such influences and begs the Lord to lead him to such enlightened souls.

The two important words in this vachana are 'tanuguna' and 'mahanubaava'. Tanuguna, roughly translated as bodily tendency is that aspect of us guided and tinged by our five sense organs. This is the process of us solely concentrating on satisfying our desires, acquiring wealth for our own sake, always in the mode of impressing the world with our perceived greatness, and in general being completely self centered. Mahanubaava is an enlightened soul. He works hard and conducts all his activities with utmost sincerity and honesty. He earns wealth for the sake of society rather than for himself. He is embodied in his body but not consumed by it. He walks, but he is stationary in his thoughts of the almighty. He is on the Earth, but is beyond the influences surrounding him. He is above it all, but is willing to share his wisdom by descending down to the ones needing it. He is the wandering mystic, Jangama! He appears, when are ready for the influence of such soul. Basavanna shows his humility and readiness by requesting the Lord to lead him to such an individual.

It is probably appropriate now to mention that guru, jangama and istalinga are three of the eight aids known as Astaavarana - Asta (eight) aavarana (covering or surroundings) – that help the seeker in his spiritual journey. The others are vibhuti (sacred ash), paadodaka (sacred water), prasaada (sacred food), rudraakshi (sacred beads) and mantra (sacred chant). Vibhuti is the sacred ash applied by the devotee on the forehead, arms and neck to indicate his adherence to the spiritual path. It symbolizes the light of inner peace shining through the devotee. The literal meaning of paadodaka is the water obtained by washing guru's feet. The actual importance is to portray bliss (pada) and knowledge (udaka). It is the bliss brought about by the Guru through the knowledge of Shiva, the universal soul. Prasaada symbolizes the devotee's realization that all food and other material are offerings to the Lord. Rudraakshi literally means the eye of Shiva. Rudraakshi seeds are worn by devotees symbolizing the opening of our third (intuitional) eye to look within in order to realize the Lord within us. Repeated chanting of Mantra (any sacred chant) helps the mind to concentrate and meditate.

Ideally, an aid is not necessary to realize the supreme reality. It helps the seeker in the initial stages of the spiritual journey. As he progresses in the spiritual journey, the seeker internalizes the meaning and significance of the aids. Sharanas emphasized that these aids should not become the end in themselves.

Let us pray the Lord to give us strength and support of enlightened ones in our spiritual journey!

Kannada Commentary:

ಬಸವಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ಅನೇಕ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಭಾವಿಗಳ, ಜಂಗಮರ, ಸಜ್ಜನರ, ಶರಣರ ಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿ ಪರಿಯಾಗಿ ಬೇಡುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅಂತಹವರ ಸಂಗದಿಂದ ಆಗುವ ಲಾಭವನ್ನು ಅವರು ಆಳವಾಗಿ ಮನಗಂಡಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ವಿಶದಪಡಿಸುತ್ತದೆ ಈ ವಚನ.

ಮರವನ್ನು ಮರದಿಂದ ಮಧಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದೇ ಅಗ್ನಿಯು ಆ ಎರಡೂ ಮರಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತದೆ. ಆ ಎರಡೂ ಮರಗಳು ತಮ್ಮ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಹಾನುಭಾವರ ಸಂಗದಿಂದ ಜ್ಞಾನಾಗ್ನಿ ಹುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ತನುಗುಣಗಳನ್ನು ಸುಡುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸಹಜವಾಗಿ ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ

ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತನಗೆ ಅಂತಹ ಮಹಾನುಭಾವರನ್ನು ತೋರಿಸು ಎಂದು ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ತನುಗುಣಗಳು ಎಂದರೆ ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮುಳುಗಿರುವುದು, ಕೀರ್ತಿಕಾಮಿಯಾಗಿರುವುದು, ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು, ಕೇವಲ ಹಣಗಳಿಸುವುದು, ಸುಖದ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆಗಾಗಿ ಹೆಣಗಾಡುವುದು, ಸುಖದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಹಾಕುವುದು, ಮಾಯಾ ಮೋಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುವುದು, ಮಾತಿನಿಂದ ಜನರನ್ನು ಮೋಡಿಗೊಳಿಸುವುದು, ಲೋಕವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕೇವಲ ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸುವುದು, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದತ್ತ ಯಾವ ವಿವೇಚನೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಅಥವಾ ಶಿವಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವ ಗುಣಗಳನ್ನು ತನುಗುಣಗಳೆನ್ನಬಹುದು. ಮಹಾನುಭಾವರು ಎಂದರೆ ಯಾರು?

“ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಶರಣ, ಸಿದ್ಧಿಯ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ನಿಂತವನು. ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಿಷ್ಠೆ, ಅವಧಾನ, ಅನುಭವ, ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಆನಂದ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಲೀಲಾರೂಪಿಯಾದವನು; ದೇಹವನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿರ್ದೇಹಿ, ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿರ್ಗಮನಿ, ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿಶ್ಯಬ್ದಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೂ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅತೀತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಜಂಗಮವೆಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಲವಿಗೇರಿದ ಶಿವಯೋಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಮಾತೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ನಿಲವಿಗೆ ಏರಿದ್ದರೂ ಆ ಶಿಖರದಲ್ಲಿಯೇ ಆತ ನಿಂತುಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಅನುಭಾವದ ಬೆಳಕನ್ನು ಸುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೂ ಬೀರುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮೇಲೇರಿ ಕಂಡುದನ್ನು ಇಳಿದು ಕಟ್ಟುವ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲನಾಗುತ್ತಾನೆ..... ಧನದಲ್ಲಿ ಶುಚಿ, ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯನಾಗಿ ಈಗಲೂ ಆತ ದುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಆ ದುಡಿಮೆ ತನಗಾಗಿಯಲ್ಲ; ಜಗತ್ತಿಗಾಗಿ, ಜನತೆಯ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ, ಲೋಕಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆ ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಶರಣ ಮನಗಂಡು ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದು ಸಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸುವ ಭವರೋಗ ವೈದ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ.....ಹೀಗೆ...ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಚಾಚಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಹಾನುಭಾವಿ” (ಬಸವ ವಚನ ದೀಪಿಕೆ- ಡಾ. ಎಚ್. ತಿಪ್ಪೇರುದ್ರಸ್ವಾಮಿ).

ಇಂತಹವರ ಒಡನಾಟದಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಾಗ್ನಿ ಹುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ತನುಗುಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 29: Kumbala Kaayige Kabbuna Katta Kottade – Prerequisites for a Devotee

Vachana in Kannada:

ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗೆ ಕಬ್ಬುನದ ಕಟ್ಟ ಕೊಟ್ಟಡೆ
ಕೊಳೆವುದಲ್ಲದೆ ಬಲುಹಾಗಬಲ್ಲದೆ
ಅಳಿಮನದಂಗೆ ಶಿವ ದೀಕ್ಷೆಯ ಕೊಟ್ಟಡೆ
ಭಕ್ತಿಯಂತಹುದು? ಮುನ್ನಿನಂತೆ!
ಕೂಡಲ ಸಂಗಯ್ಯಾ,
ಮನಹೀನನ ಮೀಸಲ ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿದಂತೆ!

Transliteration:

kuMbaLakAyige kabbunada kaTTa koTTaDe
koLevudallade baluhAgaballude
aLimanadaMge Siva dIkSheya koTTaDe
BaktiyaMtahudu? munninaMte!
kUDala saMgayyA,
manahInana mIsala kAydirisidaMte!

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=Ll3xxrkzdMw>

Translation (Words):

kuMbaLakAyige(over a pumpkin) kabbunada(iron) kaTTa(frame) koTTaDe(placed)
koLevudu (rot) allade(would it not) baluha (strong)Agaballude(can it become)
aLimanadaMge(to weak minded) Siva dIkSheya(Devotional way) koTTaDe(induct)
BaktiyaMtahudu?(cannot become a devotee) munninaMte!(as before)
kUDala saMgayyA,(Oh! Lord of the meeting rivers!)
manahInana(weak minded) mIsala(offering reserved for the Lord)
kAydirisidaMte!(appointed to guard)

Translation

An iron frame placed around a pumpkin will not stop it from rotting, let alone keeping it strong and fit!

Inducting a weak minded into the devotional way, will not make him a true devotee; he will continue to be what he was!

Oh! Lord!

It is like appointing a weak minded to guard the offering reserved for the Lord (mIsala naivedya)!

Commentary:

It is said that the teacher appears when the student is ready for receiving the knowledge. It simply means that the student has met all the prerequisites for furthering the knowledge he is seeking. Along the same lines, it is important for the teacher to evaluate and make sure that the student is ready and has met all the prerequisites, and he is not just pretending to be interested. Even when one offers a gift or donates something, it is important to make sure that the receiver is capable of utilizing the gift appropriately. This is known as “satpaatra Daana” or gifting to only those that are fit to receive it.

In this vachana, Basavanna emphasizes that unless one is strong minded enough to adopt the devotional way, he or she should not be inducted into one. It is like placing an iron frame around a pumpkin to make it strong. The fickle minded individual will go back to his former ways!

A weak minded individual cannot be in charge of guarding the sacred food (mIsala naivedya, the food that should not be tasted by any one before offering) to be offered to the Lord. He would not know the value of what he is guarding, and will not be able to control his temptation. One cannot become a true devotee by following a ritualistic worship of the Lord. An intense interest in gaining His knowledge and persistence to realize the Lord within are a must for a spiritual seeker.

Let us strive to be worthy students of devotional ways!

Kannada Commentary:

ಇಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲ ಮನದವನಿಗೆ ಶಿವದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲಿ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಟ್ಟು ಹಾಕಿದರೂ ಅದು ಕೊಳೆತು ಹೋಗುವುದಲ್ಲದೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅಳಿಮನದವನಿಗೆ ಶಿವದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ? ಅವನು ಮುನ್ನಿನಂತೆಯೇ ಇರುವನು. ಏಕೆಂದರೆ ಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬರುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಭಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾದ ಪೂಜೆಯಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿಮಾಡಬೇಕಾದವನಿಗೆ ದೃಢವಾದ ಮನಸ್ಸು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ತನುಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಋಜುಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಛಲಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಶಿವನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಿಷ್ಠೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಎಂತಹ ದೃಢಮನಸ್ಸು ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಉಹಿಸಬಹುದು. ಕುಂಬಳಕಾಯಿಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಟ್ಟು ಹಾಕಿದರೂ ಅದು ಕೊಳೆತು ಹೋಗುವುದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಹ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಅವರಿಗೆ ಶಿವ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುವುದು ಎಂದರೆ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದೇವರಿಗಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟ ಮೀಸಲ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಕಾಯಲು ಇರಿಸಿದಂತೆ. ಆತನಿಗೆ ಅದರ ಪಾವಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಏಕೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ಅದರ ಪಾವಿತ್ರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಠೆಯಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸು ಬೇರೆ ದುರ್ಬಲವಾದದ್ದು. ಆತನಿಗೆ ಮೊದಲು ನಿಷ್ಠೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆತನು ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆತನ ಮನಸ್ಸು ಮೊದಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಅತನಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಂತಿಂತಹದನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಛಲಹುಟ್ಟಬೇಕು. ಅಂತಹವನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಬಹುದೆ ಹೊರತು ಅಳಿಮನದವನಿಗೆ ಅಲ್ಲ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 30: Neera kandalli Muluguvarayya – On Blind Beliefs

Vachana in Kannada:

ನೀರ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವರಯ್ಯ!
ಮರನ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುವರಯ್ಯ!
ಬತ್ತುವ ಜಲವನೊಣಗುವ ಮರನ
ಮೆಚ್ಚಿದವರು ನಿಮ್ಮನೆತ್ತ ಬಲ್ಲರು
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ

Transliteration:

nIra kaMDalli muLuguvarayya!
marana kaMDalli sudduvarayya!
battuva jalavanoNaguva marana
meccidavaru nimmanetta ballaru
kUDalasaMgamadEva

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=PRmOCboawDk>

Translation (Words):

nIra(water) kaMDalli(whatever seen) muLuguvaru (they dip) ayya(Sir!)!
marana(tree) kaMDalli sudduvaru (they circle)ayya!
Battuva(drying) jalavanu (water)oNaguva(withering) marana
Meccida (seek, admire)avaru(those) nimmanu (you) etta(how) ballaru(know)
kUDalasaMgamadEva(Lord of meeting rivers)

Translation

Wherever they see water, they dip in it, O Sir!
Wherever they see a tree, they circle it, O Sir!
How can they know you, they who seek water that dries up and the tree that withers away ,
Oh! Lord, Kudala Sangama deva!

Commentary:

It is very common to see people taking dip in the body of water next to temples and other places of worship, believing that such a dip relieves them of all their ills and sins and takes them closer to God. People travel miles and miles to take a dip in holy rivers, no matter how unfit the waters are for such dips. People routinely circle a tree when they see an idol under it. We associate a God with each type of tree and believe that circling the tree is equivalent to the worship that takes us close to God. Basavanna is saddened by such blind beliefs and says “how can one realize the indestructible, omniscient, omnipotent God, when one is shallow enough to believe that the impermanent trees and water represent Him?”

Basavanna is urging us to get past the blind beliefs and strive to seek the Lord within through

intense devotion and absolute persistence. This requires one to open the intuitional (third) eye, go beyond the influences of one's sense organs, and develop the habit of an intense scrutiny of every activity one performs to see if it takes one towards Godliness. Faith and beliefs are absolutely necessary; but the faith and belief without the knowledge to stay on the right path, will not yield success in one's spiritual journey.

Let us strive to reach above our blind beliefs and become true seekers of the absolute soul!

Kannada Commentary:

ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ, ನೀರನ್ನು ಕಂಡು ಮುಳುಗುವ ಮತ್ತು ಮರವನ್ನು ಕಂಡು ಸುತ್ತುವ ಅಜ್ಞಾನದ ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಗುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಈ ಅಜ್ಞಾನದ ನಡತೆ ಕೇವಲ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ನಾವು ಇದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ನೀರಕಂಡಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಪವಿತ್ರ ತೀರ್ಥ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದು ಮುಳುಗುಹಾಕುವವರಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನಾ ನೀರಿನ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ, ಅಲಕನಂದಾ, ಭಾಗೀರಥಿ, ಗಂಗಾ ಮುಂತಾದ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೀಯಲು ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರು ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲುಗಳ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದೇನು ಲಾಭ. ಅದರಿಂದ ದೇವರು ಸಿಗುವನೆ? ಮರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕು ಅದರಲ್ಲಿ ದೇವನಿರುವನು ಅಥವಾ ಇಂತಿಂತಹ ಮರದಲ್ಲಿ ಇಂತಿಂತಹ ದೇವರು ಇರುವನೆಂದುಕೊಂಡು ಆತನನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಲು ಮರಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುವವರಿಗು ಸಹ ಏನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ದೇವರು ಕೈಗೊಡುವನೆ? ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ಆ ದೇವರು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬತ್ತಿಹೋಗುವ ಜಲದಲ್ಲಿ, ಮರದಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾದಾಗ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರಿರುವನು ಎಂದು ನಂಬಿ ಕೇವಲ ಅವುಗಳ ಪೂಜೆಗಳಿಗೇ ಸೀಮಿತರಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬಿರು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬತ್ತುವ ಜಲವನ್ನು ಹಾಗೂ ಒಣಗುವ ಮರವನ್ನು ದೇವರೆಂದು ನಂಬುವುದು ಮೂಢಭಕ್ತಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವವರನ್ನು ವಿವೇಚನೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ಎನ್ನಬಹುದು. ಭಕ್ತನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಇರಬೇಕಾದದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಆದರೆ ಅದು ವಿವೇಚನಾರಹಿತವಾದ ಮೂಢಭಕ್ತಿಯಾಗಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಮೂಢ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರು ನಿಜವಾದ ದೇವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡಾರು? ನಿಜವಾದ ದೇವರು ಸ್ಥೂಲ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕುವವನಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಅನುಭಾವಕ್ಕೆ ಸಿಗುವವನು. ಆತನು ಸೀಮಾತೀತನು, ಆತನು ಅವಿನಾಶಿ. ಅಂತಹವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾದ ಮತ್ತು ನಾಶಹೊಂದುವ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪೂಜಿಸುವುದು ಮೂರ್ಖತೆಯ ಪರಮಾವಧಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಇಂತಹ ಮೂರ್ಖತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರನ್ನು ಅದರಿಂದ ಮೇಲೆತ್ತು ವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಜವಾದ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಲು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಗಳ ಮಂಥನ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ತಾನು ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಒರೆಗೆಹಚ್ಚಿ ನೋಡುವ ಛಲವಿರಬೇಕು. ಟೊಳ್ಳಾದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ತನ್ನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡದ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುವ ಛಲವಿರದ, ಟೊಳ್ಳಾದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ, ನಾಶವಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯುವ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿ ಸಾಹಸವಾಗಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹವರು ನಿಜವಾದ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ತನುಗುಣಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಕೇವಲ ವಿವೇಚನಾರಹಿತವಾದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅರ್ಥರಹಿತ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವರು ನಿಜವಾದ ದೇವರ ಇರವನ್ನು ಎಂದೆಂದೂ ತಿಳಿಯಲಾರರು ಎಂಬುದು ಈ ವಚನದ ಧ್ವನಿ.

Vachana 31: Hotteyamele kattogarada motteya kattidarenu – True Devotion

Vachana in Kannada:

ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟೋಗರದ ಮೊಟ್ಟೆಯ ಕಟ್ಟಿದಡೇನು?

ಹಸಿವು ಹೋಹುದೆ?

ಅಂಗದ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗ ಸ್ವಾಯತವಾಡೇನು ?

ಭಕ್ತನಾಗಬಲ್ಲನೆ?

ಇಟ್ಟ ಕಲ್ಲು ಮೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿದದೆ, ಆಕಲ್ಲು ಲಿಂಗವೆ?

ಆ ಮೆಳೆ ಭಕ್ತನೆ? ಇಟ್ಟಾತ ಗುರುವೆ?

ಇಂತಪ್ಪವರ ಕಂಡದೆ ನಾಚುವೆನಯ್ಯ ಗುಹೇಶ್ವರ

Transliteration:

hoTTeya mEle kaTTOgarada moTTeya kaTTidODenu?

hasivu hOhude?

aMgada mEle liMga svaayatavaadaDenu?

bhaktanaagaballane?

iTTa kallu meLeya mEle sikkidaDe aa kaLLu liMgave?

aa meLe bhaktane? iTTaata guruve?

iMtappavara kaMDaDe naacuveayya guhEshvara

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=WRlhNthvi3Q>

Translation (Words):

hoTTeya(stomach) mEle(on) kaTTOgarada(delicious eats) moTTeya(bundle) kaTTidODenu(if tied)?

hasivu (hunger) hOhude (quench)?

aMgada(body) mEle(on) liMga(linga) svaayatavaadaDenu(if worn) ?

bhaktanu (devotee) aagaballane(can one become)?

iTTa (throw) kallu(stone) meLeya(Bamboo bush) mEle(on) sikkidaDe(if stuck) aa(that)

kaLLu(stone) liMgave(can be a linga)?

aa meLe bhaktane(is it a devotee)? iTTaata(who threw) guruve(is he a guru)?

iMtappavara(such individual) kaMDaDe(when I see) naacuvunu (ashamed?, not fond of)ayya(O Sir) guhEshvara(the Lord of Caves)

Translation

Would a bundle of delicious eats tied on the stomach quench the hunger?

Would one become a devotee just by wearing linga on his body?

Can a stone thrown at a bamboo bush and stuck on it be treated as a linga?

Is the bamboo bush a devotee? One who threw the stone a guru?

I am ashamed of such individuals, Oh! Lord!

Commentary:

We have addressed the roles of Guru, Jangama and Linga in the life of a spiritual seeker in

previous postings. In this vachana Allama Prabhu emphasizes that just the act of wearing a linga on the body and going through the ritualistic worship does not make one a true devotee, just as the bundle of food tied on the stomach would not quench one's hunger, it has to be eaten. Bamboo bushes grow to be very thick. A stone thrown at them would get stuck on the bush. Allama Prabhu questions "can we say that the bush is a devotee wearing the stone as linga? Can we call the stone thrower a guru? "

While wearing linga could be a good start at the spiritual journey, reaching the goal of such a journey is only possible when one understands the meaning behind such icons. While faith is a prime requisite of a true devotee, it should not stop him from questioning and understanding the true nature of the Lord. Such questioning should bring him the realization of the Lord within. This inner maturity in turn should make the devotee into a universal being.

Icons and rituals have been introduced from time immemorial. The sharanas of the twelfth century while observed the practice of such rituals, emphasized the knowledgeable seeking of the Lord within.

Let us move past the rituals and icons and become true seekers of the Lord!

Kannada Commentary:

ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಲಿಂಗವನ್ನು ದೇಹದಮೇಲೆ ಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಅದೇ ಭಕ್ತಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೆಂದು ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು.

ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಒಗರಗಳನ್ನು ಗಂಟು ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಹಸಿವು ಹಿಂಗುವುದೇ? ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಂದಲ್ಲದೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬದು. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡವನು ಭಕ್ತನಾಗಬಲ್ಲನೇ? ಹಸಿದವನು ನಾನಾ ತರದ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇವಲ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ಮೆದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದರ ರಸ, ಸತ್ತ್ವ ದೇಹಗತವಾಗಿ ಪುಷ್ಟಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಲಿಂಗದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಭಕ್ತಿಯು ಪುಷ್ಟಿಯುತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಧರಿಸಿದ ಲಿಂಗವು ಮೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಒಂದು ಕಾಕತಾಳೀಯ ವಿಷಯವಷ್ಟೆ. ಮೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಎಸೆದ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕದೆ ಅದನ್ನು ಲಿಂಗವೆನ್ನಬಹುದೇ? ಆ ಮೆಳೆಯನ್ನು ಭಕ್ತನೆನ್ನಬಹುದೇ? ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಎಸೆದವನನ್ನು ಗುರುವೆನ್ನಬಹುದೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಗಳು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೇವಲ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಲಿಂಗ ಧರಿಸುವವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ತನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವರು.

ಭಕ್ತ, ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಗುರುವಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಅರ್ಥವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಅರಿತಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. "ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಎಂದರೆ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಂಬುವ ಕುರುಡು ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಆ ದೇವನ ಸ್ವರೂಪವೇ ತಾನು, ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯಿಂದ ತಾನು ಆ ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಅರಿವಿನ ಎಚ್ಚರವೇ ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಾಗುತ್ತದೆ..... ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ ಬಹಿರಂಗದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಜೀವನವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು" (ಬಸವೇಶ್ವರ ವಚನದೀಪಿಕೆ - ಡಾ. ಎಚ್. ತಿಪ್ಪೇರುದ್ರಸ್ವಾಮಿ) ಭಕ್ತನ ಲಕ್ಷಣ. "ಶಿವಜ್ಞಾನವೇ ಶಿವಭಕ್ತಿಗೆ ಆಧಾರ, ಅದೇ ಆಹಾರ. ಶರಣರು ಹೇಳುವ ಭಕ್ತಿ, ಜ್ಞಾನ ತೈಲದಿಂದ ಭರಿತವಾದ ಭಕ್ತಿ. ಈ ರಸ

ತೈಲವಿಲ್ಲದ ಭಕ್ತಿ ಮೂಢ ಭಕ್ತಿ, ಅಂಧ ಭಕ್ತಿ, ಕುರುಡು ಭಕ್ತಿ. ತಾನಾರು, ತಾನು ಮುಟ್ಟಬೇಕಾದ ಚರಮ ವಿಶ್ರಾಮ ಸ್ಥಾನವಾವುದು? ಎಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ತಾಮಸ ಭಕ್ತಿ ಎಳ್ಳಿಲ್ಲದ ಗಾಣವನಾಡಿದಂತೆ. ಅರಿದು ಮಾಡುವ ಭಕ್ತಿಯೆ ನಿಜಭಕ್ತಿ”

(“ಶೂನ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶೆ” - ಸಂ. ಶಿ. ಭೂಸನೂರಮಠ)ಈ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನನ್ನು ಭಕ್ತನೆನ್ನಬಹುದೇ ಹೊರತು ಕೇವಲ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಶಿವಲಾಂಛನಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದವನಲ್ಲ.-

\ಲಿಂಗವಂತೂ ಆ ದೇವನ ಸ್ವರೂಪವೇ ಆಗಿದೆ. (ಈ ಹಿಂದೆಯೇ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದಂತೆ) ಕಂತೆ ಕೂಡಿಸಿದ ಶಿವಲಿಂಗವು “ಬಾಹ್ಯ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಗೋಳಕವಾಗಿ ಅದುವೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಇಲ್ಲವೆ ಆಕಾಶದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಒಳಗಿನ ಆಕಾರವು ಮಾತ್ರ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತ ಭಕ್ತನ ಆಕಾರದಲ್ಲಿದೆ. ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿಯೇ ದೇವನಿರುವನು ಎಂದು ಕಾಣುವನು. ತಾನು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿಹೆನೆಂಬ ರಹಸ್ಯವು ಈ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಇರುವ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದೆ. ಬಾಹ್ಯ ಆಕಾರವು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅಂತರಾಕಾರವು ಪಿಂಡಾಂಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು, ಪಿಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ ಈ ಲಿಂಗ. ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಅನುಸಂಧಾನಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಉಂಟಾಗುವುದು.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಶ್ರೀ ಶಿವಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು (ನವ ಕಲ್ಯಾಣಮಠ, ಧಾರವಾಡ)

ಇನ್ನು ಗುರು ಎಂದರೆ ಯಾರು?

“ವಿಷಯಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹೊಲಬುಗೆಟ್ಟು ಅಯ್ಯೋ ಎಂದು ಹುಯ್ಯಲಿಡುತ್ತ ಬಂದ ಸಂಸಾರದ ಕೂಸನ್ನೆತ್ತಿ ‘ಬಳಲಿದೆಯಾ ಮಗು’ ಎಂದು ಕಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವಾತ..... ಮಾನವ ಕುಲದ ಹೃದಯ ಗಂಭೀರದಲ್ಲಿ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತ ಬಂದಿರುವ ದಿವ್ಯಾಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಬಲ್ಲ ಸದ್ಗುರು ಈತ” (“ಶೂನ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪರಾಮರ್ಶೆ” - ಸಂ. ಶಿ. ಭೂಸನೂರಮಠ).

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನ ತೊಳಲಾಟದಿಂದ ಬೇಸತ್ತ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಶಿವಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವವನೇ ಗುರು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಭಕ್ತನ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲದವನು ಲಿಂಗದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಮಾಡುವ ಪೂಜೆಗೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೂ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರುಣಿಸದಾತ ಗುರುವಲ್ಲ. ಇಂತಹವರು ಹೆಸರಿಗೆ ಲಿಂಗಧರಿಸಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ತನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಗಳು.

Vachana 32: Maneyolage Maneyodeyaniddano illavo – Is the Master in?

Vachana in Kannada

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮನೆಯೊಡೆಯನಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ?
ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಹುಟ್ಟಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ರಜ ತುಂಬಿ
ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮನೆಯೊಡೆಯನಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ?
ತನುವಿನಲಿ ಹುಸಿ ತುಂಬಿ ಮನದಲಿ ವಿಷಯ ತುಂಬಿ
ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮನೆಯೊಡೆಯನಿಲ್ಲ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ !

Transliteration:

maneyoLage maneyoDeyaniddAnO illavO?
hostilalli hullu huTTi maneyoLage raja tuMbi
maneyoLage maneyoDeyaniddAnO illavO?
tanuvinali husi tuMbi manadali viShaya tuMbi
maneyoLage maneyoDeyanilla kUDalasaMgamadEva !

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=JLM3Ok5pay4>

Translation (Words):

maneya (house) oLage(inside) maneya (house's) oDeyanu(master) iddAnO(is he) illavO(isn't he)?
Hostilalli(on the threshold) hullu(grass) huTTi(grown) maneyoLage(in the house) raja(dirt) tuMbi(filled)
maneyoLage maneyoDeyaniddAnO illavO?
Tanuvinali (in the body) husi(lies) tuMbi(filled) manadali(in the mind) viShaya(lust) tuMbi
maneyoLage(in the house) maneyoDeyanu (master of the house) illa (is not)
kUDalasaMgamadEva !

Translation

The master of the house, is he in, or isn't he?
Grass on the threshold, house full of dirt,
The master of the house, is he in, or isn't he?
When the falsehood (lie) infects the body and the lust infects the mind (heart),
no, the master of the house is not in, Lord kUDalasaMgamadEva !

Commentary:

Basavanna provides a very lyrical picture of the relation between man and God in this vachana. He first talks about a physical house built out of brick and mortar. With the yard of the house unkempt, grass growing on the threshold and the house full of dust and dirt, it is obvious that the master of the house is not living in it. Such a house does not welcome any visitor, let alone someone residing in it. Our body corresponds to the house and the God is the master of this house. For the master to reside in this house, it should be clean and well kept. A body infected

with lies and deceit, and a mind full of sensuous thoughts and lust is not fit for the God to reside. Basavanna emphasizes that the God is not in such a body.

The first posting (Vachana 1) of this blog addressed the seven commandments to achieve the inner and outer sanctities. This vachana further emphasizes them. Being free from lies, deceit, sensuous thoughts lead to inner sanctity. One of the aspects of the outer sanctity is the maintenance of the body to be fit for the God; the other aspects are equality of all and realizing the God within all fellow beings.

It is interesting to note how the concept and visualization of the God has evolved over time. For example, we started visualizing Shiva in our own form. We provided him with a wife and children. We added a snake around his neck to hold the poison reaching his peaceful, serene stomach. We made him dance to vibrate and set the creation in motion. As early as the second or third century, this concept started changing when we realized that the omnipotent, omnipresent, and omniscient Shiva is really beyond our visualization and we created the formless Linga as his icon, set on the platform representing Shakti, his omnipotence nature. This Linga form began to be worshipped as Sthavara Linga in temples. It is known that followers of Shiva wore such Linga icons on their foreheads and arms, to facilitate worshipping wherever they are, without the need for a formal temple. In the twelfth century, Shiva Sharanas took the concept of Shiva further to the Istalinga, as an icon representing the supreme soul encompassing the individual souls resided on the palm (gross body) of the devotee. Through this icon, as the devotee progresses in his spiritual path, he seeks the Pranalinga (in the subtle body) and eventually Atmalinga (in the causal body). This is so called linga-anga saamarasya, or being one with the Lord.

Let us strive to make this body a temple fit for the residence of the sparks of that supreme soul.

Kannada Commentary:

ಇಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಮೊದಲು ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನ ಮನೆಯ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅನಂತರ ಈ ದೇಹವನ್ನೇ ಒಂದು ಮನೆ ಎಂಬಂತೆ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಹುಟ್ಟಿದೆ, ಮನೆಯೊಳಗೆ ರಜ ತುಂಬಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಒಡೆಯನಿರುವ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈ ತನುವಿನಲಿ ಹುಸಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ ಮತ್ತು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಷಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಡೆಯ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿದರೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮನೆಯೊಡೆಯನಿದ್ದಂತಿಲ್ಲ. ಆತನು ಇದ್ದರೂ ಇಲ್ಲದಂತಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಮನೆಯ ಒರಣದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅತನ ಇರುವ ಸಂದೇಹಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಆ ಸಂದೇಹವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಮನೆಯ ಒರಣದ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಆತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ಕಸವನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದು, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಆತನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಬಹುದು. ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ತನುವಿನ ಒಡೆಯನಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುವ ಸುಳ್ಳು, ಮೋಸ ವಂಚನೆ, ವಿಷಯವಾಸನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ಅರಿವು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು? ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅದು ಇತರರನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ತಡೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈ ತನುವೆಂಬ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಕಸಗಳು, ಮಲಗಳು ಆ ಭಗವಂತನನ್ನು ದೂರವೇ ತಡೆಯುತ್ತವೆ. ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಮನೆಯನ್ನು ಹಸನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಇತರರಿಗೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ, ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿ ಆ ಮನೆ, ಅವರನ್ನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿಯೇ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ,

ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯುವುದನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾತು ಈ ತನುವಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ, ದೇಹದ ಮನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಕಸ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಹವನ್ನು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದು ತನ್ನ ಚಲನವಲನದಲ್ಲಿ, ನಡತೆಯಲ್ಲಿ, ಹುಸಿಯಾದ ವಿನಯ, ಪ್ರೀತಿ, ಅಹಿಂಸೆ, ದಯೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಧೂರ್ತತೆ, ದ್ವೇಷ, ಹಿಂಸೆ, ಕಾರಿಣ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಇರುತ್ತವೆ, ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಷಯವಾಸನೆಗಳು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಅರಿವೇ ಅದರ ಒಡೆಯ. ಆ ಒಡೆಯ ಅದನ್ನು ಸದಾ ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯ ಅಂತರಂಗದ ಶುದ್ಧಿಯಾದಲ್ಲಿ ಒಡೆಯನ ಇರವು ಖಚಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನ ವಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಡೆಯನಿದ್ದೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ.

ಭೌತಿಕವಾದ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹುಲ್ಲು ಹುಟ್ಟಿ, ಒಳಗೆ ಕಸ ತುಂಬಿದ್ದಾಗ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಡೆಯ ಇದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಬಸವಣ್ಣನವರು ತನುವಿನಲ್ಲಿ ಹುಸಿ ಮತ್ತು ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಷಯತುಂಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಡೆಯ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಜೀವಚ್ಛವ ಅಷ್ಟೆ.

Vachana 33: Kallaganji Kaada Hokkade - True Devotion

Vachana in Kannada:

ಕಳ್ಳಗಂಜಿ ಕಾಡ ಹೊಕ್ಕಡೆ ಹುಲಿ ತಿಂಬುದ ಮಾಣ್ಬುದೆ?
ಹುಲಿಗಂಜಿ ಹುತ್ತ ಹೊಕ್ಕಡೆ ಸರ್ಪ ತಿಂಬುದ ಮಾಣ್ಬುದೆ?
ಕಾಲಗಂಜಿ ಭಕ್ತನಾದಡೆ ಕರ್ಮ ತಿಂಬುದ ಮಾಣ್ಬುದೆ?
ಇಂತೀ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯ ತುತ್ತಾದ
ವೇಷದಂಬಕರನೇನೆಂಬೆ ಗುಹೇಶ್ವರಾ?

Transliteration:

kaLLagaMji kADa hokkaDe huli tiMbuda mANbude?
huligaMji hutta hokkaDe sarpa tiMbuda mANbude?
kAlagaMji BaktanAdaDe karma tiMbuda mANbude?
iMtI mRutyuvina bAya tuttAda
vEShaDaMbakaranEneMbe guhESvarA?

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=CjzjCbIJv-Y>

Translation (Words):

kaLLage (of thief) aMji(afraid) kADa(jungle) hokkaDe(if entered) huli(tiger) tiMbuda(without consuming) mANbude(leave you alone, preventable)?
Hulige (of tiger) aMji(afraid) hutta(snake pit) hokkaDe(if entered) sarpa(snake) tiMbuda (without consuming) mANbude(preventable)?
kAlage (of death) aMji (afraid) Baktanu (devotee)AdaDe(becomes) karma (karma – outcome of previous actions) tiMbuda(without consuming) mANbude(leave us alone, preventable)?
iMtI(this way) mRutyuvina(death's) bAya(mouth's) tuttAda(food for)
vEShaDaMbakaranu (disguised people)EneMbe(what shall I call) guhESvarA(Lord of Caves, signature used Allama Prabhu)?

Translation

Being afraid of a thief if we enter a jungle, would a tiger leave us alone without clobbering!
Being afraid of the tiger if we enter a snake pit, would the snake leave us alone without gulping!
Being afraid of the death if we become devotees, would our karma leave us alone without consuming!
Alas, I pity these individuals disguised as devotees trying to escape from the jaws of death, Oh!
Lord guhESvarA!

Commentary:

Allama Prabhu in this beautiful vachana stresses that the devotional attitude must come from within and for the right reasons. He comments on individuals taking on a devotional path out of the fear of death or other displeasures and says that such devotion will not save one from the death or the displeasure. He uses real life examples to illustrate how we flee from one fear, only

to land in the threat of another. It is obvious that we take all the precautions possible to save our wealth being taken away by thieves. One such precaution would be to move into a jungle taking all the wealth with us hoping to hide from thieves. While this act saves us from the thief, it puts us in the danger of Tiger's mouth. In turn, if we enter a snake pit to escape from the tiger, the snake would be after us. Along the same lines, getting disguised as a devotee will not bring us the freedom from death or karma (the fruits of our prior actions). A true devotee will have to cultivate the inner strength to combat them. Indeed, we cannot escape from death. But, living in the constant fear of death or developing a superficial devotional attitude with the hopes of combating it, are not the ways of true devotees. Our karma is a result of our past actions. The actions (effects) we perform are due to one or more reasons (causes). Causes create effects, which in turn become causes. The cause-effect cycle continues filling the karma bank. The only way to empty this bank is to develop the strength and realization to terminate the cause-effect cycle, by altering our actions to bring about the effects that do not recycle into further causes. This realization has to come from within the individual. A true devotee is such a realized individual. Such a realized individual does not fear death or displeasure!

Let us strive to wipe out the karma bank through knowledge and self discipline!

Kannada Commentary:

ಬಹಳ ಸೊಗಸಾದ ವಚನವಿದು. ಭಯದಿಂದ ಪೀಡಿತನಾದವನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉದಾಹರಣೆ ಸಹಿತವಾಗಿ ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಇಲ್ಲಿ. ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಅಂಜಿ ಕಾಡನ್ನು ಹೊಕ್ಕರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಹುಲಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹುತ್ತದ ಅಶ್ರಯ ಪಡೆದರೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ಹಾವಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಅದೇ ರೀತಿ ಮರಣಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ ಭಕ್ತನಾದರೆ ಕರ್ಮದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಕೊನೆಗೂ ಅವರು ಮೃತ್ಯುವಿನ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಉರಲಿದ್ದರೆ, ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತು ಕಳವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಚಿಂತಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳ ಕಾಡಿಗೆ ಬರಲಾರನು, ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಆತನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆತನ ಸಂಪತ್ತು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಡಿನ ಪಶುಗಳಿಗೆ ಆತನ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹುಲಿ, ಚಿರತೆಗಳು, ಆಹಾರವೆಂದು ಅವನನ್ನೇ ತಿನ್ನಲು ಬರುತ್ತವೆ. ಆಗ ಆತನು ಎದುರಿಗೆ ಕಂಡ ಹುತ್ತದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಾವು ಆತನನ್ನು ಕಚ್ಚಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಭೀತಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭೀತಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ, ಮರಣದ ಭಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಭಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನೈಜ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲ್ಲ. ಕೇವಲ ತೋರಿಕೆಯ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕರ್ಮದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ದಾರಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕರ್ಮ ಎಂದರೆ ನಾವು ಮಾಡಿದುದರ ಫಲ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಂದರೆ, ಕಾರ್ಯ ಕಾರಣ ಸಂಬಂಧ. ನಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಾವು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಕಾರ್ಯವು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ, ಕಾರಣವು ಕಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಇದು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಕಾರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಬದಲಿಸಿದಾಗ ಅದು ಮತ್ತೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಕರ್ಮವು ಮುಂದುವರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ಣವಾದ ಅರಿವಿನಿಂದ, ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶರಣರು. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ತನ್ನ ತಾನರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ಅರಿವಿನಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಈ ಭವದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯುವ ಕಲೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ಆತನ ಮನದ ಭೀತಿ ಅಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಂದಾದಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಸಂಸಾರದ ದುಃಖಗಳು ಅವನನ್ನು ಮುಕ್ಕುತ್ತವೆ.

ನಾವೆಲ್ಲರು ಈ ವಚನವನ್ನು ಓದಿ, ಓಹೋ ಇದು ನಾವಲ್ಲ. ನಾವೇನೂ ಭಕ್ತನ ವೇಷ ಧರಿಸಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಬೀಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ವಚನ ನಮಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಭಕ್ತನ ವೇಷ ತೊಡದಿದ್ದರೂ ಬಹು ಸಭ್ಯರ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತರ ಮುಖವಾಡ ತೊಡುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದಿದೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿ ಭೀತಿ ಮನೆಮಾಡಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮನದಲ್ಲಿ ಅಭದ್ರ ಭಾವ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಅಳಿಸಲು ನಾವು ನಾನಾ ಉಪಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಭೌತಿಕ ಭದ್ರತೆಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಮನೆ, ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒದಗಿ ಬರಲೆಂದು ಬ್ಯಾಂಕ್ ನಲ್ಲಿ ಹಣ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಭೌತಿಕವಾದ ಭಯ ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಮಾನಸಿಕ ಭಯ ಭೀತಿಗಳು, ಸಾವಿನ ಭಯ ಮತ್ತು ಖಿನ್ನತೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುತ್ತವೆ, ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂಸ್ರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇರುವಂತೆ. ಅವುಗಳ ಇರವು ನಮಗೆ ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಭೀಕರತೆಯ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಾವು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮರೆವು ಅದರ ಕಾರಣ. ಅದೇ ಕರ್ಮ. ನಿಜವಾದ ಭದ್ರತೆಗೆ ನಾವು ಏನೇನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭಯಗಳನ್ನು ದೂರಮಾಡಲು ವ್ಯಕ್ತಿ ಸದಾ ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೇ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನ ಲಕ್ಷಣ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ನಟನೆಯಿಂದ ಏನೂ ಆಗದು.

Vachana 34: Aasattenalasidenendare - Breaking Karmic Cycle

Vachana in Kannada:

ಆಸತ್ತೆನಲಸಿದೆನೆಂದರೆ ಮಾಣದು,
ಬೇಸತ್ತೆ ಬೆಂಬಿದ್ದೆನೆಂದರೆ ಮಾಣದು,
ಏವೆನೇವೆನೆಂದರೆ ಮಾಣದು
ಕಾಯದ ಕರ್ಮದ ಫಲಭೋಗವು
ಕೂಡಲಸಂಗನ ಶರಣರು ಬಂದು
"ಹೋ ಹೋ ಅಂಜದಿರಂಜದಿರು" ಎಂದರಾನು ಬದುಕುವೆನು

Transliteration:

AsattenalasideneMdare mANadu,
bEsatte beMbiddeneMdare mANadu,
EvenEveneMdare mANadu,
kAyada karmada PalaBOgavu,
kUDalasaMgana SaraNaru baMdu,
"hO hO aMjadiraMjadiru" eMdaruAnu badukuvenu

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=47yMr5GzASU>

Translation (Words):

Asattenu (tired) alasidenu (weary) eMdare (if said) mANadu (does not let go),
bEsatte (bored) beMbiddenu (begged or pleaded) eMdare (if said) mANadu (does not let go),
Even (what shall I do) Evenu (what shall I do) eMdare (if said) mANadu (does not let go),
kAyada (body's) karmada (karma's) PalaBOgavu (fruits, consequences),
kUDalasaMgana (Lord KudalaSangama's) SaraNaru (devotees) baMdu (arrived),
"hO hO (oh, you) aMjadiru (do not fear) aMjadiru (do not fear)" eMdare (if said) Anu (I)
badukuvenu (will survive)

Translation

(The word 'karma' in the following stands for 'fruits or consequences of karma, our prior actions').

My karma won't leave me alone even when I am tired and weary!

My karma won't leave me alone even when I am bored and I plead!

My karma won't leave me alone even when I am helpless and don't know what to do!

Oh! Lord KudalaSangama! when your devotees assure me not to fear, I will survive.

Commentary:

When things do not go our way, we attribute that to 'Karmic theory'. We think that it is because of our accumulated Karma from our previous actions. This kind of attribution to Karma extends so much that we start saying that even our 'destiny' i.e. consequences of what I might do in future are all predetermined. Thus we try to get away from taking responsibility for our actions. We feel helpless and cannot escape from consequences of our Karma. Basavanna addresses such

a state of mind and says that we can survive the consequences of karma through the company of the devotees of the Lord. The company of devotees sets us in the path of acquisition of knowledge to see within and develop ourselves into individuals performing right actions. With such knowledge one can succeed in breaking the cause –effect-cause of Karmic theory.

Karmic theory has received intense scrutiny and attention over the time immemorial. Here is an excerpt from Talks by J. Krishnamurti in Colombo, Ceylon 1957 on this topic:

What do we mean by karma? The word itself, as you know, means to act, to do. You never act without a cause, or without a motive, or without being compelled by circumstances. You act either under the influence of the past, of a thousand yesterdays, or because you are pushed in a particular direction by the pressure of immediate circumstances. That is, there is a cause and an effect. Now, is the cause ever fixed, and the effect already determined? In the case of an acorn, a seed, there is a fixed cause and a fixed effect. An acorn can never become a palm tree, it will always produce an oak. We think in the same way about karma. Having done something yesterday, which is the cause, I think the effect of that action today is predetermined, fixed. But is it? Is the cause fixed? And is the effect fixed? Does not the effect of a cause become in its turn the cause of still another effect? We know that action has a cause. I am ambitious; therefore, I do something. There is a cause and there is an effect. Now, does not the effect become the cause of a future action? Surely, there is never a fixed cause, nor a fixed effect. Each effect, undergoing innumerable influences and being transformed by them, becomes the cause of still another effect. So there is never a fixed cause and a fixed effect, but a chain of cause-effect-cause.

You did something yesterday which had its origin in a previous cause, and which will lead to certain consequences tomorrow; but in the meantime the consequences, being subject to innumerable pressures, influences, have undergone a change. You think that a given cause will produce a fixed effect, but the effect is never exactly the same because something has happened between the two. So there is a continuous chain of cause becoming effect, and effect becoming cause. this chain of cause-effect becoming another cause can be broken at any time, and that the mind can be free of karma. Through understanding the whole process of the mind which is conditioned by the past, you will see for yourself that the effect of the past in the present or in the future is never fixed, never absolute, and final. To think that it is final is degradation, ignorance, darkness. Whereas, if you see the significance of cause-effect becoming again the cause, then because that whole process is for you a living, moving thing, you can break it at any time; therefore, you can be free of the past. you can immediately transform yourself.

Let us strengthen our spiritual path with the company of devotees and break the karmic cycle!

Kannada Commentary:

“ಈ ಕಾಯದ ಕರ್ಮದ ಫಲದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ ನನಗೆ ಶ್ರಮವಾಯಿತು, ಇದರಿಂದ ನಾನು ದಣಿದಿದ್ದೇನೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಹೆಣಗಾಡಿ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಅಯ್ಯೋ ಇದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಈ ಕರ್ಮದ ಫಲ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡದು. ನಾನಿನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡಲಾರೆ, ಅದನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ.. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ” ಎಂದು ಜೀವ ಅಳುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶರಣರು ಬಂದು “ ಅಂಜದಿರು ಅಂಜದಿರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಬದುಕುವ ಬಲ ಬರುತ್ತದೆ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಕರ್ಮ ಎಂದರೇನು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ಕರ್ಮ ಎಂದರೆ, ನಾವು ಹಿಂದೆ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪದ ಫಲವೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗದು ಎಂದೂ, ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನಿರಾಶೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕರ್ಮದ ಮುಂದೆ ನಿರ್ವಹಾಯಕರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಮುಂದೆ ಯೋಚಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕರ್ಮವೆಂದರೇನು? ದಾರುಣವಾದ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲೇ ಬೇಕೇ? ಅದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ತರಾಗಬಹುದು, ಎಂಬುದನ್ನು ಜಿಡ್ಡು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ, ಬಹು ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಧರಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತದೆ:

“ಕರ್ಮವೆಂದರೇನು? ನಿಮಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವೇ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡು, ಕೃತ್ಯವೆಸಗು ಎಂದು. ಯಾರೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ, ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಅಥವಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ..... ಅಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯವಿದೆಯೆಂದರ್ಥ..... ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದರೆ, ಕಾರಣವು ಸದಾ ನಿಗದಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯವು ಮೊದಲೇ ಖಚಿತಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆಯೇ? ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ?ಮರದ ಬೀಜದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಾವಿನ ಬೀಜದಿಂದ ಬೇವಿನ ಮರಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಮಾವಿನ ಮರವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಕರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತೇವೆ ಅಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಏನೋ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ (ಅದು ಕಾರಣ) ಇಂದಿನ ಕಾರ್ಯವು ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಹಾಗಿದೆಯೇ? ಕಾರಣ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿರುತ್ತವೆಯೇ? ಕಾರಣದ ಕಾರ್ಯವು ಮತ್ತೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾರದೆ?

.....

“.... ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಿಗದಿತವಾದ ಕಾರಣ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪರಿಣಾಮವು ಅಸಂಖ್ಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಬದಲಾವಣೆಹೊಂದುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರ್ಯದ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿತವಾದ ಕಾರಣವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯದ ಸರಪಳಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಕಾರಣ-ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದನ್ನು ನೀವು ಕಂಡುಕೊಂಡರೆ, ಅದರ ಇಡೀ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಜೀವಂತವಾದ, ಚಲನೆಶೀಲ ವಿಷಯವಾಗುತ್ತದೆ, ನೀವು ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗಬೇಕಾದರೂ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯಗೊಳಿಸಬಹುದು.(ಮುರಿಯಬಹುದು)..... ಕಾರಣ, ಪರಿಣಾಮವು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣವಾಗುವ ನಿರಂತರವಾದ ಸರಪಳಿಯನ್ನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬಹುದು.” (ಜಿಡ್ಡು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು ೧೯೫೭ರಲ್ಲಿ, ಸಿಲೋನಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಿಂದ ಆಯ್ದ ಭಾಗದ ಅನುವಾದ.)

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿ, ಕರ್ಮದ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಂತಹವರು ಶರಣರು. ಅಂತಹ ಶರಣರು ಬಂದು “ಅಂಜದಿರು ಅಂಜದಿರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದರಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಬದುಕುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Vachana 35: Sukha Bandade - Persistence is the way!

Vachana in Kannada:

ಸುಖ ಬಂದಡೆ ಪುಣ್ಯದ ಫಲವೆನ್ನೆನು
ದುಃಖ ಬಂದಡೆ ಪಾಪದ ಫಲವೆನ್ನೆನು
ನೀ ಮಾಡಿದಡಾಯಿತ್ತೆಂದೆನ್ನೆನು
ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಕರ್ತುವೇ ಕಡೆ ಎಂದೆನ್ನೆನು
ಉದಾಸೀನವಿಡಿದು ಶರಣೆನ್ನೆನು
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ ನೀ ಮಾಡಿದುಪದೇಶವು ಎನಗೀ ಪರಿಯಲ್ಲಿ
ಸಂಸಾರ ಸವೆಯೆ ಬಳಸುವೆನು

Transliteration:

suKa baMdaDe puNyada Palavennenu
duHka baMdaDe pApada Palavennenu
nI mADidaDAYitteMdennenu
karmakke kartuvE kaDe eMdennenu
udAsInaviDidu SaraNennenu
kUDalasaMgamadEva nI mADidupadESavu enagI pariyalli
saMsAra saveye baLasuvenu

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=KKXFKQg-0iU>

Translation (Words):

suKa (happiness) baMdaDe(if comes my way) puNyada(of good deeds) Palavu(consequence)
ennenu(I will not consider)
duHka(sadness) baMdaDe(if comes my way) pApada(bad deeds) Palavu(consequence) ennenu(I
will not consider)
nI (your) mADidaDe (doings whatever) Ayittu (are fine)eMdennenu(I will not say/accept)
karmakke(for actions) kartuvE(doer alone) kaDe(is responsible, that is the end) eMdennenu(I
will not say/accept)
udAsInaviDidu(being indifferent) SaraNu(defeat)ennenu(I will not accept)
kUDalasaMgamadEva(Oh! Lord) nI(your) mADidupadESavu(teaching) enage(to me) I pariyalli
(in this way)
saMsAra(sufferings in the mundane world) saveye(to end) baLasuvenu(I will use)

Translation

I will not accept that happiness is the outcome of my good deeds!
I will not accept that sorrow is the outcome of my bad deeds!
I will not accept that whatever you bestow upon me is the way!
I will not say consequences are all based on the doer (and nothing can be done about it)!
I will not be indifferent and accept happenings as defeat!

Oh! kUDalasaMgamadEva I will use your teachings to end my karma!

Commentary:

This is the third Vachana on the topic of karma. In Vachana 33, Allamaprabhu expressed how the fear of karma forces an individual to seek covers in the hope of defeating the consequences; but, he/she fails in this effort unless one develops the inner culture to see karma in its true nature and win it. In Vachana 34, suggested that the best way to conquer karma is through the guidance and company of devotees of the Lord. In this Vachana, Basavanna emphasizes the persistence needed on the part of the individual to conquer karma. He says that when happiness arrives, we should not be proud that it is all due to our own good deeds. Along the same lines, when sorrow arrives we should not be in dumps saying that all this is happening because of all our bad deeds. We should not lose heart and say “Oh! Lord, I will take it as you give it, and you are responsible for everything”. We should never feel that we are helpless and accept all the happenings as they come; we should challenge and change the consequences from the inner strength we develop. Finally, we should seek the guidance of the Lord through His devotees and acquire the strength to say that “I am in charge of my destiny; no one else can change it”.

Karma is considered to be of three kinds: Sanchita (accumulated), Prarabdha (fructifying) and Agami (current). Sanchita is all the accumulated Karmas of the past. Part of it is seen in the character of man, in his tendencies and aptitudes, capacities, inclinations and desires. Tendencies come from this. Prarabdha is that portion of the past Karma which is responsible for the present body. That portion of the Sanchita Karma which influences human life in the present incarnation is called Prarabdha. It is ripe for reaping. It cannot be avoided or changed. It is only exhausted by being experienced. You pay your past debts. Prarabdha Karma is that which has begun and is actually bearing fruit. It is selected out of the mass of the Sanchita Karma. Agami is that Karma which is now being made for the future. In Vedantic literature, there is a beautiful analogy. The bowman has already sent an arrow and it has left his hands. He cannot recall it. He is about to shoot another arrow. The bundle of arrows in the quiver on his back is the Sanchita; the arrow he has shot is Prarabdha; and the arrow which he is about to shoot from his bow is Agami. Of these, he has perfect control over the Sanchita and the Agami, but he must surely work out his Prarabdha. The past which has begun to take effect he has to experience (an excerpt from an article by Swami Sivananda).

The essence of the three vachanas we have selected is that our lives should not be influenced by the thought of sanchita karma, since we are not in control of it and neither we know what is in that karma basket. We can definitely be in charge of handling the Prarabdha and Agami aspects, by developing the appropriate knowledge and the inner strength needed to conquer them!

It is up to us to determine our destiny - Persistence is the way!

Kannada Commentary:

ಕರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಅರಿಸಿದ ಶರಣರ ಮೂರನೆಯ ವಚನವಿದು. ಮೊದಲನೆಯ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯರು ಹೇಗೆ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಅದರಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅದರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು, ಎಷ್ಟು ಶ್ರಮಪಟ್ಟರೂ, ಬೇಡಿಕೊಂಡರೂ, ಬೇಸರಿಸಿದರೂ ಕರ್ಮ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಶರಣರು ಮಾತ್ರ ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. ಪ್ರಸ್ತುತ ವಚನದಲ್ಲಿ, ಶರಣರು ತೋರಿದ ದಾರಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಾವು ಕರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಸುಖಬಂದರೆ ಪುಣ್ಯದ ಫಲವೆನ್ನುತ್ತೇವೆ, ದುಃಖ ಬಂದರೆ ಪಾಪದ ಫಲವೆನ್ನುತ್ತೇವೆ, ಅಥವಾ, ದೇವರು ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ, ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇವೆ, ಇನ್ನೇನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು, ಮಹಾ ಭಲಗಾರರು. ಶರಣರು ತೋರಿದ ದಾರಿಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕರ್ಮದ ಭೀತಿಯಿಂದ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ವಿಚಲಿತಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಕರ್ಮವನ್ನು ಯಾವರೀತಿಯಾಗಿ ಸವೆಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಸುಖಬಂದರೆ ತಾನು ಅದನ್ನು ಪುಣ್ಯದ ಫಲ ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ “ ನಾನು ಹಿಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ಈ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ “ ಎಂದು ಬೀಗುವುದಿಲ್ಲ, ದುಃಖ ಬಂದರೆ “ ಅಯ್ಯೋ! ನಾನು ತಿಳಿಯದೆ ಯಾವುದೋ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ ಅಥವಾ ಪಾಪ ಮಾಡಿದ್ದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ಈ ದುಃಖ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ವಿಷಾದಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ “ ದೇವರೆ! ನೀನಿಟ್ಟಂತೆ ಇರುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಉದಾಸೀನ ಭಾವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಇದ್ದುಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ ನೀನು ಮಾಡಿದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಈ ಸಂಸಾರವು ಸವೆದು ಹೋಗುವಂತೆ, ಅಂದರೆ ಭವ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಭಲದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಈ ವಚನದ ಮೂಲಕ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದನ್ನು, ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯದ ಫಲವೆನ್ನುವುದಾಗಲಿ, ದೇವರಿಟ್ಟಂತೆ ಇರುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಯಾವ ಯೋಚನೆಯೂ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಉದಾಸೀನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾಗಲಿ ಶರಣರ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕರ್ಮವು ಸವೆದು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಭಾವಗಳನ್ನು ಮೀರಿರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ಬಂದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಭಾವದಿಂದ ನೋಡಿ ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರ್ಯದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಡದಂತೆ ಮಾಡುವ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇದೆಯೆಂದು ಭಲದಿಂದ, ಆದರೆ ಅಹಂಕಾರದ ಲವ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಶರಣರ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

Comment:

I think this is a very powerful Vachana. If only we can understand and execute it, we have truly learned the art of living a harmonious, peaceful and fulfilling life. I understand it when I read it, I struggle to remember it later, I stagger while executing it. Satsanga, association with like minded people, continued study of these vachanas, vedanta do help staying with it a little longer each time.

Vachana 36: Devaloka Martyalokavembudu – Heaven on Eart

Vachana in Kannada:

ದೇವಲೋಕ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವೆಂಬುದು ಬೇರಿಲ್ಲ ಕಾಣಿರಣ್ಣ.

ಸತ್ಯವ ನುಡಿವುದೇ ದೇವಲೋಕ!

ಮಿಥ್ಯವ ನುಡಿವುದೇ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ!

ಆಚಾರವೇ ಸ್ವರ್ಗ! ಅನಾಚಾರವೇ ನರಕ!

ನೀವೇ ಪ್ರಮಾಣ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

dEvalOka martyalOkaveMbudu bErilla kANiraNNa.

satyava nuDivudE dEvalOka!

mithyava nuDivudE martyalOka!

AcAravE svarga! anAcAravE naraka!

nIvE pramANa kUDalasaMgamadEva.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=MZSCcbh7oHg>

Translation (Words):

dEvalOka (World of Gods) martyalOkavu(World of Mortals) eMbudu (so called) bErilla(not separate) kANiraNNa (you see).

Satyava(Truth) nuDivudE(speaking) dEvalOka!

Mithyava (untruth) nuDivudE(speaking) martyalOka!

AcAravE(good conduct) svarga! (heaven) anAcAravE(bad conduct) naraka!(hell)

nIvE(only you) pramANa(witness) kUDalasaMgamadEva (Lord kUDalasaMgamadEva).

Translation

The worlds of Gods and Mortals are not anywhere else, you see!

Speaking truth is the world of Gods!

Speaking untruth is the world of Mortals!

Good conduct is the heaven! Bad conduct is the hell!

Oh! Lord KudalaSangama, you are the witness!

Commentary:

In this popular Vachana, Basavanna emphasizes that it is up to us to create the type of environment we live in here on Earth, in this life. We always imagine a world of Gods where the rivers of nectar flow and Gods are always happy, singing and dancing. There is no fear of death or sorrow ever in that world. We imagine the world of mortals full of evil deeds and happenings. We visualize reaching one of these as destinations in our afterlife based on our deeds in this life. In this process, we forget the 'present'. Along the same lines, we are conditioned to think that we reach either heaven or hell based on our conduct here on Earth. Basavanna insists that there is no

separate God and Mortal worlds, neither there are hell and heaven. We create hell or heaven here on Earth. Good conduct and honesty create the heaven on Earth; bad conduct and dishonesty create hell. Essentially, we have one life to live; that is all we can control and enjoy. It is best to make it into a heaven through constant effort to do good deeds and honesty. Basavanna makes Lord KudalaSangama the witness for these facts. The Lord can be witness for our honesty, deeds and the state of mind as we create heaven or hell, when he is very close to us. Indeed, the Lord referred to here is the Lord within us. Essentially, it should be our goal in life to realize the Lord within us and strive to make Him the witness of our good deeds and honest living. We must create the heaven here on Earth; we must strive to make this world the world of Gods.

Let us live in the ‘present’, enjoy the ‘moment’ and build our heaven ‘here’ and ‘now’!

Kannada Commentary:

ಶತಶತಮಾನಗಳು ಉರುಳುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬದಲಾವಣೆಯೇನೂ ಕಂಡು ಬಂದಿಲ್ಲ. ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ,ನರಕ, ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ ಇಂತಹ ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ವರ್ತಮಾನವನ್ನೇ ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ ಮಾನವ. ಸದ್ಯದ ಇರುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ,ನರಕ, ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ ಇಂತಹ ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳು ನಿರ್ವಹವೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು, ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಈಗ ಇರುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಅದನ್ನೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕಗಳೆಂಬವು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇರುವಂತಹವಲ್ಲ. ದೇವಲೋಕ. ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕಗಳು ಸತ್ತನಂತರ ಮಾತ್ರ ಹೋಗುವಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲ. ಅವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಈಗಲೇ ಉಂಟಾಗುವಂತಹವುಗಳು. ಮೊದಲು ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕವೆಂದರೇನು ಎಂದು ನೋಡೋಣ. ದೇವಲೋಕವೆಂದರೆ ಯಾವದೇ ರೀತಿಯ ದುಃಖ, ಕಷ್ಟಗಳೂ ಇಲ್ಲದ, ಮರಣವೇ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಸ್ಥಳ. ಮರ್ತ್ಯವೆಂದರೆ ಸಾವು ಇರುವ ಲೋಕ. ಸ್ವರ್ಗವೆಂದರೆ ಸುಖದಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ, ನರಕವೆಂದರೆ ನೋವಿನ ಆಗರ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸತ್ತಮೇಲೆ ಹೊಂದುವಂತಹ ಲೋಕಗಳು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ “ಇರುವುದ”ನ್ನು ಅರಿಯಲು ಒಂಟಾಗುವ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಲೋಕಗಳಿವು.

ಸತ್ಯವ ನುಡಿಯುವುದೇ ದೇವಲೋಕ, ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕವಾದದ್ದನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಆಚಾರವೇ ಸ್ವರ್ಗ, ಅನಾಚಾರವೇ ನರಕವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ನೈತಿಕತೆ, ಆಚಾರಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಶರಣರು. ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗೆ ಮೂಲ ಆಧಾರವೇ ಸತ್ಯ. ಸತ್ಯ ಇರುವಲ್ಲಿ ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆಚಾರ ತಾನಾಗಿಯೇ ಅರಳುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯ, ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಚಾರ ಇರುವಲ್ಲಿ ಭಯ, ನೋವು, ಸಾವಿಗೆ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ದೇವಲೋಕ ಮತ್ತು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವೇ ಹೌದು. ವಂಚನೆ, ಅಸತ್ಯ, ಅನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಅನಾಚಾರ ಮಾನವನನ್ನು ನೋವಿನ ಕೂಪಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಒಂದು ವಂಚನೆ ಮುಚ್ಚಿ ಹಾಕಲು ಒಂದು ಸುಳ್ಳು, ಅದನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡಲು ಇನ್ನೊಂದು, ಮತ್ತೊಂದು, ಮಗದೊಂದು, ಹೀಗೆ ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿ, ನಿರಂತರವಾಗಿ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಅಪರಾಧಿ ಭಾವ, ಭಯ ಮತ್ತು ನೋವಿಗೆ ಶರಣಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ನರಕವಿನ್ನೆಲ್ಲಿ?

ತಾವು ಹೇಳಿದ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮನನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಕೂಡಲಸಂಗಮನೆಂದರೆ ಯಾರು?

ತನ್ನ ಪರಮ ಅರಿವೇ ಕೂಡಲಸಂಗಮ. ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ಎಳೆ ಎಳೆಯಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿ ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೇವಲ “ಇರುವುದು” ಮಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ, ಸತ್ಯ, ಮಿಥ್ಯೆ, ತಪ್ಪು, ಸರಿ ಯಾವವೂ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮನಸ್ಥಿತಿಯೇ, ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕಗಳು ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಭೇದ ಭಾವಗಳೂ ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು, ದೇವಲೋಕ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ ಬೇರೆಯೂ ಅಲ್ಲ, ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು.

Vachana 37: Kotta Kudureyaneralariyade – Not Knowing what we have!

Vachana in Kannada:

ಕೊಟ್ಟ ಕುದುರೆಯನೇರಲರಿಯದೆ
ಮತ್ತೊಂದು ಕುದುರೆಯ ಬಯಸುವವರು
ವೀರರೂ ಅಲ್ಲ ಧೀರರೂ ಅಲ್ಲ
ಇದು ಕಾರಣ ನೆರೆ ಮೂರು ಲೋಕವೆಲ್ಲವೂ
ಹಲ್ಲಣವ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಳಲುತ್ತದಾರೆ
ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗವನವರೆತ್ತ ಬಲ್ಲರೋ?

Transliteration:

koTTa kudureyanEralariyade
mattoMdu kudureya bayasuvavaru
vIrarU alla dhIrarU alla
idu kAraNa nere mUru lOkavellavU
hallaNava hottukoMDu baLaluttaidAre
guhESvaraneMba liMgavanavaretta ballarO?

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=4512BUy3uhM>

Translation (Words):

koTTa (given) kudureyanu (horse) Eralu (to ride) ariyade(not knowing)
mattoMdu (another) kudureya (horse) bayasuva(wanting) avaru(those)
veerarU (are brave) alla(not) dheerarU(are courageous) alla(not)
idu (due to this) kaaraNa(reason) nere(all) mooru(three) lOkavellavU (people of worlds)
hallaNava(the saddle) hottukoMDu (carrying) baLaluttaidaare (are tiring themselves out)
guhEshvaraneMba (namely gOhEshvara) liMgavanu(icon? God) avaru (they) etta (where)
ballarO (will they know)

Translation

Those who not knowing to ride the given horse
Wish for another horse
Are neither brave nor courageous
Due to this reason, people of all three worlds
Are tiring themselves out carrying the saddle
How would such people realize Lord guhEshvara?

Commentary:

Allama Prabhu uses an interesting example to illustrate the nature of the man. When we are given a horse, not wanting to ride the given horse, we tire ourselves out searching for another (more suitable) horse, carrying the saddle with us. Allama Prabhu asks how such people who are

so pre-occupied, always looking for something else would realize the Lord within.

Brave and courageous individuals utilize the horse given to them to the best of its abilities to get their tasks performed. Others, while knowing that they need to ride the horse given to them, shy away from it and look for a more suitable horse. In this process, they spend all their life always looking for something else, carry the burden of the saddle with them and get tired.

We should accept life opportunities and resources as they come. We should utilize them as we see fit, to the best of our abilities. This is a better approach than spending our lives searching for something else that we have visualized to be better and more appropriate. The neighbor's yard is always greener than ours. While we should appreciate the neighbor's yard, we should strive to be contented with our yard and try to beautify it to the best of our abilities.

Along the same lines, we should realize that the Lord is embedded in all of us. Unless we accept this fact and strive to find Him with an appropriate spiritual frame of mind, we will not be able to realize Him. Success in this spiritual path requires calmness of mind and persistence. Being preoccupied with "something else" always does not meet these requirements. As AllamaPrabhu questions, if we have the pre-occupation of searching for something else in our material acquisitions, how can we find success in realizing the Lord within?

Let us strive to make best of what is !

Kannada Commentary:

ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ವಚನವು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಎರಲು ಅರಿಯದೆ ಬೇರೆ ಕುದುರೆ ಬಯಸುವವರು ವೀರರೂ ಅಲ್ಲ ಧೀರರೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮೂರು ಲೋಕದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಜೀನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹವರು ಗುಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಹೇಗೆ ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು.

ಈ ಮಾತಿನ ಸ್ವಾರಸ್ಯವನ್ನು ನೋಡೋಣ. ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಕುದುರೆ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಸವಾರಿಮಾಡುವ "ಅರಿವಿಲ್ಲ". ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇರೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ ಜನ. ಅಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಕುದುರೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವ ರೀತಿ ತಿಳಿದಿದೆ, ಆದರೆ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕುದುರೆಯ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವ "ಅರಿವಿಲ್ಲ" ಅಂದರೆ ಆ ಕುದುರೆ ತನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅದು ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅದು ಹೇಗೇ ಇರಲಿ ಅದನ್ನು ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ "ಅರಿವು" ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥ. ಅಂದರೆ, ಬದುಕನ್ನು ಬಂದಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ನಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂದ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವೀರರು, ಶೂರರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಪಳಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಅರಿವಿರುವವರು ಜೀವನದಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅರಿವಿನ ಅಭಾವದ ಕಾರಣ ಜನರು ಜೀನನ್ನು(ಕುದುರೆಯ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾಗ ಅದರ ಬೆನ್ನು ಒತ್ತದಂತೆ ಹಾಕುವ ತೊಗಲಿನ ಸಾಧನವನ್ನು) ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇ, ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಗಳು "ಹಲ್ಲಣವ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಳಲುತ್ತೆದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲತೆ, ಸೌಕರ್ಯ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಜೀನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಅವರು ಆಗಲೇ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಅನುಕೂಲತೆ, ಸೌಕರ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಒಂದು ಗೋಡೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ಅದನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗುವುದಾಗಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ತಮಗಿಷ್ಟವಾಗದ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳನ್ನೆಣಿಸಿ ಅವುಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಹೇಡಿಯಂತೆ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವುದಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಜನರು ಅನುಕೂಲಕರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಜೀವನ ಪೂರ್ತಿ ಕಾಯುತ್ತ ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಕಾಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬೇರಾವ

ಕೆಲಸವೂ ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂರುಲೋಕದವರೆಲ್ಲ ಇದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಗಳು.

“ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗವನವರೆತ್ತ ಬಲ್ಲರೋ?” ಎಂಬ ಮಾತು ಬಹಳ ಆಳವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಲಿಂಗವನ್ನರಿಯುವುದು ಎಂದರೆ ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನರಿಯುವುದು. ಹಾಗೆಂದರೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದೆ? ಹೌದು. ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯಲು ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದು ಬಾಹ್ಯ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲವು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತಹದು. ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೆಲ್ಲವೂ ಅಮೂರ್ತ (abstract) ವಾದದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ನಿಶ್ಚಲ ವಾಗಿರಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ದಿನನಿತ್ಯದ ಮನೋವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದಾಗ ಅದು ಸದಾ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿದ್ದು ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ, ಅದು ನಿಶ್ಚಲವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋಗುವದನ್ನು ಶರಣರು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಬದುಕನ್ನು ಹೇಗೆ ಬದುಕಬೇಕು? ಬಂದುದನ್ನು ಧೀರರಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೇ ಉಪಾಯ. ಏನೇ ಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಾಗ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಶ್ಚಿಂತವಾದ ಮನಸ್ಸು ಮೌನವಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸದಾ ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನೇ ಅರಸುತ್ತಿರುವ, ಅಥವಾ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನೇ ಎಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆತಾನೆ ಪ್ರಶಾಂತ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ? ಬದುಕನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಛಲ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಇದ್ದವರು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಭೌತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯುಂಟಾಗಿ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟುವ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವತಃ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಮಾಡದೆ, ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಬದುಕನ್ನು ಬಯಸುವವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಇಡೀ ಜೀವನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ತಾ ಅರಿಯುವ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮನಸ್ಸು ಲಿಂಗವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಗಳು.

Comments:

1. I think this is a very significant Vachana, It is important to understand that we should appreciate what is given to us, rather than chase what we don't have. We should make the distinction that, it does not mean that you accept everything and not do the necessary action to improve things. I take it as, we should appreciate what is given to us that cannot be changed, and we should work for what should be changed and accept the outcome whatever it may be. Otherwise we tend use acceptance as an excuse for laziness.
2. The first line and the second : The aspirant does not know what to do with the ' upadesa' of the Guru. When they do not understand the teacher or his instruction , they want change ... guru hopping... method hopping... philosophy hopping.....are a part of it the third line : Tells about the basic nature of an aspirant who seeks liberation. He is indeed a Veera... because he has a waged a battle.. that cannot be seenand Dheera.. because he has the courage to endure the struggle alone. the fifth line : this speaks of the 'saddle' . the saddle here is the breath. Every one breathes. but how many know it as the gateway to liberation. To understand the 'origin of breath ; is more important than to control it. When it is controlled it becomes stressfull on the sadhaka. The last line unambiguously tells about the futility of such practices.....

The cosmic crucible is the lord of the 'nothingness' that is but demanifested ego ...and every thing that is manifest because because of it (I) ...how ill the aspirant ever know it ?

Vachana 38: Martya Lokavembudu - Creator's Workshop

Vachana in Kannada:

ಮತ್ಯ ಲೋಕವೆಂಬುದು ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟವಯ್ಯ
ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲುವರು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲುವರಯ್ಯ
ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲದವರು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲರಯ್ಯ
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ

Transliteration:

martya lOkaveMbudu kartArana kammaTavayya
illi salluvaru alliyU salluvarayya
illi salladavaru alliyU sallarayya
kUDalasaMgamadEva

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=zWn9qceDKm0>

Translation (Words):

martya lOkaveMbudu(mortal world is) kartArana(creator's) kammaTavayya(workshop)
illi salluvaru(people fitting here) alliyU(there too) salluvarayya(will fit)
illi salladavaru(people not fitting here) alliyU sallarayya(will not fit there too)
kUDalasaMgamadEva(Lord of Meeting Rivers)

Translation

Mortal world is creator's workshop
People fitting here, will fit there too
People who do not fit here will not fit there too
Lord kUDalasaMgamadEva.

Commentary:

In this simple Vachana, Basavanna emphasizes the importance of being the fittest citizen of this mortal world, which he names as the workshop of the Creator. We are all part of this workshop. It has been provided to us so we can create the Heaven on Earth. Basavanna uses two significant words here: here (meaning the mortal world) and there (meaning the world beyond). Recall that in Vachana 36 Basavanna emphasized that there are no separate worlds out there and we should create heaven on Earth through honesty and good conduct. Is he departing from this one world concept by mentioning 'here' and 'there' in this Vachana? Certainly not. It is often said that this mortal world is illusory, not real and a manifestation of 'maya' and hence one should concentrate on achieving the other world and not be too concerned with what happens 'here'. This vachana addresses such artificial separation of the two worlds. Basavanna says that the best way to achieve the other world (there) is to be the fittest citizen of this world. Those who fit here will also fit there. The other world is subtle, cannot be described in words and distant from the human imagination. Once reached, that world destroys the lust, anger, greed and other negative traits from us. In fact, destruction of these negative traits is the path to the other world. In that sense,

that world is really an extension of this world. It is up to us to reach that world, by being the fittest citizens of this world. There are no two separate worlds.

Vachana 37 stressed the importance of enjoying and making the best out of what we have. That is, making lemonade when one is handed a lemon, rather than searching for the nectarine that one prefers or visualizes. In this Vachana, Basavanna merges the concepts from Vachanas 36 and 37 to stress that the Creator has provided us this world. We must conduct ourselves to be the fittest citizens of this world, since those who fit 'here' will also fit 'there'. Fitting in this world corresponds to treating work (duty) as heaven (Kaayakave Kailasa), sharing with fellow beings (Dasoha), and striving towards Godliness (knowing the Lord within). In summary, this world provided to us by the Creator should not be ignored as illusory; we should strive to make it the best we can and that is the only path to the so called 'other' world.

Let us be the Fittest Citizens of this Creator's Workshop!

Kannada Commentary:

ಅನೇಕರು ಮರ್ತ್ಯ ಲೋಕವು ಅಸತ್ಯವಾದದ್ದು, ಭ್ರಮಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು, ಅದೊಂದು ಮಾಯೆ. ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರಿಗೆ ಅದು ನಿಜವೆನಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ವಾಸ್ತವವಾದದ್ದಲ್ಲ, ಅದು ನಶ್ವರವಾದದ್ದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಈ ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರನ್ನು ಕುರಿತು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ಮರ್ತ್ಯ ಲೋಕವೆಂಬುದು ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟವಯ್ಯ” ಎನ್ನುವ ಮೊದಲ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಈ ಜಗತ್ತು ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟ, ಎಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಇದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ, ಅದು ಹೇಗೆ ಅಸತ್ಯವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುವ ಧ್ವನಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಜಗತ್ತು ಆತನ ಕಮ್ಮಟ. ಕಮ್ಮಟ ಅಂದರೆ ಟಂಕಸಾಲೆ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ. ಇಲ್ಲಿ ಆತನೇ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಟಂಕಿಸುತ್ತಾನೆ ಅಥವಾ ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವತಃ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವುದು ಅಸತ್ಯವಾಗಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆತನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಅದು ತಪ್ಪು. ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಆ ಬ್ರಹ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದುದನ್ನು ಗೌರವಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಆತನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಲ್ಲುವಂತಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. “ಇಲ್ಲಿ” ಅಂದರೆ ಈ ಜಗತ್ತು. “ಅಲ್ಲಿ” ಎಂದರೆ ಪರಲೋಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಲೋಕ. ಅಂದರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಈ ಎರಡೂ ಲೋಕಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರೆ? ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಎರಡೂ ಒಂದೇ. “ದೇವಲೋಕ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ ಬೇರಿಲ್ಲ ಕಾಣೆರಣ್ಣ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಅವುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಬೇರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. “ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ” ಎಂಬುದಕ್ಕೆ “ಇಹ ಪರ” ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. “ಇಹ” ಅಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದು. “ಪರ” ಎಂದರೆ ದೂರವಾದದ್ದು, ಅನ್ಯ, ಉತ್ತಮವಾದದ್ದು, ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳು ಇವೆ. ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಎನ್ನುವಾಗ ದೂರವಾದದ್ದು ಅನ್ಯ ಅಥವಾ ಉತ್ತಮವಾದದ್ದು ಎಂದೇಕೆ ಎನ್ನುವರು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಕೂಡಲೆ ಕಂಡುಬರುವಂತಹದಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಒಂದು ದಾರಿಯಿಲ್ಲ, ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವೆನಿಸುವಂತಹದ್ದು, ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದದ್ದು. ಅದನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ್ದು. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ನಿಲುಕದ್ದು, ಅದನ್ನು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ್ದು, ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನಗಳು, ಭೇದ ಭಾವಗಳು, ರಾಗ ದ್ವೇಷಗಳು, ಮೇಲು ಕೀಳುಗಳು ಕಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ “ಪರಲೋಕ” ಅಥವಾ “ದೇವಲೋಕ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ “ಇಹ” ವಿಲ್ಲದೆ ಆ ಪರವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ದೊಡ್ಡದು ಎನ್ನುವರು. ಆ “ಪರ”ವು ಇಹದ ಭಾಗವೇ ಆಗಿದೆ. ಆ ಕಾರಣ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ಎನಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವವರಿಗೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು “ಇಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲುವವರು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕರ್ತಾರನ ಈ ಕಾರ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಚಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ನಾಣ್ಯ ಬೇರೆ ಕಡೆಯೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಲೋಕದವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಂತೆ ಬಾಳದವನಿಗೆ ಆ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ, “ಪರ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ “ಇಹ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲುವಂತೆ ಬಾಳಬೇಕು. “ಇಹ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲದಂತೆ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ “ಪರ”ದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿಯದೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕೇವಲ “ಪರ”ವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರಿಗೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇಹವೂ ಪರವೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಶರಣರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದರು: ಅವರು ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕದಿಂದ ಬಾಳುತ್ತ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೊರೆಯಾಗದಂತೆ ಬಾಳಿದರು. ದಾಸೋಹದಿಂದ ಸಮಾಜೋಪಯೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ಅನುಭಾವ ಗೋಷ್ಠಿ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಇಹ ಪರವನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸಿ ಇಡೀ ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಬೆಳಕಾಗಿ ಬಾಳಿದರು. ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾವವು ಈ ಸಣ್ಣ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದೆ.

Comments:

This is a common misinterpretation of maya and the commentator here has done the same. Maya is a concept - that what you see on this earth around is not eternal truth. We all know that this world and its objects, celestial bodies, humans everyone undergoes changes every second. What you saw a minute back is not what you see now.. what you saw a decade back is totally changed now and this is maya.

The philosophy behind this does not rely on the changing world but believe in the truth that is changing this world -or- that is capable of changing things in this world.

It requires rigorous study to understand maya and mithya.. not so easy to conclude or comment.

Vachana 39: Anjidadaagadu Alukidadaagadu – Courage and Strength of Mind

Vachana in Kannada:

ಅಂಜಿದಡಾಗದು, ಅಳುಕಿದಡಾಗದು, ವಜ್ರಪಂಜರದೊಳಗಿದ್ದಡಾಗದು,
ತಪ್ಪದುವೋ! ಲಲಾಟಲಿಖಿತ,
ಕಕ್ಕುಲತೆಗೆ ಬಂದಡಾಗದು ನೋಡಾ,
ಧೃತಿಗೆಟ್ಟಡೆ, ಮನ ಧಾತುಗೆಟ್ಟಡೆ, ಅಪ್ಪದು ತಪ್ಪದು,
ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ.

Transliteration:

aMjidaDAgadu, aLukidaDAgadu, vajrapaMjaradoLagiddaDAgadu,
tappaduvO! lalATaliKita,
kakkulatege baMdaDAgadu nODA,
dhRutigeTTaDe, mana dhAtugeTTeDe, appudu tappadu,
kUDalasaMgamadEvA.

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=-Y3ae7kXaY>

Translation (Words):

aMjidaDAgadu(fearing will not do), aLukidaDAgadu(hesitating will not do),
vajrapaMjaradoLagiddaDAgadu(being in a diamond cage will not do),
tappadu(cannot be prevented) vO!(hey you!)lalATaliKita(written on the brow,fate, destiny),
kakkulatege baMdaDe(being anxious)Agadu(will not do) nODA(you see),
dhRutigeTTaDe(losing courage), mana(mind) dhAtugeTTeDe(losing strength), appudu(what is
to be) tappadu(cannot but be),
kUDalasaMgamadEvA(Lord of meeting Rivers).

Translation

It will not do to fear and hesitate
It will not do to be in a diamond cage
Whatever is written on your brow cannot be prevented
It will not do if you grow anxious, you see!
When you lose courage and your mind becomes faint
What is to be cannot but be
O Lord kUDalasaMgamadEvA

Commentary:

This vachana stresses that courage and strength of mind are most important in our lives. At the first reading, the vachana seem to imply that no matter what we do, we cannot change our destiny. Some reflection on the vachana clarifies the message. It will not do to fear and hesitate or hiding in a diamond cage. If fear and hesitation take over us, we tend to subscribe to the 'destiny' theory and start feeling that 'it is all written on my brow and I cannot prevent it". We must face life courageously and with strong will. We must not be unnecessarily anxious; we must not let our mind grow faint. In the absence of such courage, strength of mind and strong

will, we will let our life take the path of whatever it becomes and cannot change it.

How can we develop the courage and strength of mind? The answer lies in understanding the causes of fear, anxiety and weakness of mind. It is obvious that we always would like to be happy, and never be sorrowful. Our happiness depends on the wealth, fame and stature in society, etc. as we perceive them or as they are imposed by others on us. Thus we are dependent on our environment for our happiness. When the environment fails to impose what we expect, our happiness goes away, leading to the state of sorrow. Shiva Sharanas provided a recipe to be free from this dependence on the environment. They said that the key for such independence is understanding the 'self' or realizing that the sorrow and happiness are results of what is 'in' and should not be caused by what is 'out' of us. Thus, the key to development of the strength and strong mind necessary to face the life as it comes and make it the best we can is realizing the self within us.

Sharanas set an example of independence, courage and strong mindedness through their lives of self realization, pure and unselfish performance of duty, austerity, and sharing the knowledge and wealth for the good of the society.

Let us be courageous and strong minded to develop our life to be what it should be!

Kannada Commentary:

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ವಚನ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅಂಜಿದರಾಗಲಿ, ಅಳುಕಿದರಾಗಲಿ ಅಥವಾ ವಜ್ರಪಂಜರದಲ್ಲಿದ್ದರಾಗಲಿ, ಆತಂಕಪಟ್ಟರಾಗಲಿ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯಗುಂದಿ ಮನೋಬಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಇದು, "ಹಣೆಬರಹವಿದ್ದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲದಿಂದ ಆಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಧೈರ್ಯ, ಛಲ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲದಿಂದ ಏನನ್ನಾದರೂ ಗೆಲ್ಲಬಹುದು. ಬದುಕಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಆಗಬಹುದಾದ ಕೆಡುಕನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ "ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲ ಇರಬೇಕು ಇರಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇವಲ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತವೆಯೇ? ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಗುಣಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು??? ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು, ಅಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಳುಕುಗಳು ಏಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಸುಖವನ್ನು ಬಯಸುವುದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಆದರೆ ಸುಖ ಬಯಸುವುದು ಎಂದರೆ ದುಃಖವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಎಂದಾಯಿತು. ಹಾಗೆಂದರೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಹೆದರುವುದು ಎಂದರ್ಥ. ಆದರೆ ಈ ಸುಖ ದುಃಖಗಳು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿವೆಯೇ? ನಾವು ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದನ್ನೋ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತೇವೆ, ಅಲ್ಲವೇ? ಯಾವಾಗ ನಾವು ಅವಲಂಬಿತರಾಗಿರುತ್ತೇವೆಯೋ ಆಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭೀತಿ ಮನೆಮಾಡುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಸದಾ ಆ ಇನ್ನೊಂದು ಅಥವಾ ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಯಾವಾಗ ನಮ್ಮ ಸುಖವನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸುತ್ತದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವಾಗಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ, ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲ ಕುಂದುತ್ತದೆ. ಆ ಸುಖ ಕಳೆದು ಹೋಗದಂತೆ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಗೋಡೆ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೊಂದು ವಜ್ರಪಂಜರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತಾನು ಸುರಕ್ಷಿತವೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಮತ್ತು ನಾವು ನಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಅವಲಂಬಿತವಾದ ವಿಷಯಗಳು, ಅವಲಂಬಿತವಾದವರು ನಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಮಗೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು “ಲಲಾಟಲಿಖಿತ”ವೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಸುಖವನ್ನು ಬಯಸುವುದೇ ತಪ್ಪೆ? ಮೊದಲು ಸುಖವೆಂದರೇನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಅವಲಂಬನೆಯಿಂದ ದುಃಖವೆ ಹೊರತು ಸುಖವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅಂದರೆ ಅವಲಂಬನೆಯಿಲ್ಲದ ಸುಖವನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದಾಯಿತು ಅಲ್ಲವೆ? ಅಂತಹ, ಎಲ್ಲ ಜಂಜಾಟಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ಶರಣರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶರಣರು ಭಲಗಾರರು, ಮಹಾಮನೋಬಲ ಉಳ್ಳವರು, ಏನೇ ಬಂದರೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ ತಾವು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ದಾರಿಯಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗದವರು. ಅವರ ಸುಖ ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಯಾವುದರಿಂದಲೋ ಉಂಟಾಗುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಅದು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಸ್ಫುರಿಸುವಂತಹದು. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಯಾವುದರ ಭಯ? ಏನೇ ಆದರೂ ಅವರು, ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕ, ದಾಸೋಹ ಮತ್ತು ಶಿವಯೋಗವನ್ನು ಬಿಡದವರು. ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕದಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾದ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದವರು ಅವರು. ಇಲ್ಲದ ಸುಖದ ಸುಪ್ಪತ್ತಿ ಗೆಗೆ ಆಸೆಪಟ್ಟವರಲ್ಲ. ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನವನ್ನು ಬಯಸಿದವರೂ ಅಲ್ಲ, ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟವರೂ ಅಲ್ಲ. ಅಂಬಲಿಯ ದಾಸೋಹವನ್ನೇ ಮಾಡಿ ಅಂಬಲಿಯನ್ನೇ ಉಂಡು ತೃಪ್ತರಾದವರು ಅವರು. ತಾವು ಮಾಡಿದ ಅಂಬಲಿಯ ರುಚಿಯನ್ನು ಸವಿಯಲು ಜಂಗಮರು ತಾವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದವರು ಅವರು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಆಸೆ ಪಡದೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶಿವಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಇನ್ನಾವುದರ ಹಂಗು? ಇನ್ನಾವುದರ ಭಯ, ಚಿಂತೆ? ಹಂಗು, ಭಯ. ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ದುಃಖವೆಲ್ಲಿಯದು?

ಅವರು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಈ ದಾರಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾದುದ್ದಲ್ಲ. ನಿರಾವಲಂಬನೆಯಿಂದ ಅಪಾರವಾದ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ, ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಇದು “ಅಪ್ಪುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುತ್ತದೆ”. ಬಂದುದಲ್ಲವನ್ನು “ಲಲಾಟಲಿಖಿತ”ವೆಂದುಕೊಂಡು ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅದು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಬುದ್ಧನು ಹೇಗೆ ಸಮಾಜ ಕಂಟಕನಾದ ಅಂಗುಲಿಮಾಲನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿದನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಬುದ್ಧ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ “ಸುಖ” ವನ್ನು ತೃಣದಂತೆ ಕಡೆಗೆಣಿಸಿದವರನು. ಸಮಾಜದ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತಳೆದವನು. ಆತನ ಈ ಗುಣವೇ ಆತನಿಗೆ ಭಯಂಕರನಾದ ಅಂಗುಲಿಮಾಲನ ಎದುರು ಒಬ್ಬನೇ ನಿರ್ಭೀತನಾಗಿ ಹೋಗುವ ಅಸೀಮ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನೋಬಲವನ್ನು ನೀಡಿತು.

ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗೆ, ಸುಖ ಸಂಪತ್ತುಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡ ನಾವು ಶರಣರಂತಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಬುದ್ಧನಂತಾಗಲಿ ಬಾಳುವುದು ಈಗ ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲೂ ಇತಿಮಿತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಇತಿಮಿತಿಯಿಂದ ಬಾಳುವವರ ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆ,

Comment:

The blog post of vachana-39 was very inspiring. Each post always seems to speak to me personally, about exactly what I am going through that week, to help me. The main effect of the post would be the help I get for my own life. It takes many readings separated by many days to understand your explanation. This particular post of yours triggered the following thought in my mind, on the way of understanding it. I wanted to share it with you. "The Semitic thoughts have the primordial guilt, human guilt, existential guilt as some of the key ideas. The symbolic

fallibility of Adam and subsequent ousting of Adam from the Garden of Eden recurs in many varied metaphors through out their writings, in each of the books, starting from The Book of John. The memetic inheritance which this Vachana refines and reinforces is the SAt-Chit-Ananda (True-Concious- Joy due to non-duality) as the one and only real form of each, rendering the burden/ question of being and becoming to be irrelevant. This leads to the consideration of fruits of actions not as the prime relevant motivation for action, as what happens, what is and what will be, what becomes of what is, are rendered to be of only descriptive transitive perceptual value, as the only definitive valuable being the unchanging sat-chit-AnandA. Not being defined as a sinner, but as upanishad's proclaim each as "ಶುನ್ವಂತು ವಿಶ್ವೇ ಅಮೃತಸ್ಯ ಪುತ್ರಃ", "addressing everyone as the children of immortality" does one gets to derive the inner courage to dispel the fear due to ignorance , to embark on the duty without fear and hesitation."

Vachana 40: Arambava Maduvenayya - The purpose of Work

Vachana in Kannada:

ಆರಂಬವ ಮಾಡುವೆನಯ್ಯ ಗುರುಪೂಜೆಗೆಂದು,
ನಾನು ಬೆವಹಾರವ ಮಾಡುವೆನಯ್ಯ ಲಿಂಗಪೂಜೆಗೆಂದು
ನಾನು ಪರಸೇವೆಯ ಮಾಡುವೆನಯ್ಯ ಜಂಗಮ ದಾಸೋಹಕ್ಕೆಂದು
ನಾನಾವ ಕರ್ಮಗಳ ಮಾಡಿದರೆಯೂ ಆ ಕರ್ಮದ ಫಲಭೋಗ ನೀ ಕೊಡುವೆ ಎಂಬುದ ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು
ನೀ ಕೊಟ್ಟ ದ್ರವ್ಯವ ನಿಮಗಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡೆನು
ನಿಮ್ಮ ಸೊಮ್ಮಿಗೆ ಸಲಿಸುವೆನು, ನಿಮ್ಮಾಣೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ

TRANSLITERATION:

AraMbava mADuvenayyaA gurupUjegeMdu,
nAnu bevahArava mADuvenayyaA liMgapUjegeMdu
nAnu parasEveya mADuvenayyaA jaMgama dAsOhakkeMdu
nAnAva karmaMgaLa mADidareyU A karmada PalaBOga nI koDuve eMbuda nAnu ballenu
nI koTTa dravyava nimagallade mattoMda krIya mADenu
nimma sommiMge salisuvenu, nimmANe kUDalasaMgamadEvA

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=sqakDF-j7kU>

Translation (Words):

AraMbava(till the land) mADuvenayyaA(I do) gurupUjegeMdu(to worship my Guru),
nAnu(I) bevahArava(trade) mADuvenayyaA(do) liMgapUjegeMdu(for the worship of Linga)
nAnu(I) parasEveya(serve others) mADuvenayyaA(do) jaMgama dAsOhakkeMdu(sharing of
wealth with Jangamas, i.e. wandering devotees)
nAnAva(whatever) karmaMgaLa(work) mADidareyU(I do) A(that) karmada PalaBOga(fruits of
actions) nI(you) koDuve(will give) eMbuda(that) nAnu(I) ballenu(know)
nI(You) koTTa(given by) dravyava(money, wealth) nimagallade(other than you) mattoMda(for
anything else) krIya(use) mADenu (I will not)
nimma(your) sommiMge(cause) salisuvenu(I will offer (employ)), nimmANe(I swear upon you)
kUDalasaMgamadEvA (Lord of Meeting Rivers)

Translation

I till the land to worship my guru/teacher
I trade in order to worship my linga/god
My service to others is sharing of wealth with Jangamas
Whatever I do, I know that You will give me the fruits of my actions
I swear on you oh Lord of the meeting rivers!
I would never misuse the wealth granted by you and spend it on another,
I would employ it for your cause alone.

Commentary:

This vachana emphasizes the 'Kaayakave Kailaasa' (work is heaven) concept that the Sharanas

believed in and practiced. Basavanna says that no matter what he does, it is for the Lord and what he receives as a result of his actions is the boon from the Lord. As such, he is surrounded by and thinking of the Lord always and hence the heaven is with him. Basavanna was neither a farmer nor a businessman. But he uses these two occupations of the day to represent the typical duties (work) of individuals in the society, and says that no matter what we do, it should be dedicated to the service of the society in general and the Lord in particular.

Basavanna dedicates the fruits of his action to Guru (the teacher), Linga (representative of the Lord within) and Jangama (wandering devotee of the Lord) as representatives of the Lord. Guru, the teacher is the one that relieves the frustrations of the mundane life and leads us in the spiritual path. His patience, kindness and love make our spiritual path smoother. As such, his aura would be around us no matter what we are doing. Thus the work is indeed the worship of Guru. Linga is the union of the Universal and the individual souls. It is the icon of the Lord within us. Once we realize it, the distinction between the 'I' and the 'world' vanishes. Then, every action is in the interest of the Universe. Jangama is the one who has all the qualities of the Guru, has realization of the Linga, and is committed to elevate living beings from the mundane to higher level. Performing our work and sharing the wealth with Jangamas is thus our contribution to enhance the Godliness of the fellow beings.

Finally, Basavanna exhibits his immense humility saying that he knows that the Lord will deliver him fruits for his work. Fruits that are delivered by the Lord, Basavanna dedicates them completely to the service of the Lord.

Let us work towards uniting ourselves with the world while sharing the fruits of our work with our fellow beings, as a service to the Lord.

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಕಾಯಕದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕಾಯಕವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಕೂಡಲಸಂಗಮನಿಗಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕೃಷಿಯ ಕೆಲಸಮಾಡಬಹುದು, ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಇತರರ ಸೇವೆಮಾಡಬಹುದು, ಅವೆಲ್ಲವು ಗುರು, ಲಿಂಗ ಜಂಗಮ ದಾಸೋಹಕ್ಕೆ. ಅವರು ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೂ ಅದರ ಫಲ ಕೂಡಲಸಂಗಮನು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ದೊರೆತ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಆ ಸಂಗಮನಿಗಲ್ಲದೆ ಅಥವಾ ಆತನಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳಿಗಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯದಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸೆನು ಎಂದು ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಕೃಷಿಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರು ಇಲ್ಲಿ "ಆರಂಬವ ಮಾಡುವೆನು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ, ದುಡಿತ, ವ್ಯಾಪಾರ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾರದೋ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಜಂಗಮಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲದೆ ಬೇರಾವುದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನ ತೊಳಲಾಟದಿಂದ ಬೇಸತ್ತ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಶಿವಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವವನೇ ಗುರು.

ಇಂತಹ ಗುರುವನ್ನು ಮರೆತು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವುದು ಸರಿಯೇ? ಪರಮ ಕಾರುಣ್ಯದ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ಗುರುವಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವುದು ಸಾರ್ಥಕವಾದದ್ದು. ಆ ಗುರುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಗೌರವವಿರುದರಿಂದಲೇ ಬಸವಣ್ಣನವರು

ತಾನು ದುಡಿಯುವುದು ಗುರುವಿಗಾಗಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸದಾ ಗುರುವಿನ ಉದಾರ ಗುಣವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲವೂ ಗುರುವಿನ ಪೂಜೆಯೇ ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಮತ್ತು ಪಿಂಡಾಂಡಗಳ ಐಕ್ಯ. ಏನು ಹಾಗೆಂದರೆ? ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೆಂದರೆ ವಿಶ್ವ. ಪಿಂಡಾಂಡವೆಂದರೆ ಜೀವ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಪಿಂಡಾಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ಜೀವ ಬೇರೆ, ವಿಶ್ವ ಬೇರೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಜೀವ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವದ ಐಕ್ಯ ರೂಪವೇ ಲಿಂಗ. ಈ ಅರಿವು ಮೂಡಿದಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ವೈರುಧ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿರುವವನು ಮಾಡುವುದೆಲ್ಲವೂ ಆ ಲಿಂಗಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕಲ್ಲ. ಸದಾ ಆ ಅರಿವು ಮತ್ತು ಆ ಅರಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಗುರುವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲವೂ ಗುರು ಮತ್ತು ಲಿಂಗದ ಪೂಜೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

ಗುರುವಿನ ಉದಾರತೆ , ಲಿಂಗದ ಅರಿವು, ಇಡೀ ಜೀವರಾಶಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೇಲೆತ್ತುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯ ಮೇಳವೇ ಜಂಗಮ. ಇಂತಹ ಜಂಗಮನನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಬಸವಣ್ಣನವರು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿ ಕೆಲಸವೂ ಜಂಗಮನ ಗುಣದ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ಅದು ಜಂಗಮನ ಪೂಜೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

Vachana 41: kAyakadalli nirutanAdoDe - The Lord is within the realm of blissful work

Vachana in Kannada:

ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ನಿರುತನಾದೊಡೆ ಗುರುದರ್ಶನವಾದಡೂ ಮರೆಯಬೇಕು

ಲಿಂಗ ಪೂಜೆಯಾದಡೂ ಮರೆಯಬೇಕು

ಜಂಗಮ ಮುಂದಿದ್ದಡೂ ಹಂಗು ಹರಿಯಬೇಕು

ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸವಾದಕಾರಣ

ಅಮರೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವಾಯಿತ್ತಾದಡೂ ಕಾಯಕದೊಳಗು

Transliteration:

kAyakadalli nirutanAdoDe gurudarSanavAdaDU mareyabEku

liMga pUjeyAdaDU mareyabEku

jaMgama muMdiddaDU haMgu hariyabEku

kAyakavE kailAsavAdakAraNa

amarESvara liMgavAyittAdaDU kAyakadoLagu

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=8ASfCu4Uh38>

Translation (Words):

kAyakadalli (in blissful work) nirutanAdoDe(if immersed) gurudarSanavAdaDU(even if Guru appears) mareyabEku(should forget, don't acknowledge)

liMga (Linga) pUjeyAdaDU(if worshipping) mareyabEku(should forget, don't acknowledge)

jaMgama muMdiddaDU (even if Jangama appears before you) haMgu(obligation) hariyabEku (don't feel)

kAyakavE kailAsavAdakAraNa (since work is auspicious, bliss)

amarESvara liMgavAyittAdaDU (even Lord Amareshvara Linga) kAyakadoLagu (comes within realm of blissful work)

Translation

When immersed in blissful work,

even if Guru appears, ignore him,

ignore worshipping Linga too,

don't feel obligated to serve even if JaMgama appears before you.

Since work is bliss,

Even Lord Amareshvara Linga comes within the realm of blissful work!

Commentary:

Shiva Sharanas believed that “kAyakavE kailAsa”. “kAyaka” is work or duty, and “kailAsa” is the abode of Lord Shiva. The goal of all devotees is to reach the abode of Shiva, which is blissful and hence is equivalent to so called “heaven”. As such, the above phrase is translated as “work is heaven” meaning that through pure, unselfish work we can create the heaven here on Earth. The previous posting (Vachana 40) considered work as worshipping of Guru and Linga, and

advocated the fruits of work be utilized in dAsOha (dAsa = servant; ha or hum = I) or serving Jangamas (wandering devotees who have dedicated their lives to lift fellow beings to Godliness) and the community. In this sense this phrase is also translated as “work is worship”.

Nevertheless, the message is that we should perform our work with utmost devotion for the welfare of the Universe.

In this Vachana, Sharana Aydakki Marayya takes the importance of blissful work to the next level saying that Guru, Linga and Jangama should all be ignored when one is immersed in it. He says that even Lord Amareshvara Linga (Shiva) comes within the realm of blissful work. Amareshvara Linga is the signature of Aydakki Marayya, in all his Vachanas.

Shiva Sharanas cultivated a very high respect for labor. They believed in performing their trades with utmost devotion with the feeling that they are serving the Lord through their work. They did not stop at meeting the needs of the family with the fruits of their work. They minimized their needs to enable distribution of what they earned for the benefit of the fellow beings. The message then is that we should be the best in our careers, be indebted to the Lord for the opportunities provided to us and devote our work to Him. We should meet the minimized needs of the Family through our careers and share our wealth for the benefit of the community. That is how we can bring the heaven to Earth.

Let us follow Career – Family – Community progression through utmost devotion!

Kannada Commentary:

ಇದು ಆಯ್ದಕ್ಕಿಮಾರಯ್ಯನವರ ವಚನ. ಅವರು ಕಾಯಕಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಹತ್ವ ಅದ್ಭುತವಾದದ್ದು. ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾದದ್ದು. ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾದಾಗ ಗುರುದರ್ಶನವನ್ನಾದರೂ ಮರೆಯಬೇಕು. ಲಿಂಗಪೂಜೆಯಾದರೂ ಮರೆಯಬೇಕು, ಜಂಗಮನು ಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂತರೂ ಆತನ ಹಂಗಿಗೆ ಒಳಗಾಗದೆ ಕಾಯಕವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ. ಆದ ಕಾರಣ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಕಾಯಕದ ಪರಿಧಿಯ ಒಳಗೇ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ ಎಂದು ಶರಣರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳಿತು. ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಕಾಯಕವೆಂದರೆ ಕೆಲಸ. ಅದು ಯಾವ ಕೆಲಸ ವಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಕೀಳೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಶರಣರು ಚಪ್ಪಲಿ ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಂತ್ರಿಯ ಕೆಲಸದವರೆಗೂ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉದಾತ್ತತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲಸ ಉದಾತ್ತವಾದ ಕಾಯಕವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಕೇವಲ ತನ್ನ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವೆನಿಸದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ತಾನು ಈ ವಿಶ್ವದ ಒಂದು ಅಂಶ, ವಿಶ್ವ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ದುಡಿತದ ಫಲ ವಿಶ್ವಕ್ಕಾಗಿಯೂ ವಿನಿಯೋಗವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಉದಾತ್ತ ಭಾವನೆಯಿಂದ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಉದಾತ್ತವಾದ ಕಾಯಕದ ಎತ್ತರಕ್ಕೇರಿಸಿದರು ಶರಣರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವದೇ ಕೆಲಸ, ಮೋಸ, ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಜಂಗಮರಿಗಾಗಿ ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ವ್ಯಯಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೆಲಸವು ಕಾಯಕವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೈಲಾಸವೆಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು, "ಕೈಲಾಸ" ವೆಂದರೆ ಸ್ವರ್ಗವೋ, ದೇವಲೋಕವೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಶರಣರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾದಂತಹ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗ ಅಥವಾ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟವರಲ್ಲ. "ಕೈಲಾಸ"ವೆಂದರೆ ಶಿವನ ಧಾಮ. ಶಿವ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ತ್ರಿಶೂಲಧಾರಿ, ನಾಗಾಭರಣ, ಶಶಿಧರ, ಗಂಗಾಧರ ಇತ್ಯಾದಿ ಆಗಿ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹವನಲ್ಲ. "ಶಿವ" ಎಂದರೆ ಮಂಗಳಕರವಾದದ್ದು, ಯಶಸ್ಸನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುವಂತಹದು ಎಂದರ್ಥ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ ವೆಂದರೆ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಮೋಸ, ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ದುಡಿತದ ಫಲವು ಜಂಗಮರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪವಿತ್ರವಾದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವು ಮಂಗಳಕರವಾದದ್ದು ಎಂದರ್ಥ. ಹೀಗಾಗಿ ಪವಿತ್ರವಾದ, ಮಂಗಳಕರವಾದ ಕಾಯಕ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಉಂಟಾಗಬಾರದು. ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯುಂಟಾಗುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನೂ ಕಡೆಗೆಣಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯನವರು.

ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ: ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದಾಗ ಅತಿಥಿಗಳು ಬರುತ್ತಾರೆ, ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಭಂಗ ಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ನಶ್ಚವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಆಗುವ ಹಾನಿಯನ್ನು ಮನಗಾಣ ಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ: ಮನೆಯ ಕೈತೋಟದ ಕೆಲಸ ಅಥವಾ ಲೇಖನದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಕೊಂಡಾಗ ಮಹತ್ವದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಂದರೆಂದು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅವರನ್ನು ಉಪಚರಿಸಲು ನಾವು, ತೊಡಗಿಕೊಂಡ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಎಂತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆಗ ಕೈತೋಟದ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಲೇಖನದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ತೋಟದ ಸಸಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬಾಡಿದ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು, ಕಳೆ ಕೀಳುವುದು, ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುವುದು, ನೀರುಣಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಲೇಖನದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಲೇಖಕನ ಮನಸ್ಸು, ಆಯ್ದಿ ಮಾಡಿದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಯಾವ ಯಾವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು, ಯಾವ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಬೇಕು, ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂಬ ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅತಿಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಾಗ ಈ ಎಲ್ಲ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಗೆ ಭಂಗ ಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಬಿಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಾಗ ಆ ಮೊದಲಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಭಂಗ ಬಂದು ಕೆಲಸದ ನಿರಂತರ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ಬೇರೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸತೊಡಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲವೆ, ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ವ್ಯಗ್ರವಾಗುತ್ತದೆ, ಸಮಯ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಎಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮ, ತೋಟದ ಕೆಲಸದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೂ, ಸಸಿಗಳ ಮೇಲೂ, ಪರಿಸರದ ಮೇಲೂ, ಲೇಖನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಲೇಖನದ ಮೇಲೂ ಆ ಮುಖಾಂತರ ಓದುಗರ ಮೇಲೂ, ಆಯಾ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪರಿಸರದ ಮೇಲೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆಂಶಿಕವಾಗಿಯಾದರೂ, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಮೇಲೂ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಾಂಗವೂ ಅದರ ಪರಿಣಾಮದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂದಾಯಿತು. ಇದನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಇನ್ನಾವ ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮರು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ? ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯನವರು, ಅಮರೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವಾಯಿತಾದರೂ ಕಾಯಕದೊಳಗೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಕಾಯಕ ಎರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ಅಥವಾ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿಯೇ ಲಿಂಗವಿದೆ ಎಂದ ಅವರ ಕಾಣ್ಕೆಗೆ ಸರಿಸಾಟಿಯಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವುದು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಚಿಕ್ಕ ಉದಾಹರಣೆ. ಇದು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಗುರುತರವಾದ ಹೊಣೆಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಂಗ ಉಂಟಾದಾಗ ಆಗುವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಗುರುತರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮನಗಂಡಿದ್ದರು ಶರಣರು. ಅದಕ್ಕೇ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದೊಡೆ ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಜಂಗಮರ ಹಂಗು

ತೊರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸದ ಪರಿಣಾಮ ಇಡೀ ವಿಶ್ವದ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಅನೇಕರು ನಂಬದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ವಿಜ್ಞಾನವೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಹಿಮಾಲಯದ ಪರ್ವತ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಭೂಕಂಪವಾದರೆ ನಾರ್ವೆಯ ಶಾಂತ ಕೆರೆಯು ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ನಾನಾ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಅಂತರ್ಜಾಲ ಇತರ ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದ ಹಾಗೂ ಕೆಲವರು ಅದರದೇ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸ್ಥೂಲ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಘಟನೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವಂತಿದ್ದಾಗ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಅದು ನಡೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರಬೇಕು. ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ದೃಷ್ಟಾರರು, ಶರಣರು ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಭಾವದಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಲೇ ಬೇಕು. ಕಾಯಕವನ್ನು ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಜಂಗಮರಿಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು, ಕಾಯಕದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಪೂಜ್ಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಅವರ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಕಾಯಕದ ಮಹತ್ವ ವನ್ನು ಅರಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ (ಶಾಂತ ಮನಸ್ಸು) ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿ ನಮಗಿದೆಯೆ

ಅದನ್ನು ಅರಿಯಲು ಆಯ್ಕೆ ಮಾರಯ್ಯ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ವಚನವನ್ನು ನೋಡೋಣ.

Vachana 42: Aase Embudu Arasingallade - Desire is for Kings!

Vachana in Kannada:

ಆಸೆ ಎಂಬುದು ಅರಸಿಂಗಲ್ಲದೆ ಶಿವಭಕ್ತರಿಗುಂಟೆ ಅಯ್ಯಾ?
ರೋಷವೆಂಬುದು ಯಮದೂತರಿಗಲ್ಲದೆ ಅಜಾತರಿಗುಂಟೆ ಅಯ್ಯಾ?
ಈಸಕ್ಕಿಯಾಸೆ ನಿಮಗೇಕೆ? ಈಶ್ವರನೊಪ್ಪ,
ಮಾರಯ್ಯಪ್ರಿಯ ಅಮರೇಶ್ವರಲಿಂಗಕ್ಕೆ ದೂರ ಮಾರಯ್ಯ.

Transliteration:

Ase eMbudu arasiMgallade SivaBaktariguMTe ayyA?
rOShaveMbudu yamadUtarigallade ajAtariguMTe ayyA?
IsakkiyAse nimagEke? ISvaranoppa,
mArayyapriya amarESvaraliMgakke dUra mArayya.

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=eAx0hyJjIag>

Translation (Words):

Ase eMbudu(desire is) arasiMgallade(if not for a king) SivaBaktariguMTe(is it for devotees of Shiva) ayyA(Sir)?
rOShaveMbudu(anger is) yamadUtarigallade(if not for the emissaries of the God of death) ajAtariguMTe(is it for those who are not born) ayyA(Sir)?
Isakkiy(This much Rice) Ase(desire) nimagEke(why is it for you)? ISvaranoppa(Lord ISvara will not approve),
mArayyapriya(Maarayya's beloved) amarESvaraliMgakke(Lord Immortal ISvara Linga) dUra (you will be driven away) mArayya(Maarayya).

Translation

Sir! Desire is for the King, not for devotees of the Lord!
Sir! Anger is for the emissaries of the God of death (Yama), not for those who are not born!
Why did you desire this much rice? The Lord will not approve of it!
You will be driven away from your beloved Lord Immortal ISvara Linga, Maarayya!

Commentary:

In our previous posting Sharana Maarayya attached the highest priority to work or duty. His occupation was collecting spilled rice from stores. He and his wife Lakkamma would then clean the collected grains, use just enough needed for them and distribute the rest to others in need. Basavanna observes Maarayya's work and feels that he may not be collecting adequate quantity for a good living, and spills a large quantity of rice intentionally. Unaware, Maarayya collects and brings the rice home. This vachana is from Sharane Lakkamma in her effort to impress on Maarayya that there is no need for them to have such a large quantity of rice. It will only bleed desire into them, the Lord will not approve of it and the eventual result is that the Lord will move away from their lives!

Lakkamma says that the desire is a natural attribute of kings. They desire a large army, a wide kingdom, a golden palace, etc. and always go after such mundane needs. Being desireless is what the devotees of the Lord strive for. Buddha said that desire is the root cause of sadness. Desire when unfulfilled leads to anger. Anger eventually destroys the individual. The emissaries of Lord Yama have the thankless job of bringing those whose time has come to Yama. It is said that the living, being afraid of death, try to escape from these emissaries, thus making them frustrated and angry. But, for those who have conquered the fear of death are also free from anger and frustration. The devotees, who have advanced in their spiritual quest to realize the Lord within, would have reached such fearless state.

In saying that aspiring for the riches of rice makes us strangers to the Lord, Lakkamma summarizes the divine economic principle that can bring peace on Earth, the principle of living with just enough (minimizing the needs), not hoarding and sharing the excess with fellow beings. She feels that when we hoard, we are depriving those who need the same.

Maarayya and Lakkamma lived the 'work is bliss' principle, cultivated simplicity and living with less attributes and through the distribution of excess grains they collected made daasoha the prime part of their lives!

Let us not desire more than what we need, for the harmony of us and those around us!

Kannada Commentary:

ಇದು ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯನವರ ಪತ್ನಿಯಾದ ಲಕ್ಕಮ್ಮನವರ ವಚನ. ಮಹಾಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಅಂಗಡಿಗಳ ಮುಂಗಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ, ಕೆಳಗೆ ಚೆಲ್ಲಿದ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಆರಿಸುವ ಕಾಯಕ ಮಾರಯ್ಯನವರದ್ದು. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಅವರು ತಂದ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಸನು ಮಾಡಿ ಪತಿಪತ್ನಿಯರು ಏಕೋಭಾವದಿಂದ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವರು. ಇದು ಅವರ ಜೀವನ. "ಚೆಲ್ಲಿದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಹಾ ಸಿಗುತ್ತಿರಬಹುದು? ಅವರು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಬಹುದು" ಎಂದುಕೊಂಡ ಕರುಣಾಮಯಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಒಮ್ಮೆ ಬೇಕೆಂದೇ ಹೆಚ್ಚು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದರು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮಾರಯ್ಯನವರು ಹೆಚ್ಚು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ತಂದರು. ಆದರೆ ಅದು ಲಕ್ಕಮ್ಮನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಆಕೆ ಈ ವಚನದ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಅರಸನಿಗೆ ಆಸೆ ಎಂಬುದು ಸಹಜ. ಆತನಿಗೆ, ಸೈನ್ಯಬಲ, ಸೇವಕರು, ಒಡವೆ, ವಸ್ತ್ರ, ಮನೆ. ಅರಮನೆ, ವಸ್ತು, ವಾಹನ, ಧನ, ಕನಕ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇಕು. ಇಡೀ ಪ್ರಜಾಸ್ತೋಮವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ತನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ತನ್ನ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆತನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ಅರಸನಿಗೆ ಆಸೆ ಇರುವುದು ಸಹಜ.

ರೋಷವು ಯಮದೂತರಿಗೆ ಸಹಜವಾದದ್ದು. ಅವರ ಕೆಲಸವೇ ಅಂತಹದು. ಯಮನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಅವರು ಜೀವನನ್ನು ಯಮಪುರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬರುವರು. ಆದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ಯಮಪುರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಜೀವ ಯಮಪುರಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನಾ ಉಪಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಯಮದೂತರ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೈಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಯಮನ ದೂತರಾದ್ದರಿಂದ ಯಮನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕರ್ತವ್ಯದ ಭಾರವಿರುವುದರಿಂದ ಯಮದೂತರಿಗೆ ರೋಷ ಬರುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಅಜಾತನಿಗೆ ಏಕೆ ರೋಷ? ಅಜಾತ ಎಂದರೆ ಹುಟ್ಟು ಇಲ್ಲದವನು. ಹುಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲದವನಿಗೆ ರೋಷವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹುಟ್ಟು ಇಲ್ಲದವನು ಇರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತೊಳಲುವವನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವಿ. ಆದರೆ ಭಕ್ತರು ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಆಗು ಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗದೆ, ತನ್ನ

ತಾನರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ , ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿ ಕೊಂಡವರು. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಗೆದ್ದು ಅತೀತರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೋಪ ತಾಪಗಳೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅಜಾತರು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರು.

ನಾವು ಶಿವ ಭಕ್ತರು, ಅರಿವುಳ್ಳವರು. ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ಎಂತಹ ಆಸೆ, ಎಂತಹ ರೋಷ? ಕೇವಲ ಶಿವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಬೇಕು. ಇನ್ನೇನೂ ಬೇಡ. ಶಿವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಬೇಕಾದದ್ದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಕಾರಸೊಪ್ಪಾದರೂ ತಂದು ದಾನೋಹ ಮಾಡಿದರೂ ಶಿವನು ಒಪ್ಪುತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನವನ್ನೇಕೆ ಅರ್ಪಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮುನಿಯನು. ಆದರೆ ಅತಿಯಾಸೆಯಿಂದ, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಅರ್ಪಿಸಿದುದನ್ನು ಆತನು ಒಪ್ಪನು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಆತನು ನಮ್ಮಿಂದ ದೂರನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನೀವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಕ್ಕಿಯಾಸೆಯಿಂದ ನಮಗೆ ಸೇರದ್ದನ್ನು ತಂದಿರುವಿರಿ. ಇದನ್ನು ಶಿವ ಮೆಚ್ಚನು. ನಮ್ಮದಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸುರಿದು ಬನ್ನಿರಿ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ.

“ಈಸಕ್ಕಿಯಾಸೆ ನಿಮಗೇಕೆ” ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆ? ಅದು ನಮಗೆ ಸಾಲುಬುದಿಲ್ಲವೆ? ಹೆಚ್ಚಿನದಕ್ಕಾಗಿ, ನೀವು ಇಂದು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಕ್ಕಿಗೆ ಹಾತೊರೆಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೆ? ಸಂಗ್ರಹ ಬುದ್ಧಿ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು. ಅದು ಅಗತ್ಯವಿರುವವನಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದಂತೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಕ್ಕೆ ಆಸೆಪಡುವುದು ಈಶ್ವರನೊಪ್ಪದ ಮಾತು. ಈಶ್ವರನೊಪ್ಪದ ಬದುಕಿನಿಂದೇನು ಫಲ? ಆಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥ ಅಡಗಿದೆ.

ಈಶ್ವರನು ಒಪ್ಪಬೇಕು ಅದು ಮುಖ್ಯ. ಈಶ್ವರನು, ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪುತ್ತಾನೆ. ವಂಚನೆ, ದುರಾಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕೆಲಸಮಾಡುವವರಿಂದ ಆತನು ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ. ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮತೋಲನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಭೂಮಿಕೆ ಶಿವಭಕ್ತಳಾದ ಆಯ್ತಕ್ಕಿ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನ ಮಾತಿನಲ್ಲಡಗಿದೆ.

Vachana 43: mana shuddhavilladavange - Needs versus Wants!

Vachana in Kannada:

ಮನ ಶುದ್ಧವಿಲ್ಲದವಂಗೆ ದ್ರವ್ಯದ ಬಡತನವಲ್ಲದೆ,
ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಾಯಕವ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಸದ್ಭಕ್ತಂಗೆ
ಎತ್ತ ನೋಡಿದಡತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನಾಗಿಪ್ಪಳು,
ಮಾರಯ್ಯಪ್ರಿಯ ಅಮರೇಶ್ವರಲಿಂಗದ ಸೇವೆಯುಳ್ಳನ್ನಕ್ಕಾ.

Transliteration:

mana SuddhavilladavaMge dravyada baDatanavallade,
citta Suddhadalli kAyakava mADuvalli sadBaktaMge
etta nODidaDatta lakShmi tAnAgippaLu,
mArayyapriya amarESvaraliMgada sEveyuLLannakkA.

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=FWwzWTvFKN0>

Translation (Words):

Mana (mind) Suddhavillada (is corrupted) avaMge(to him, whose) dravyada(funds, wealth)
baDatanavu (poverty) allade(but not),
Citta (mind) Suddhadalli (uncorrupted) kAyakava(work) mADuvalli (doing) sadBaktaMge(for
the true devotee)
etta nODidaDatta(whenever seen) lakShmi(Goddess of wealth) tAnAgippaLu(appears/ manifests
herself),
mArayyapriya(beloved of Maarayya) amarESvaraliMgada(of Lord amarESvara Linga)
sEveyuLLannakkA(as long as in service).

Translation

One with a corrupted mind is always in nothing but poverty!
For a true devotee performing his work with uncorrupted mind, the Goddess of wealth (lakShmi)
manifests herself everywhere,
as long as he serves Lord amarESvara linga!

Commentary:

In our previous posting, Sharane Lakkamma addressed the concept of accumulating just enough to satisfy the daily needs and dedicating the excess to the service of the community. She extends that concept further in this Vachana, saying that an individual with a corrupted mind is always in poverty, while an individual with an uncorrupted mind, who performs his work (kaayaka) in an unselfish way, and as a service to the Lord is always rich.

How does the mind get corrupted? Human tendency is to aspire always for something better than (or perceived to be better than) what one has in terms of material and comforts. We are in general, never satisfied with what we have. Even when our basic needs are met, we would still want more and better things. This desire for more is the main cause of corruption of mind. It is

the first of the arishadvarga, the six passions of mind or enemies: kama (desire, lust), krodha (anger), lobha (greed), moha (delusion), mada (pride) and matsarya (jealousy). These negative characteristics prevent man from realizing the atman (Reality that is his True Being). As long as our 'wants' dictate our lives, we have corrupted minds and are always in poverty. As we size our 'needs' to provide us a comfortable life and curb our 'wants' we get richer and richer.

Performing our duty (work) with the best of our efforts, sharing our excess with the fellow beings, dedicating the work we do as our service to the Lord, and curbing 'desire' from our minds is the path to the true riches. A true devotee sees the Lord in everyone and everything around him. The richness a true devotee seeks is not materialistic, but the knowledge of the Lord within.

Let us be rich by balancing our needs and wants and sharing our riches with fellow beings.

Kannada Commentary:

ಕಾಯಕದ ಬಗ್ಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನ ಇನ್ನೊಂದು ವಚನವಿದು. ಮನ ಶುದ್ಧವಿಲ್ಲವರಿಗೆ ದ್ರವ್ಯದ ಬಡತನ, ಹಣದ ಕೊರತೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಭಕ್ತನಿಗೆ, ಲಿಂಗದ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವನಿಗೆ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ, ಅಂದರೆ ಸಮೃದ್ಧಿಯೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ.

ಮನ ಶುದ್ಧವಿಲ್ಲದವನು ಎಂದರೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ. ಯಾವ ಮನಸ್ಸು ಭ್ರಷ್ಟತೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಅಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸೆನ್ನಬಹುದು. ಆಸೆಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಮನಸ್ಸು ನ್ಯಾಯ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಆಸೆಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಮನಸ್ಸು ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಕ್ರೋಧ, ಮದ, ಮತ್ಸರ, ಲೋಭ ಮತ್ತು ಮೋಹಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ತಾನು ತೊಳಲುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ ಇತರರಿಗೂ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ತನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೆಲ್ಲ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಆಸೆಗಳೇ ಇಲ್ಲದೆ ಬದುಕಬೇಕೆ? ಬದುಕಬಹುದೆ? ಬದುಕಿಗೆ ಅನೇಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಆಸೆಗಳಲ್ಲ. ಬಯಕೆ ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕೇಬೇಕಾದವುಗಳು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನವು ಆಸೆ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಬದುಕಲು ಅವಶ್ಯಕವಾದವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳನ್ನು ಆಶಿಸುವುದು ಅನ್ಯಾಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯವರ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ನಾವು ಕಸಿದುಕೊಂಡಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನಾರದೋ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸು ಎಂದರೆ ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಬಯಸದೆ ಇರುವುದು.

ಇದನ್ನು ಅರಿತು ಚಿತ್ತವನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡವನಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆತನು ತನ್ನಲ್ಲದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದನ್ನು ತನ್ನ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ತಾನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆತನ ಆತ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ದುಡಿಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತನು ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಜಂಗಮರ ಸೇವೆಯೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ನಾವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಮಗೆ ಬೇಡದೆ ಇರುವುದನ್ನೆಲ್ಲ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಮನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಏನೋ ಬಹು ಮಹತ್ತರವಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಮದಮತ್ತರಾಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧತೆಯು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೂ ಸುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಭಕ್ತನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿ. ಅದರ ಹಂಬಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆತನಿಗೆ ಇನ್ನಾವದೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಆತನು ಮಾಡುವ ಕಾಯಕವು ಉದಾತ್ತತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾಯಕದಿಂದ ಬರುವ ದ್ರವ್ಯವು ಕಾಯಕದ

ಸಂಭಾವನೆಯಾಗದೆ ಪ್ರಸಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಉಳಿದುದನ್ನು ತನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ದಾರಿ ದೀಪವಾದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದು ನಿಜವಾದ ಕಾಯಕ. ಇದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಲಕ್ಕಮ್ಮ.

Vachana 44: baktaru kaayakavendu - True Service

Vachana in Kannada:

ಭಕ್ತರು ಕಾಯಕವೆಂದು ದಾಯಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ದಾಸೋಹವ ಮಾಡಬಹುದೆ?
ಒಮ್ಮನವ ತಂದು ಒಮ್ಮನದಲ್ಲಿಯೆ ಮಾಡಿ ಇಮ್ಮನವಾಗದ ಮುನ್ನವೆ
ಮಾರಯ್ಯಪ್ರಿಯ ಅಮರೇಶ್ವರಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು ಮಾರಯ್ಯ

Transliteration:

Baktaru kAyakaveMdu dAyagArikeyalli taMdu dAsOhava mADabahude?
ommanava taMdu ommanadalliye mADi immanavAgada munnave
mArayyapriya amarESvaraliMgakke sallabEku mArayya

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=e8onQSPKz5E>

Translation (Words):

Baktaru(devotees) kAyakaveMdu(thinking it as sacred work) dAyagArikeyalli(from inherited property) taMdu(brought) dAsOhava(sacred community service) mADabahude(can it be done)?
ommanava (single mind) taMdu(brought, develop) ommanadalliye(single mindedness) mADi (done) immanavAgada(getting to two mindedness) munnave(before)
mArayyapriya(beloved of Maarayya) amarESvaraliMgakke(to Lord amarESvara Linga)
sallabEku(should be offered) mArayya(Maarayya).

Translation

Can the devotees perform the sacred community service using inherited property, rather than the earnings from sacred work?

One must develop single mindedness, perform the sacred work with the single mind, before it gets distracted into two, and offer the fruits of work to Lord Amaresvara Linga.

Commentary:

In this Vachana, Sharane Lakkamma says that one must perform kaayaka (the sacred work) and devote the fruits of work to daasoha (the sacred community service). Further, one must develop a strong (single) mind, and with the strong single mindedness should perform the work. Before the mind gets corrupted due to other desires and distractions, one must offer the fruits of work to the Lord and to community service. Lakkamma says that it is improper to say that donating the inherited wealth to the community is daasoha.

Daasoham stands for daasa = servant aham= me. Through daasoha, we are enhancing our 'serving the community' mentality. When we perform our work with the strong mindset of using the fruits of work for the service of the community, we will have dedicated ourselves completely to the service of the fellow beings. On the other hand, when inherited wealth is used for community service, our mental set up is one of "I gave" rather than "I served". Lakkamma advocates 'served' over 'gave' mentality. It is always easier to give away the wealth we inherit compared to that we work hard to earn. Conducting daasoha through our earnings thus makes us humbler and less attached to the mundane wealth.

Professor T. R. Mahadevayya equates kaayaka and daasoha to the two faces of the same coin. He says, that kaayaka is the means of acquiring wealth while daasoha is the means of disposing it. As such, the two should go hand in hand. We should offer the threefold means (tanu = body, mana = mind, dhana= wealth) we have to the service of the community in general, and the trio (guru = teacher, linga = Lord and jangama = wandering ascetic) in particular, with the deepest humility.

Let us develop the single mindedness to devote our work to community service with the deepest humility!

Kannada Commentary:

ಇಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಭಕ್ತರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತವಾಗಿ ಬಂದುದರಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕಾಯಕವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆಕೆ ಅದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಬಂದುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಸುಲಭ, ಆದರೆ ತಾನು ಸ್ವತಃ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದುದನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟ, ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಯ. ಸ್ವತಃ ದುಡಿಯಬೇಕು. ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದುಡಿದು, ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಲು ಅಣಿಗೊಳಿಸಿ, ಇಮ್ಮನ ವಾಗದ ಮುನ್ನ ಅಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನಾವುದೋ ಆಸೆಗೆ ಪಕ್ಕಾಗದ ಮುನ್ನ ಅದು ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ನಿಜವಾದ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ತಮಗೆ ಬಹುವಳಿಯಾಗಿ ಬಂದುದರಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪೆ? ಇಲ್ಲ ಅದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಕಾಯಕವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಶುದ್ಧ ದಾಸೋಹವಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ದಾನ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದಾನ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ದಾನ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ಅಂತರವಿದೆ. ದಾನ ಮಾಡುವಾಗ “ನಾನು ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎನ್ನುವ ಅಹಂ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಕೃತಕೃತ್ಯಭಾವ ವಿರುತ್ತದೆ. ದಾಸೋಹ ಮಾಡಿ ತಾನು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಉಪಕೃತನಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹದ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತ ಪ್ರೊ. ಟಿ. ಅರ್. ಮಹದೇವಯ್ಯನವರು “....ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹ ತತ್ವಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಅವು ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳು. ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ, ಪೋಷಕ. ಒಂದು ಗಳಿಕೆಯ ಮಾರ್ಗವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಳಕೆಯ ಮಾರ್ಗ. ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆಯ ಫಲ ಕಂಡರೆ ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿ ಉಣ್ಣುವ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇವು ಸಂಪತ್ತಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಯ ಸೂತ್ರಗಳು. ದಾಸಃ ಅಹಂ - ದಾಸೋಹಃ - ನಾನು ದಾಸನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಜನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಶರಣರು ಹೊಸ ಅರ್ಥವನ್ನು ಟಂಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ತನು ಮನ ಧನಗಳನ್ನು (ತ್ರಿವಿಧಗಳನ್ನು) ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ (ತ್ರಿವಿಧಕ್ಕೆ) ನಿರಹಂಕಾರ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ, ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಅರ್ಪಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದರ್ಥ. ಅಂದರೆ ಕಾಯಕ ಕೃತಾರ್ಥವಾಗುವುದು ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕೇ ಒಮ್ಮನದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಏನನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಒಮ್ಮನದಿಂದ ತಂದು, ಇಮ್ಮನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಅಂದರೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಆಸೆ ಸುಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಇಮ್ಮನ ಎಂಬ ಪದ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಚಂಚಲವಾದದ್ದು. ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅದು ಯೋಚಿಸುವ ರೀತಿಯೇ ಬದಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ತನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಕೇವಲ ತನ್ನ ಅನುಕೂಲತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಲ್ಲ, ತಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗಬಾರದು, ಯಾರಿಗೂ ಮೋಸವಾಗಬಾರದು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಫಲವೇನಾದರಾಗಲಿ ತಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ಇತರರ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಮನಸ್ಸು ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸಿಗುವ ಫಲದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಸ್ವಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಮ್ಮನದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವು ಉದಾತ್ತತೆ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಅದೇ ರೀತಿ ಒಮ್ಮನದಿಂದ ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮರ ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿದಾಗ ಅದು ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧಕಾಯಕವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಚಂಚಲವಾದದ್ದು. ಅದು ಬಹು ಬೇಗ ಎರಡು ಬಗೆಯುತ್ತದೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಫಲ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಾನಾ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆಯದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಇಮ್ಮನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ” ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ.

Vachana 45: Enage Maneyilla – Everything I have is Yours

Vachana in Kannada:

ಎನಗೆ ಮನೆಯಿಲ್ಲ, ಎನಗೆ ಧನವಿಲ್ಲ
ಮಾಡುವುದೇನು? ನೀಡುವುದೇನು?
ಎನ್ನ ಧನ ಸಕಲ ಸಂಪದ ಸೌಖ್ಯವುಳ್ಳ
ನಿಮ್ಮ ಶರಣರ ತಪ್ಪಲಕ್ಕಿಯನಾಯ್ತು ತಂದು
ಎನ್ನೊಡಲ ಹೊರೆವೆನಾಗಿ ಅಮರೇಶ್ವರ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ
ನೀಡುವ ಬಯಕೆ ಎನಗಿಲ್ಲ

Transliteration:

enage maneyilla, enage dhanavilla
mADuvudEnu? nIDuvudEnu?
enna dhana sakala saMpada sauKyavuLLa
nimma SaraNara tappalakkiyanAydu taMdu
ennoDala horevenAgi amarESvara liMgakke
nIDuva bayake enagilla

Click to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=NhBeMwoDsVg>

Translation (Words):

enage maneyilla(I don't have a house), enage dhanavilla(I don't have wealth)
mADuvudEnu(what can I do)? nIDuvudEnu(what can I give)?
Enna(my) dhana(wealth) sakala(all) saMpada(wealth) sauKyavuLLa(having contentment)
Nimma(your) SaraNara(devotees') tappalakkiyanu(rice fallen on the ground)Aydu(collect)
taMdu(brought)
ennoDala(my stomach) horevenAgi(because I fill) amarESvara liMgakke (to amaresvara linga)
nIDuva(giving) bayake(desire) enagilla(I don't have)

Translation

I don't have a house, I don't have wealth,
What can I do? What can I give?
My wealth is the rice that I collect from the grounds of your devotees' who have all the wealth
and contentment, to fill my stomach!
I don't have a desire to give to Lord Amaresvara Linga!

Commentary:

In this Vachana Aaydakki Marayya opens up the innermost feelings of a daasohi (i.e. one involved in daasoha). He says "I have neither a house nor any wealth. As such, what I can do or give? I just collect the rice fallen at the grounds of Your devotees blessed with wealth and contentment and fill my stomach. As such, I do not feel that 'I give' to the Lord". Maarayya is expressing his utmost humility by saying that he has nothing of his own, everything he has comes from the devotees of the Lord and whatever he gives belongs to the Lord.

In true daasoha, there is no ‘giver’ and no ‘taker’ since the giver will have developed the attitude that he does not have anything to give and whatever he gives belongs to the Lord. Similarly, the taker will have developed the feeling that whatever he takes is for the work of the Lord. As such the ‘I-ness’ is completely absent. The work (kaayaka) performed without a selfish motive is daasoha (serving the Lord). Kaayaka and Daasoha are two faces of the same coin. They must go hand in hand. Professor T. R. Mahadevaiah expresses that daasoha is a much broader concept than feeding the poor (Anna daasoha, Anna = rice, indicative of food). It is providing a means of living by those with to those without (Dhana Daasoha, Dhana=wealth); spreading knowledge by those with to those without (Jnaana Daasoha, Jnaana = knowledge); the strong supporting the weak; the confident enlightening the souls of those who have lost confidence; encouraging the inactive to become active in kaayaka thus the serving the society and the Lord; and in general seeing the Lord within us and all around us and treating our purpose in life as the service of the Lord.

Shiva Sharanas thus promoted the dignity of labor and encouraged performing one’s duties with utmost sincerity and unselfishness, no matter what one’s profession is. There is no room for being inactive. They advocated removing the ‘I-ness’ and developing the mental framework of seeing the Lord within and in everything around us and dedicating ourselves to the service of the Lord through the service to the community.

Let us acquire the bliss through Kaayaka and Daasoha!

Kannada Commentary:

ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯನವರ ಈ ವಚನ ದಾಸೋಹಿಯ ಆತ್ಮವನ್ನೇ ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ. “ ನನಗೆ ಮನೆಯಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಧನವಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲದವನಾದ ನಾನು ಏನು ಮಾಡುವೆನು? ಏನನ್ನು ಕೊಡುವೆನು? ಎನ್ನ ಧನ, ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತುಳ್ಳ ನಿಮ್ಮ ಶರಣರ (ಶರಣರ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣವೇ ಅವರ ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಸೌಖ್ಯ) ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಅಕ್ಕಿ ಆಯುವ ಪುಣ್ಯ. ಅದನ್ನು ಆಯ್ದು ತಂದು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. (ಆ ಅಕ್ಕಿಯೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ಶರಣರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು) ಹೀಗಾಗಿ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ “ನಾನು” ನೀಡುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಭಾವ ನನಗಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ಮಾರಯ್ಯನವರು. ಇದು ವಿನಯದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆ.

ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ನೀಡುವವರು ಮತ್ತು ನೀಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀಡುವವರಿಗೆ, ಏನೂ ತನ್ನದಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಆ ಶಿವನಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ತಾನು ಏನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆ ಶಿವನೇ ತನ್ನಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಂಗಮನಿಗಂತೂ ಎಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ಶಿವಮಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಶಿವನಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ಬೇರೇನೂ ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ತನ್ನದೆಂಬ ಭಾವ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಬುವವನು ಕೂಡ ಆ ಶಿವನೇ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ “ಕೊಡುವಾತ ಕೊಂಬಾತ” ಆ ಶಿವನೇ ಹೊರತು ತಾನಲ್ಲ. “ನಾನು” ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸವೂ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ, ಅವು ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳು. ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕಾಯಕವೇ ದಾಸೋಹ ವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂದು “ದಾಸೋಹ” ದ ಅರ್ಥ ಸಂಕುಚಿತಗೊಂಡಿದೆ. ದಾಸೋಹವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಉಟಕ್ಕೆ ಹಾಕುವುದು ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಟಿ. ಆರ್. ಮಹದೇವಯ್ಯನವರು “ ದಾಸೋಹವೆಂದರೆ ಬರಿ ಆಹಾರ ದಾನವಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಉಳ್ಳವರು ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ನೀಡುವುದು, ತಿಳಿದವರು ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು, ಹತಾಶರಾದವರ

ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಆಶಾಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವುದು. ಬಲ್ಲಿದವರಾದವರು ಅಶಕ್ತರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಸಬಲಗೊಳಿಸುವುದು, ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ಮೂಲೆಗುಂಪಾದವರಿಗೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲುವ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ ಮೂಡಿಸುವುದು, ಜಡರಾದವರಿಗೆ, ನವೋತ್ಸಾಹ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು, ಸುಪ್ತ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುವುದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸೇರುತ್ತವೆ, ಇವುಗಳ ಲಾಭ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಶರಣರು ಈ ಲೋಕವನ್ನು, ಈ ಸಮಾಜವನ್ನು, ಈ ಬದುಕನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅದರ ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೈಗೊಂಡ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಉದಾತ್ತವಾದ ವಿಚಾರಗಳು.

Vachana 46: Ura sIrege asaga - Detachment

Vachana in Kannada:

ಉರ ಸೀರೆಗೆ ಅಸಗ ಬಡಿವಡೆದಂತೆ

ಹೊನ್ನೆನ್ನದು, ಹೆಣ್ಣೆನ್ನದು, ಮಣ್ಣೆನ್ನದು, ಎಂದು ಮರುಳಾದೆ

ನಿಮ್ಮನರಿಯದ ಕಾರಣ, ಕೆಮ್ಮನೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ.

Transliteration:

Ura sIrege asaga baDivaDedaMte

honnennadu, heNNennadu, maNNennadu, eMdu maruLAde.

nimmanariyada kAraNa, kemmane keTTe kUDalasaMgamadEva.

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=OqqvnmnggrY>

Translation (Words):

Ura(of the town) sIrege(for clothes) asaga(=agasa =washerman) baDivaDedu (exerts himself washing) aMte(like)

Honnennadu (Gold is mine), heNNennadu (woman is mine), maNNennadu(land is mine), eMdu(thinking) maruLAde (became a fool).

Nimmanariyada(not realizing you) kAraNa (because), kemmane(totally) keTTe(ruined) kUDalasaMgamadEva (Lord kUDalasaMgamadEva) .

Translation

Like the washerman exerting himself washing town's clothes,

I became a fool thinking wealth is mine, woman is mine and land is mine.

Lord KudalaSangamaDeva! Not realizing You, I am totally ruined!

Commentary:

In this Vachana Basavanna comments on how we spend all our lives in trivial pursuits while ignoring the ultimate wealth (i.e. realizing the Lord). He uses a washer man as an example. The washer man exhausts himself, washing the clothes of others, feeling as though they are his own, not realizing that the clothes will belong to others as soon as he completes washing them.

Further, he is so involved in his work that he does not have any time to think about cleaning his own clothes, let alone his mind. Along the same lines, we are so involved in accumulating gold (indicative of wealth), woman (or man, indicative of relationships) and land (indicative of house and other properties) that we do not spend any time in spiritually uplifting ourselves and realizing the God. Basavanna says that without realization of the Lord (self), one's life is totally ruined.

Basavanna is not advocating inaction, neither he is advocating not putting 100% effort and sincerity into our work. He is recommending being detached to material aspects of life, stay away from 'mine' frame of mind, and develop God mindedness.

Indeed, if we examine our lives of today, we spend our childhood years in schools qualifying ourselves for higher education. We spend our youth and later years in solidifying our education and acquiring skills needed for a career. We then spend all our efforts in succeeding in the

career, building and supporting a family and acquiring wealth for comfortable living now and later. As we move into older age, depending on life's events, we may start feeling that all the wealth and people around us may not be adequate to give us the so called 'peace of mind'. We then tend to get philosophical and try to get into seeking spiritual paths. But, it might be too late to succeed in that endeavor, since we will have not acquired adequate skills for that path. Basavanna suggests starting with the spiritual path at the earliest and pursue it throughout. Our 'peace of mind' depends on the spiritual success rather than the material success.

Let us place the highest priority on spirituality!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಅಲ್ಪವಾದುದರಲ್ಲಿ , ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದುದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ .ಉರವರ ಸೀರೆಯನ್ನು ,ಉರವರ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತನ್ನವು ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಗಸನ ಅವುಗಳ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದರಸಲುವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅವುಗಳನ್ನು ಬಡಿಬಡಿದು ತೊಳೆಯುತ್ತಾನೆ . ಅದೇ ರೀತಿ ತಾನು ಹೊನ್ನು ,ಮಣ್ಣು ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತನ್ನವೆಂದುಕೊಂಡು ಮೂರ್ಖನಾದೆ , ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವನನ್ನು ಅರಿಯದ ಕಾರಣ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ .

ಅಗಸನ ಕೆಲಸವೇ ಉರಜನರ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದು .ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನು ಜನರ ಬಟ್ಟೆಯ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬಡಿಬಡಿದು ಒಗೆಯುತ್ತಾನೆ .ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅವುಗಳ ಕೊಳೆತೆಗೆಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿರುತ್ತದೆ .ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳು ತನ್ನವೇ ಎಂಬುವಂತೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾನೆ ,ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವುಗಳ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಾನೆ .ವಾಸ್ತವಾಗಿ ತನ್ನದಲ್ಲದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಆತನ ಬದುಕು ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ .ಬೇರೆಯವರ ಬಟ್ಟೆಯ ಮೈಲಿಗೆ ತೊಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿಯೂ ಮೈಲಿಗೆ ಇರಬಹುದು ,ಅದನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದು ಮುಖ್ಯ ಅನ್ನುವ ಕಡೆ ಗಮನವೇ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ .ಇದು ಅಗಸನ ಕತೆಯಾಯಿತು .ಬಸವಣ್ಣನವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ,ತನ್ನ ಜೀವನವೂ ಸಹ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ .ಏಕೆಂದರೆ ತಾನೂ ಸಹ ,ಹೆಣ್ಣು ,ಹೊನ್ನು ಮತ್ತು ಮಣ್ಣು ತನ್ನವೇ ಎಂದು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .ಇಲ್ಲಿ ಅವರು ಆ ಆರೋಪವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಡುವುದು ಅದನ್ನೇ .ಜನರು ತಮ್ಮ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಅಥವಾ ಗಂಡಿನ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ,ಹೊನ್ನು ಕೂಡಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಕಾಯ್ದಿರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೀಸಲಿರಿಸುತ್ತಾರೆ .ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅದೆಲ್ಲವೂ ತನ್ನದೇ ಎನ್ನುವ ಬಲವಾಗಿ ನೆಚ್ಚಿರುತ್ತಾನೆ .ತನಗೆ ಕಷ್ಟಬಂದಾಗ ಅದು ತನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ .ಆದರೆ ತನಗೆ ಒಂಟಿತನ ಕಾಡುವಾಗ ,ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲದಾಗ ,ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೋ ಚಿಂತೆ ಕಾಡುವಾಗ ಈ ಯಾವುದೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರವು ಎಂಬುದು ಆಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ .ತನ್ನ ಆಂತರಿಕ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಅವು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದಾಗ ತಾನು ಮೂರ್ಖನಾದೆ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ .ಆದರೆ ಆಗ ಹೊತ್ತು ಮೀರಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ .ಏಕೆಂದರೆ ನಿಜವಾದ ಸುಖವಿರುವುದು ತನ್ನ ತಾ ಅರಿತಾಗ ಅಥವಾ ಕೂಡಲಸಂಗಮನನ್ನು ಅರಿತಾಗ .ಆ ಅರಿವು ಎಲ್ಲ ಆಂತರಿಕ ತೊಳಲಾಟವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ .ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆತನನ್ನು ಅರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿ .ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಬೇಡದೆ ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ತನ್ನದಲ್ಲದುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ನರಳಾಡುತ್ತದೆ .ಅದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನವರು ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .

ನಾವು ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಇದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ .ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯ ಓದು ,ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಓದು,ಮದುವೆ ,ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ,ಆಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಕೀರ್ತಿಯ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ . ಅವುಗಳು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ .ಬದುಕಿನ ವಾಸ್ತವತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ .ಅದರ

ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ .ಮುದುಕರಾದಾಗ ಆಯಾಸ ,ಶಾರೀರಿಕ
ತೊಂದರೆಗಳು ಮತ್ತು ಒಂಟಿತನ ಕಾಡಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತವೆ .ಆಗ ಮನಸ್ಸು ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಕಾಣ ಬಯಸುತ್ತದೆ .ಅಂತಹ
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಗುರುಗಳನ್ನು ,ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತದೆ .ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ,ಅಧ್ಯಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ
ತೀವ್ರ ಹಂಬಲಕ್ಕಿಂತ ಕಾತರತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ .ಇದರಿಂದ ಅರಿವಿಗಿಂತ ಗೊಂದಲವೇ ಉಂಟಾಗಿ ತನಗೆ
ಕಂಡುಬಂದಷ್ಟೇ ಸತ್ಯವೆನ್ನುವ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ತೊಳಲುತ್ತದೆ .ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಬದುಕೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯ
ತೊಳಲಾಟದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ .ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಅರಿಯುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ .ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ
ಯಾವುದನ್ನು ನೆಚ್ಚಿ ಬೇಕು ಮತ್ತು ಯಾವುದನ್ನು ನೆಚ್ಚಬಾರದು ಎನ್ನುವುದರ ಗಮನವಿಡುವುದು ಅಗತ್ಯ..

Vachana 47: Saasiveyashtu Sukakke - Pleasure is Momentary

Vachana in Kannada:

ಸಾಸಿವೆಯಷ್ಟು ಸುಖಕ್ಕೆ ಸಾಗರದಷ್ಟು ದುಃಖ ನೋಡಾ !

ಘಳಿಗೆಯ ಬೇಟವ ಮಾಡಿಹನೆಂಬ ಪರಿಯ ನೋಡಾ !

ತನ್ನನಿಕ್ಕಿ ನಿಧಾನವ ಸಾಧಿಸಿಹನೆಂದಡೆ

ಬಿನ್ನಾಣ ತಪ್ಪಿತ್ತು ಗುಹೇಶ್ವರ

Transliteration:

sAsiveyaShTu suKakke sAgaradaShTu duHKA nODA !

GaLigeya bETava mADiheneMba pariya nODA !

tannanikki nidhAnava sAdhisiheneMdaDe

binnaNa tappittu guhESvara

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=hEip4X1Grfg>

Translation (Words):

sAsiveyaShTu (the size of a mustard seed)suKakke (for the pleasure of) sAgaradaShTu(ocean of) duHKA(suffering) nODA(you see) !

GaLigeya(the moment's) bETava(pleasure of senses) mADiheneMba(working for) pariya(the way of) nODA (you see)!

Tannanikki(giving up oneself) nidhAnava(wealth) sAdhisiheneMdaDe(if one achieves)

binnaNa(beauty – of truth) tappittu(is lost) guhESvara(Lord Guheshvara)

Translation

For the pleasure of the size of a mustard seed, an ocean of suffering, you see!

Amazing how one works for the moment's pleasure of senses!

Giving up one's true self to achieve the moment's pleasure, the true beauty (of the devotion, truth, God) is lost, Lord Guhesvara!

Commentary:

In this vachana, Allama Prabhu wonders how man goes through an ocean of suffering for a moment's pleasure. He suggests that one should not ignore the permanent happiness of spiritual wealth, over the moment's happiness of mundane wealth.

Our basic needs are food to maintain the body and health, and shelter and clothing to protect ourselves from the environment. But, none of us are ever satisfied with these basic needs and we always add on to our needs and wants. We strive to acquire the resources needed to satisfy these enhanced needs and wants. The moment we satisfy one, our list expands to the next higher need. We continue in this cycle of being unhappy with what we have, forever. Understanding the impermanence of happiness brought by the mundane wealth, is the prerequisite for one to start working towards spiritual wealth i.e. realizing the self and the lord within. Our true nature is the progress towards such spiritual success and happiness. We should not abandon that path in favor of momentary happiness of the worldly ways.

Let us downsize our needs and wants and move towards spiritual, permanent happiness!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು ಅಲ್ಪ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನು ಅತ್ಯಧಿಕ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ, ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸುಖದ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಸಾಸಿವೆಯಷ್ಟು . ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಸಹ ಒಂದು ಘಳಿಗೆಯ ಸುಖ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ .ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಆತನು ಸಾಗರದಷ್ಟು ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ ಆತನ ಈ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಆತನುರೀತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದೆ, ತಾನು ತನ್ನ ನೈಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮರೆತು ಧನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವವನು ಆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ವಂಚಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಈಗ ಸುಖವಿದೆ ಎನ್ನುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅದು ಮಾಯವಾಗಿ ದುಃಖ ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಾವು ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವ ವಿಷಯವಾದ್ದರಿಂದ ತಿಳಿದೂ ಸಹ ನಾವು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸುಖ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದರಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಅದೇ ಕ್ಷಣಿಕ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತೇವೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಏನೇನೋ . ಮಾನವನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು .ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಮನಸ್ಸು, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಹಾರ, ಮಳೆ, ಚಳಿ ಮತ್ತು ಬಿಸಿಲುಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಪಡೆಯಲು ಆಶ್ರಯ ತಾಣ ಮತ್ತು ವಸ್ತ್ರಗಳು .ಆದರೆ ಯಾರೂ ಕೇವಲ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ .

ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಕೃತಕ ಒತ್ತಡವನ್ನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಹೇರಿಕೊಂಡು, ಅದರಿಂದ ಸುಖ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಕುರುಡು ನಂಬಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ತೊಡಗಿ ಬಳಲುತ್ತದೆ ಮನಸ್ಸು ಏಕೆಂದರೆ .ಅವುಗಳು ದೊರೆತಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಸುಖ ಕ್ಷಣಭಂಗುರವಾದದ್ದು . ಒಂದು ಆಸೆ ನೆರವೇರಿದೊಡನೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸೆ ಆಗಲೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ಕ್ಷಣ, ಕೈಗೂಡಿದ ಆಸೆಯ ಸುಖ ಕ್ಷಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬುವ ದುಃಖ ಕಾಡುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯನವರ .“ ಬಡತನಕೆ ಉಂಬುವ ಚಿಂತೆ” ಎಂಬ ವಚನವನ್ನು ನೆನೆಯಬಹುದು ಆದರೂ ಸಹ ಅದರ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸುಖ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದದ್ದು . ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಮರ ಮನಸ್ಸು ಅಚ್ಚರಿಪಡುತ್ತದೆ .ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗುವ ಧಾವಂತ ನಮಗೆ

ಈ ಸುಖದ ಕ್ಷಣಭಂಗುರತೆಯ ಆಳವಾದ ಅರಿವಾಗಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಮೂಡಬೇಕು ಆಗ ಮಾತ್ರ . ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿಯ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸುಖದ ಅನುಭವವಾಗಲು .ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಅದರ ಗಂಧವೂ ಇಲ್ಲದವರು ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮರೆತು ಕ್ಷಣಿಕವಾದ ಸುಖದಹಿಂದೆ ಓಡುವುದು .ಸಾಧ್ಯ ಆದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಎಂದುಕೊಂ .ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗುವುದು ಎಷ್ಟು ಸರಿ? ಸಾಸಿವೆಯಷ್ಟು ಸುಖಕ್ಕೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದ ದುಃಖ ಸಾಗರದಷ್ಟು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವ ವಿಷಯ ಆದರೂ ಸಹ ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಏಕೆ . ಈ ಮನಸ್ಸು ಓಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಂತಹವರು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸೌಂದರ್ಯ ಮತ್ತು ಸುಖದಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇದೆಯೇ?.

Vachana 48: Jaalegaarana Kaalu Mullu Taagi – Double Standards

Vachana in Kannada:

ಜಾಲೆಗಾರನ ಕಾಲು ಮುಳ್ಳು ತಾಗಿ ನೊಂದಿತ್ತೆಂಬಂತೆ
ಸೂನೆಗಾರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಹೋಗಿ ಅಳುವಂತೆ
ಕನ್ನಗಳ್ಳನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟಲು ಹೋಗಿ ಮರುಗುವಂತೆ
ರಕ್ಕನ ಪೂಜೆಗೆ ಮೆಚ್ಚುವನೇ ನಮ್ಮ ಗುಹೇಶ್ವರನು?

Transliteration:

jAlegArana kAlu muLLu tAgi noMdritteMbaMte
sUnegArana maneyalli heNa hOgi aLuvaMte
kannagaLLana maneyalli baTTalu hOgi maruguvaMte
Thakkana pUjege meccuvanE namma guhESvaranu?

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=LptUYnImDqo>

Translation (Words):

jAlegArana(fisherman's) kAlu(foot) muLLu(thorn) tAgi(pierced) noMdittu (as though pained)
eMbaMte(saying that)
sUnegArana(butcher's) maneyalli(in the house) heNa hOgi(for a corpse) aLuvaMte(as though mourning)
kannagaLLana(thief's) maneyalli(in the house of) baTTalu(bowl) hOgi(lost) maruguvaMte(as though saddened)
Thakkana(shuffler's) pUjege(worship) meccuvanE(will appreciate) namma(our)
guhESvaranu(Lord Guhesvara)?

Translation

As the fisherman pained by the thorn piercing his feet,
As the butcher mourns a corpse in his house,
As the thief saddened by a bowl he lost,
Does our Lord Guhesvara appreciate the worship by a shuffler?

Commentary:

In this vachana, Allama Prabhu illustrates how we cultivate double standards in our lives through three examples and says that the Lord does not appreciate such behavior. A fisherman continues to use hooks to catch fish, never stopping to think even for a second as to how much of a pain he is causing them. But, he does not hesitate to make a big issue of a thorn piercing his foot causing him pain. A butcher does not feel the pain of animals he is killing. But, a dead body in his house causes an immense pain. A thief never thinks about the pain and inconvenience he causes to those from which he steals. But, losing a bowl of his own, saddens him. Allama Prabhu says cultivating such double standards is not an acceptable behavior for true devotees of the Lord. It is very easy for us to be part of the pleasure of our fellow beings. But, do we feel the pain of others when we cause it? Are we even aware that we are the cause of the pain? Teasing, disrespecting or ignoring others comes easy to us. But, we are hurt when we are subjected to the

same. We are always sympathetic to the poor and have not's. But, we never think in terms of how our materialistic living might be taking the resources away from others. We must be constantly aware of the effect of our behavior on the fellow beings and the environment we live in. Shiva Sharanas preached and practiced compassion to all the living beings. Compassion eliminates the double standards. Awareness (knowledge) is the key for compassionate living.

Let us see ourselves in others!

Kannada Commentary:

ಸದಾಚಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿರುವರು ನಮ್ಮ ಶರಣರು .ಸದಾಚಾರಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ಸಂವೇದನಶೀಲತೆಯೇ ಅಧಾರ . ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕೆಲ್ಲ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ .ಸಂವೇದನಶೀಲತೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ .ಅದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು ಉದಾಹರಣೆ ಸಹಿತ ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ .ಜಾಲಗಾರನು) ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವವನು (ತನ್ನ ಜಾಲವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ ,ಅವುಗಳ ಸಾವಿಗೆ ಕಾರಣನಾಗುತ್ತಾನೆ .ಅವುಗಳು ವಿಲವಿಲನೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಸಾಯುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಹಿಂಸೆಯಾಗದು .ಅದರಿಂದ ತನಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ಲಾಭವನ್ನು ನೆನೆದು ಸಂತಸವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳ ದಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ನೋವಾಗದು .ಆದರೆ ತನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಮುಳ್ಳೊಂದು ಚುಚ್ಚಿದಾಗ ಆತನು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ .ಸೂನೆಗಾರನು) ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಕಟುಕ (ದಿನನಿತ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ . ಅವುಗಳ ಸಾವಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ದುಃಖವೂ ಆಗದು .ಆದರೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರು ತೀರಿಕೊಂಡರೆ ಅವನು ದುಃಖದಿಂದ ಅಳುತ್ತಾನೆ .ಇತರರ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಕೊರೆದು ಹಲವು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕದಿಯುತ್ತಾನೆ ಕಳ್ಳನು .ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಎನಿಸದು .ಆದರೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲು ಕಾಣೆಯಾದರೆ ಆತನು ಮರುಗುತ್ತಾನೆ .ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಾನು ,ತನ್ನವರು ಬೇರೆ ,ಮತ್ತು ಇತರರು ಬೇರೆ ,ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವವರು ಮಹಾ ರಕ್ತರು .ಗುಹೇಶ್ವರನು ಇಂತಹವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಎಂದೂ ಮೆಚ್ಚನು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು .

ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದವರನ್ನು ಸದಾಚಾರಿಗಳು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು ?ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯೇ ?ಅವರು ರಕ್ತರಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನು ?

ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಓದಿ" ಸದ್ಯ ನಾವು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವವರಲ್ಲ "ಎಂದು ನಾವು ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು . ಆದರೆ ಅದೂ ಕೂಡ ಅಜ್ಞಾನವೇ .ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಧರಿಸಿರುವ ಮೀನುಗಾರ ,ಕಟುಕ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳ ಇವರುಗಳು ಉದಾಹರಣೆ ಮಾತ್ರ .ನಾವು ಮೀನುಗಾರರಲ್ಲ ,ಕಟುಕರಲ್ಲ ಅಥವಾ ಕಳ್ಳರೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ . ಏಕೆಂದರೆ ,ನಮ್ಮ ನಡತೆಯೂ ಸಹ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ .ನಮಗೆ ಇತರರು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದಾಗ , ನಮ್ಮನ್ನು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದಾಗ ನಮಗೆ ನೋವಾಗುತ್ತದೆ .ಆದರೆ ,ನಾವು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುತ್ತೇವೆ ,ಉದಾಸೀನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ .ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ .ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ .ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಸದಾ ಸಂವೇದನಶೀಲರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ,ಇಲ್ಲವೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ' ನಾನು 'ತಪ್ಪು ಮಾಡುವವನೇ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರವಿರುತ್ತದೆ .ಇಂದು ನಾವು ,ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಯಂತಹ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವಂತಹ ಹಿಂಸೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೂ ಸಹ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಅನೇಕ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ .ನಮ್ಮ ನಡತೆಯೂ ಸಹ ಇಬ್ಬಗೆಯದೇ .ಒಂದು ಕಡೆ ಬಡವರ ಬಗ್ಗೆ ಮರುಕ ತೋರುವ ,ಜನರ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಕರ ತೋರುವ ನಾವು ,ನಮ್ಮ ಐಷಾರಾಮಿ ಬದುಕಿನಿಂದ ,ನಮ್ಮ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯಿಂದ ನಮಗೇ ತಿಳಿಯದೆ ಅನೇಕ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಎಸಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ . ನಾವು ಬಳಸುವ ವಸ್ತುಗಳು ,ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಲುಪುತ್ತವೆ ,ಅವುಗಳಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಹಿಂಸೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಕಡೆ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ .ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ಹಾಳಾಗಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಜೀವಗಳು ಹೇಗೆ ಹೇಳ ಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಹೇಗೆ

ಕುರುಡರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು .ಒಂದು ಕಡೆ ಡಿವಿಜಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ“ ಅನ್ನ ಉಣ್ಣುವಂದು ಕೇಳ್ : ಅದು ಬೇಯಿಸಿದ ನೀರ್ ನಿನ್ನ ದುಡಿತದ ಬೆಮರೋ ಪರರ ಕಣ್ಣೀರೋ) "ನಾವು ಅನ್ನ ಉಣ್ಣುವಾಗ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ;ಆ ಅನ್ನವನ್ನು ಬೇಯಿಸಿದ ನೀರು ನಮ್ಮ ದುಡಿತದ ಫಲವೋ ಅಥವಾ ಅದು ಬೇರೆಯವರ ಕಣ್ಣೀರೋ (ಎಂದು .ನಾವು ಬಳಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನಾವು ಸಂವೇದನಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ .ಒಂದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂವೇದನಶೀಲತೆ ಇನ್ನೊಂದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಧಯತೆ ತೋರಿದರೆ ಅದು ರಕ್ತರ ರೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ .ಇಂತಹವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಗುಹೇಶ್ವರನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಗಳು.

Comment:

This is an amazing Vachana; the meaning and implication of this vachana is truly deep.To me this vachana teaches us about how to live, to be mindful of all our activities, how to conduct oneself properly, to respect others, put yourself in someones shoes to understand their situation, compassion to other beings, to be grateful for what we have, to respect and appreciate nature and the environment and a tool to deal and cope with the ups and downs of life through understanding others.

Vachana 49: Naaniha Pariyantara – Filling The I And You Trench

Vachana in Kannada:

ನಾನಿಹ ಪರಿಯಂತರ ನೀನುಂಟು

ನೀನಿಹ ಪರಿಯಂತರ ನಾನುಂಟು

ನಾನು ನೀನೆಂಬ ಉಭಯದ ಸಂದು ಹೂಳಿದ ಬಳಿಕ

ಇನ್ನೇನುಂಟು ಹೇಳಾ ಅಖಂಡೇಶ್ವರಾ? (ಷಣ್ಮುಖ ಸ್ವಾಮಿ)

Transliteration:

nAniha pariyaMtara nInuMTu

nIniha pariyaMtara nAnuMTu

nAnu nIneMba uBayada saMdu hULida baLika

innEnumTu hELA aKaMDESvarA? (By ShaNmuKa svAmi)

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=v-aKBsoz2qY>

Translation (Words):

nAniha (I am) pariyaMtara(until) nInuMTu(you are)

nIniha(you are) pariyaMtara(until) nAnuMTu(I am)

nAnu(I) nIneMba(you, so called) uBayada(of duality) saMdu(trench) hULida(filled)

baLika(after)

innEnumTu(what else remains) hELA(pray tell) aKaMDESvarA(Lord Akandesvara)?

Translation

I am until you are!

You are until I am!

After the trench of the duality of I and you is filled,

What else remains, pray tell! Lord Akandesvara?

Commentary:

In this simple, yet powerful vachana, Sharana Shanmuka Swami addresses the concept of merging with the Lord or being one with Him. Sharanas have termed the merger 'Shoonya Sampaadane' (Shoonya = zero, Sampaadane = earning). This should not be interpreted as earning null or nothing. The symbol for 'zero' is a circle. It is complete (poorna), rounded, and serves as the boundary of everything (in it). It is a symbol of completeness. As such, Shoonya Sampaadane is achieving that completeness. Sharanas have also used the word 'bayalu' to indicate this state. Bayalu stands for an 'open field'. In this interpretation bayalu is that vast field without any boundaries. Shoonya Sampaadane is thus reaching and becoming one with that complete, vast and unbounded, the Lord.

It is said that the individual souls are sparks of the super soul, the Lord. The goal of individual souls is to eventually merge into the super soul, i.e. erasing the duality of the individual and the Lord and being one with Him. Since the Lord is in all the individuals around us, merging with the Lord is the same as being one with our fellow beings. Shanmuka Swami says that the duality

of I and you exists as long as we maintain the 'I-ness' and see others as separate (you). Once, we realize that we are all one and the same, nothing much remains to be held on to!

The fundamental causes for our I-ness (ego) are our memories and experiences. Through these we accumulate wealth, knowledge and develop feelings, prejudices and opinions. These in turn make us feel that we are special and superior to others, thus bringing in the trench of I and You. The only way to remove the I-ness is then to realize that everything that one has contributing to the 'I' is superficial. Following the spiritual path to recognize this superficiality and quenching it is the way to fill the I and You trench. Note the use of the word 'fill' rather than 'close'. We are asked to gain over the superficiality, realize the reality and fill the trench with our knowledge, compassion and love.

Let us strive to be one with the fellow beings and progress towards being one with the Lord!

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನವು ಹದಿನೇಳನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಷಣ್ಮುಖಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂಬ ಶರಣರು. ಇದು ಐಕ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ- ನಾನಿರುವ ವರೆಗೆ ನೀನಿರುವೆ, ನೀನಿರುವವರೆಗೆ ನಾನಿರುವೆ. “ನಾನು” “ನೀನು” ಎಂಬ ಎರಡರ ನಡುವಿನ ಸಂದನ್ನು ತುಂಬಿದ ಬಳಿಕ ಇನ್ನೇನು ಉಳಿಯುವುದು? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ನಾನು” ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವ ಇರುವವರೆಗೆ, ಎಂದರೆ “ನಾನು” ಎಂಬ ಅಹಂ ಭಾವ ಇರುವವರೆಗೆ, ಕೇವಲ ಈ ದೇಹದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ಉಭಯ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ, ಎರಡು ಅಥವಾ ಅನೇಕ ಎಂಬ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ, ನಾನು ಬೇರೆ, ನೀನು ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಬೇರೆ, ನೀನು ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಮೇಲೆ, ಅಥವಾ ಈ ಎರಡರ ನಡುವಿನ ಕಂದಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನಲ್ಲಿಯ ಎರಡರ ಭಾವ? ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೂ ಉಳಿಯದು. ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಷಣ್ಮುಖಸ್ವಾಮಿಗಳು. ಇದನ್ನೇ “ಬಯಲು” ಅಥವಾ “ಶೂನ್ಯ” ಎಂದು ಸಹ ಹೇಳುವರು ಶರಣರು.

“ನಾನು” ಎಂಬ ಭಾವದ ಮೂಲವೇನು? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಾಗ, ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳು, ನನ್ನ ನೆನಪುಗಳು, ಆ ಮೂಲಕ ನಾನು ಗಳಿಸಿದ ಜ್ಞಾನ, ನನ್ನ ವಿಚಾರಗಳು, ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು, ಇವೆಲ್ಲವು ನನಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿ “ನಾನು” ಇತರರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಅಥವಾ ವಿಶೇಷ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ತನ್ನ ಅನುಭವ, ತನ್ನ ನೆನಪುಗಳು, ಆ ಮೂಲಕ ತಾನು ಗಳಿಸಿದ ಜ್ಞಾನ ಎಲ್ಲವೂ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ತೋರಿ ತಾನು ಇತರರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಮೇಲ್ಮೈಯಲ್ಲಿರುವಂತಹುದು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಏನಾಗಬಹುದು? ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಎಂದರೆ “ಅಹಂ” ಅನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು, ಅಹಂ ಅನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಎಂದರೆ, ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿಶಿಷ್ಟವೆಂದು ತೋರುವ ತನ್ನ ಅನುಭವಗಳ, ನೆನಪುಗಳ, ತಾನು ಗಳಿಸಿದ ಜ್ಞಾನದ ಪರಿಧಿಯಿಂದ ಹೊರ ಬರುವುದು. ನಾನು ಮತ್ತು ಇತರರು ಎಂಬ ಸಂದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡುವುದು. “ನಾನು” ಎಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಗುಣ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು. ಆಗ ನಾನು ಆ ನಿಜವಾದ “ನಾನು” ವಿನಿಂದ (ಯಾವ ಗುಣ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಇರುವುದರಿಂದ) ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿಜವಾದ “ನಾನು” ಎಂದರೆ ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ನನ್ನದು ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆಯೋ ಅದು ಕೇವಲ ತೋರಿಕೆ ಮಾತ್ರ, ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಗಟ್ಟಿಗೊಂಡಿರುವುದು. ಈ ತೋರಿಕೆಯ ಭಾವವನ್ನೇ ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿದಾಗ ಆ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಕಂದಕವಿರುತ್ತದೆ. ತೋರಿಕೆಯ “ನಾನು” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದಾಗ ಆ ಕಂದಕ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ “ನಾನು” “ನೀನು” ಎಂಬ ಸಂದು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಶೂನ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. “ಶೂನ್ಯ” ಎಂದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. “ತೋರಿಕೆಯ ನಾನು” ಇಲ್ಲ ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶರಣರು.

Comments:

Would the following also be a way to interpret this vachana? When I get the understanding that I am part of the supreme and all around me are also part of the same supreme power; I see him/her in me, I strive to refine my qualities and be him. When I am able to achieve that, there is no more the difference (no gap) between him and I, we are the same. When we see the same godliness in our-self and others, there is no other god.

We can interpret any way we want, but it may not take us anywhere, Because it is all in the field of imagination. Actuality is different from imagination. Sharanas were "anubhaavis" the mystics. They say that anubhaava is beyond the reach of all senses, I think, when we say that "we are all part of that supreme soul...." we are making it in to an idea. I think we should stop making it in to an idea and just quieten the mind.

"Shoonya" and "quietening of the mind" are concepts that are not easily achievable even for short periods of time; I am very far from it. The only way I can hope to get anywhere near it is through taking little steps. My understanding is anubhava means experience; we experience through our body (senses) and mind, correct? So, one small step would be to appreciate and experience the creation as an extension of us through our senses, through love, compassion and understanding; in this process, consequently, the ego will be removed?

Shoonya is not a concept. I agree with you that quietening mind is not easy. The moment you want to do that mind becomes more active. I think one should read J. Krishnamurti to know about this. Anubhava is experience which is limited to the senses, but it is said that anubhaava is beyond senses.

Jiddu 'always' emphasized "First step is the Last step."

"First step is the last step", that says it all. I am reminded of someone telling me, "just do it"; don't try to do it, but "just do it".

Vachana 50: Olage Nodidare - Completeness

Vachana in Kannada:

ಒಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಬಯಲು,

ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹೊರಗೆ ಬಯಲು,

ನೆನೆದಿಹೆನೆಂದರೆ ಮನ ಬಯಲು

ನಾನೂ ಬಯಲು ನೀನೂ ಬಯಲು ನೋಡಾ.

ಅರುಹು ಶೂನ್ಯವಾದುದೇ ಅಖಂಡ ನಿರಾಳ ನೋಡಾ ಮಹಾಲಿಂಗ ಗುರು ಶಿವ ಸಿದ್ಧೇಶ್ವರ ಪ್ರಭುವೆ. (ತೋಂಟದ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗ ಯತಿಗಳು)

Transliteration:

oLage nODidare oLage bayalu,

horage nODidare horage bayalu,

nenediheneMdare mana bayalu

nAnU bayalu nInU bayalu nODA.

aruhu SUNyavAdudE aKaMDa nirALa nODA mahAliMga guru Siva siddhESvara praBuve.

(tOMTada siddhaliMga yatigaLu)

Click here to hear it:

<http://www.youtube.com/watch?v=K-4pSLoDZG8>

Translation (Words):

oLage(inside) nODidare(if looked) oLage(inside is) bayalu(whole, plenary),

horage(outside) nODidare(if looked) horage(outside is) bayalu(whole, plenary),

nenediheneMdare(if I want to remember) mana(mind is) bayalu (whole, plenary)

nAnU(I too am) bayalu(whole, plenary) nInU(you too are) bayalu(whole, plenary) nODA(you see).

Aruhu(knowledge) SUNyavu(whole)AdudE(becoming itself) aKaMDa(complete, unbroken)

nirALa(calm) nODA(you see) mahAliMga guru Siva siddhESvara praBuve(Lord mahAliMga guru Siva siddhESvara).

- By tOMTada siddhaliMga yatigaLu

Translation

Looking inside, the inside is whole,

Looking outside, the outside is whole,

If I want to remember, my mind is whole,

I too am whole and you too are whole, you see!

With the knowledge complete, I am at complete calmness, Oh Lord! mahAliMga guru Siva siddhESvara praBu!

Commentary:

In the previous posting, we used the words 'Shoonya' and 'Bayalu' to represent the ultimate state one should strive to achieve. This is the state of 'Shoonya Sampaadane' or 'Linga anga saamarasya – merging of God and Man' or 'filling the trench of you and I' or complete bliss of

being one with God. In this vachana, Sharana Tontada Siddalingeswara describe the state of bliss further. He says, it is the state in which both the inside and outside have achieved the completeness; the mind does not strive to recall old memories or create new ones; one does not see the duality of I and you, and there is a complete, unbounded calmness within.

Being a part of this mundane world, what do we see when we examine ourselves inside? We see the various pressures we are subjected to, the pain created by those pressures, unsatisfactory work habits to escape from these pressures, yet expectation of great results, guilt of nonperformance, various desires, happiness and sadness, so on and so forth. The outside scene is not much different from the one inside – violence, pain, dissatisfaction, anger, jealousy, etc. Although none of these are permanent, they never let us be at complete peace. We are so immersed in all these, that we do not even think about getting out of them. We get involved more and more and begin to think that that state of mind is the norm and we do not have to do anything different.

Sharanas probe into the fundamental cause for the agitation of mind, gain the knowledge needed to combat the cause, and develop the inner strength to achieve the complete peace.

The key for us then, is to question the basic causes of the disturbance of our mind and eliminate those to achieve the complete peace. Successful journey through the spiritual path and acquisition of complete knowledge of within and without, erases the dualities of life and provides the basis for ‘bayalu’ or ‘shoonya’ state.

Let us eliminate duality and achieve the ultimate peace.

Kannada Commentary:

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರವರು “ಬಯಲು” ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಬಯಲು, ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹೊರಗೆ ಬಯಲು. ನೆನೆಯಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡರೆ ಮನಸ್ಸು ಕೂಡ ಬಯಲಾಗಿದೆ. ಬುದ್ಧಿ ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಅಖಂಡವಾದ ಶಾಂತ ಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

“ಒಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಬಯಲು, ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹೊರಗೆ ಬಯಲು” ಏನು ಹೀಗೆಂದರೆ? ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಅಥವಾ ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತರವಿಲ್ಲದ ಪೂರ್ಣತೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅನುಭಾವಿಗಳು. ನಮ್ಮಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಒಳಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಏನು ಕಾಣುತ್ತದೆ ನೋಡೋಣ: ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳು, ಅವುಗಳಿಂದ ಹಿಂಸೆ, ಆ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಅಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳು, ಆದರೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಫಲದ ನಿರೀಕ್ಷೆ, ಇಲ್ಲವೆ ಅಸಮರ್ಪಕವಾದ ಕೆಲಸದಿಂದ ಅಪರಾಧಿ ಭಾವ, ನಾನಾ ಆಸೆಗಳು, ಆಸೆಗಳು ಕೈಗೂಡಿದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಸಂತಸದಿಂದ ಬೀಗುವಿಕೆ, ಎಲ್ಲ ಆಸೆಗಳು ಕೈಗೂಡದ ಕಾರಣ ನಿರಾಸೆ, ಅತ್ಯದ್ವಿ, ಕೋಪ, ನಮಗಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇರುವವರನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಅಸೂಯೆ, ನಾನಾ ಸುಖಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಅವುಗಳು ದೂರವಾದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಖಿನ್ನತೆ, ಹೀಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದ ವಿಷಯಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಹೊರಗೆ ಕೂಡ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ: ಹಿಂಸೆ, ಗೊಂದಲ, ನೋವು, ಖಿನ್ನತೆ, ಕೋಪ, ಅಹಂಕಾರ, ಈರ್ಷ್ಯೆ, ಕ್ಷಣಿಕ ಸುಖ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಅದು ಕಳೆದು ಹೋಗುವುದೆಂಬ ಭಯ, ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಒತ್ತಡ, ನಿಂತಂತರವಾದ ಧಾವಂತ, ಉದ್ದೇಗ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಅಪೂರ್ಣವೇ. ಯಾವುದೂ ಸದಾ ಇರುವಂತಹುದಲ್ಲ. ಇದ್ಯಾವುದೂ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ತಳಹದಿಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಉಂಟುಮಾಡುವಂತಹವೇ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಖಂಡವಾದ ಶಾಂತಿಯ ಲವಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಇದರಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಂದ ನಾವು ತೊಳಲಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಕೂಡ ನಾವು ಅರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ. ಆದರೆ ಶರಣರು, ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇದರಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗುವ ಆಳವಾದ ಹಂಬಲದಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು, ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು, ಅದು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು, ಮನಸ್ಸಿನ ಈ ಎಲ್ಲ ಆಯಾಮಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇನು, ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಂತರಿಕ ಶಿಸ್ತಿನ ಬದುಕಿನಿಂದ ಅವುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಮುಂದಿನದು ಅನುಭಾವಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಿಲುಕುವಂತಹದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಂತಹ ನಾವು ಅವರ ಉದ್ಗಾರಗಳಿಂದ ಆ ಬಯಲಿನ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ, ಗಟ್ಟಿಯಾದ ತಳಹದಿಇಲ್ಲದುದರ ಮೇಲೆ ನಾನಾ ಸೌಧಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲವೂ “ನಿಜ”ವೇ ಎಂದು ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹ ಬುದ್ಧಿಯು ಶೂನ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ದೇವರು, ತಾನು ಎಂಬ ದ್ವೈತ ಭಾವ ಅಳಿಯುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಇರುತ್ತದೆ, ಅದು ಇರದ ರಾವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವು ಅದರಿಂದಲೇ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಖಂಡವಾದ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಶರಣರು.

Comments:

I recently took two lessons on Adi Shankara's ಭಾಷ್ಯ on Upanishad. One of the most striking thing in that was how Shankara delineates the role of jnAna and karma and zeros it on pragna, Atma, Br'hma links. Br'hma as derived from Brihat, big, that is unbounded. Shankara finally epitomized his ಕೇವಲ ಅದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತ in 4 ಮಹಾವಾಕ್ಯs .

1. ಪ್ರಜ್ಞಾನಂ ಬ್ರಹ್ಮ .
2. ಅಹಮತ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮ .
3. ಬ್ರಹ್ಮೈವ ಸತ್ಯ .
4. ತತ್ತ್ವಮಸಿ .

In all the above steps, he goes on to prove, how self is unbounded.

1. Individual's perception and cognition and re-cognition of reality around so much a function of the hardware(physical body inherited genetically from the parents whose pedigree goes back to bacteria and into the the ಜಡ matter itself), while the software on this hardware(of language, culture, protocols are those inherited from the (not interactions between distinct pieces of disconnected) reorganizations of this broken chain of matter), are unbounded ಬ್ರಹ್ಮ .

2. He continues with the aphorisms to establish even ಆತ್ಮ is ಬ್ರಹ್ಮ and there is only one ಆತ್ಮ and the distinction (between ಆತ್ಮ and ಪರಮಾತ್ಮ and between ಆತ್ಮ and ಆತ್ಮ) is an illusion due to ignorance (This is severely contested by both ದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತ of ಮಧ್ವ and ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ಸಿದ್ಧಾಂತ of ರಾಮಾನುಜ). Shankara does not believe individual souls are parts/components that make up the whole paramAtma. But he argues with an example of moon in the sky and many cups with different kind (color and viscosity) of liquids in them reflecting the same moon in them differently depending on their properties. He believe to perceive an individual soul itself is due to the illusion of mistaking that a different kind of reb/blue/green (depending on the color of the liquid in the cup) moons exist.

3.And in the third step he goes not to establish only ಪರಮಾತ್ಮ which is the only ಆತ್ಮ is the only complete truth. Truth is technically defined and qualified in the analytical philosophical traditions (ಮಿಮಂಸೆ) as true with the given conditions of time and space, true with some conditions for all times, true with conditions for all space, and true for all space and time. Shankara here is referring to the fourth kind.

4. ತತ್ ತ್ವಂ ಅಸಿ , =>That, I am . He concludes that unbounded thing is what I am. Every other perception/definition of one's self is an illusion due to ignorance (lack of knowledge, ಬ್ರಹ್ಮ ಜ್ಞಾನ).

It was illuminating when ನಾನು ಬಯಲು, ನೀನು ಬಯಲು sentences were culminating this ಅದ್ವೈತ , in structural form not just as a consequential proposition. And filling the gap is only removing the ignorance to perceived ignorance of distinction and filling with True Knowledge, which you emphasize.

As I had only studied the analysis of Allama's work by D.R.Nagaraj in his seminal work Allama Prabhu mattu shAiva pratibhe, I was not aware of the stand of other seers of the veera shaiva movement on this point. This vachana is also much in line with ಕೇವಲಾದ್ವೈತ , like the way the subliminal Allama's edifice professes.

It was illuminating and beautiful to see how the idea from Upanishad, came down in time through Shankara to the elucidation of ವಚನಕಾರ s.

**

In the last decade Amartya Sen wrote two book called "The argumentative Indian" and "Identity and Violence, the illusion of destiny", totally missing this point, and was severely chastised for it by all the serious Indian scholars. My regards and thanks for addressing very fundamental questions through your posts to clarify very pertinent issues of our life (which coincidentally would be on my mind during those exact weeks!).

**

ಒಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಬಯಲು,

The Sadhaka's gaze is steady and fixed inward. the memories of the past have been the negotiated . The present is emanating from inside oneself. This is found to be empty initially. The emptiness ifelt because a figment of ego still remains as a 'witness'. There is an arguement in the sadhakas own mind as to .. IS this the realisation ? is this the leberation ? whenre is the truth ? where is the ananda? etc.. etc... the bayalu here is

Chidakasa.

ಹೊರಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹೊರಗೆ ಬಯಲು,

At the same time the external world correspondding to the aspirant undergoes a phenomenal change. Increasingly it becomes devoid of attachments. To relationships, to money .. to the desire, to food and clothings.

At the end of line one and two the entire world (inner and outer world is traumatising the sadhaka)

ನೆನೆದಿಹೆನೆಂದರೆ ಮನ ಬಯಲು

This is the next stagewhere the ' will' dissapears .nenedihenandare.. signifies this wonder that filles the sadhaka.... that there "is actually no mind.

ನಾನೂ ಬಯಲು ನೀನೂ ಬಯಲು ನೋಡಾ.

The first real ' identity ' emerges here. There is me and there is you .. but both are appearing empty. the witness is still there .

ಅರುಹು ಶೂನ್ಯವಾದುದೇ ಅಖಂಡ ನಿರಾಳ ನೋಡಾ ಮಹಾಲಿಂಗ ಗುರು ಶಿವ ಸಿದ್ಧೇಶ್ವರ ಪ್ರಭುವೆ.

This witness dissappers too. While the ealier lines talk about the emptiness" as shoonya" this line specifies the last state of this shoonyatva..... and the 'earning of this shoonya" .. ie sampandane...as Akhanda nirala.

Akhanda is unbroken. continious... and Nirala is absense of all worries(of the past , of the present and the future).... primarily because there this nothing to be brokenand nothing to worry.

The emergence of this ' peace ' this joy ... this oneness bring tears to ones eyes.... especieally if this entire process is mediated by a guru with whom the aspirant has a dialogue.

and then he might choose to say O my beloved guru... You see for yourself....this is all I had ... and All I ever was .

Post 51: Principles for Pious Living (Part 1 of 2)

Our intention in starting this Blog was to concentrate on one vachana each week, so that readers can reflect on its message during the week and attempt to internalize it as far as possible. Hope we have succeeded in meeting that goal over the last 50 weeks. These 50 postings along with the summaries in this and the next posting should serve as a yearlong study and reflection. It is important to note that the source of inspiration for Sharanas in developing these vachanas is their ‘experience and observation (Anubhava)’ of the contemporary society and its behavior. These experiences prompted them to seek the spiritual path and made each Sharana into an ‘Anubhaavi’ (realized or conditioned soul - a rough translation of the word). As such, the principles portrayed by these vachanas form the basis for the man to succeed in his spiritual journey of self-realization. We will try to highlight the main tenets portrayed by Sharanas in these summary postings. Our sincere hope is that you will revisit the 50 postings as you read these summaries.

This world is Creator’s workshop

This world is real. We are in it. The creator has provided it for our use. We must make this into heaven by righteous practices. Wrong practices make this into hell. There is no other world – the concept of that other world of immortals (Devas) is imaginary. Even if such a world exists, sharanas say that ‘those who fit in this world also fit in that world’. Sharanas gave utmost importance to morality, truth and righteous behavior, which in turn form the bases for self-realization. They advocated being fully in this world, and facing the challenges of life with truth, hard work and dedication. They believed in making this into a joyous world, rather than ignoring this world in the pursuit of heaven in afterlife.

Inner and Outer Purity

Our body is the temple where the Lord resides - we should keep it strong and fit. The mind triggers all our activities and behaviors - disciplining the mind is essential. Sharanas provided us the means of purification of the body -mind complex. It is through eliminating the seven traits (do not steal, do not kill, do not be angry with anyone, do not feel disgust of anyone, do not indulge in self praise, do not humiliate anyone..), thinking carefully about each word we utter (like a pearl in a necklace,...), greeting and making everyone welcomed (Please come, how are you,...), realizing that we cannot straighten all the ills of society (Lokada Donka...) , eliminating anger, etc.. They said that the righteous behavior invoked by the above characteristics, is the ‘internal’ and ‘external’ purity needed to reach the Lord (i.e achieve self-realization).

Compassion

Compassion is the root of Dharma (the right principle). We must not hurt anyone and must be compassionate to fellow beings and animals. Being compassionate is usually viewed as just offering money to poor, food to hungry, shelter to homeless, and in general helping the old lady cross the road safely. Sharanas’ definition of compassion goes a bit further. It extends to finding the root cause of the suffering and providing the knowledge to the sufferer to come out of it.

God/Worship/Rituals

God is within us and within everyone around us. The individual souls are sparks of the super soul – the conglomeration of souls is God. Realizing the God within should be our goal. We have

built temples, provided various forms and images to God and engrossed in multitude of rituals. We tend to believe a drying out stream, a stone serpent, a neem tree, a metal statue that heat can melt away, as God. Sharanas advocated knowledge-based contemplation/meditation as the way to worship and realize God. They provided the Istalinga as an icon to aid such meditation and contemplation. They emphasized that the body is the temple and the Lord is within us, and we should make it fit for Him through our knowledge and self-realization. Merging with Him is the ultimate goal in life. They called this merger as shoonya sampaadane, the completeness, and Linga-Anga Saamarasya.

We will cover kaayaka, daasoha, equality and other concepts in the next posting.

SUMMARY IN KANNADA

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ೫೦ ವಚನಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಈ ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ಹೇಳಬಹುದು:

ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವು ಕರ್ತಾರನ ಕಮ್ಮಟ

ಶರಣರು ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮಿಥ್ಯೆ ಎಂದು ಹೇಳದೆ ಅದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರು. ಪಾರಮಾರ್ಥವನ್ನು ಈ ಬದುಕಿನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇವಲೋಕ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕಗಳೆಂಬವು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇರುವಂತಹವಲ್ಲ. ದೇವಲೋಕ, ಸ್ವರ್ಗ, ನರಕಗಳು ಸತ್ತ ನಂತರ ಮಾತ್ರ ಹೋಗುವಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲ. ಅವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಈಗಲೇ ಉಂಟಾಗುವಂತಹವುಗಳು. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ “ಇರುವುದ”ನ್ನು ಅರಿಯಲು ಒಂಟಾಗುವ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಲೋಕಗಳಿವು. ಸತ್ಯವು ನುಡಿಯುವುದೇ ದೇವಲೋಕ, ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕವಾದದ್ದನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ, ಆಚಾರವೇ ಸ್ವರ್ಗ, ಅನಾಚಾರವೇ ನರಕವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸದಾಚಾರಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಶರಣರು. ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗೆ ಮೂಲ ಆಧಾರವೇ ಸತ್ಯ. ಸತ್ಯ ಇರುವಲ್ಲಿ ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆಚಾರ ತಾನಾಗಿಯೇ ಅರಳುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯ, ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಚಾರ ಇರುವಲ್ಲಿ ಭಯ, ನೋವು, ಸಾವಿಗೆ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ದೇವಲೋಕ ಮತ್ತು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವೇ ಹೌದು. ಕರ್ತಾರನ ಈ ಕಾರ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಚಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ನಾಣ್ಯ ಬೇರೆ ಕಡೆಯೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಲೋಕದವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಂತೆ ಬಾಳದವನಿಗೆ ಆ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ, “ಪರ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ “ಇಹ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲುವಂತೆ ಬಾಳಬೇಕು. “ಇಹ”ದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲದಂತೆ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ “ಪರ”ದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿಯದೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕೇವಲ “ಪರ”ವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರಿಗೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇಹವೂ ಪರವೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋಗುವದನ್ನು ಶರಣರು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂದುದನ್ನು ಧೀರರಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೇ ಉಪಾಯ. ಬದುಕನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಛಲ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಇದ್ದವರು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಭೌತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯುಂಟಾಗಿ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟುವ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ.

ಸದಾಚಾರ

ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗೆ ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿಯು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದು, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದು, ಹಿಂಸೆ ಮಾಡುವುದು, ಇತರರನ್ನು ಹಳಿಯುವುದು, ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅನ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ಅಸಹ್ಯ ಪಡುವುದು, ಇವು ಮಾನವನನ್ನು ಅಧಃ ಪತನಕ್ಕೆ ನೂಕುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದರಿಂದ ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗವು ಶುದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗೆ ದಾರಿಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಶರಣರು ಸದಾಚಾರಕ್ಕೆ ಬಹು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ

ಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇತರನ್ನು ನೋಯಿಸದೆ, ತಾನು ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಬೀಗದೆ ಇರುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಕೋಪವು ಅನಾಹುತಕಾರಿಯಾದದ್ದು, ಅದು ಮೊದಲು ತನ್ನನ್ನೇ ನಾಶಮಾಡುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಮೇಲು. ಇತರರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಾವು ಗುರುತಿಸಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ.

ದಯವೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲ

ದಯೆ ಎಂದರೆ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಅಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಮನೆಯಿಲ್ಲದ ಬಡವನಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಡುವುದು, ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಉಟಹಾಕುವುದು, ಬಂಧುವಿನ ಸಾವಿನಿಂದ ಅಳುವವನಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ದಯೆತೋರುವ ವಿಧಾನಗಳು. ಆದರೆ ಇವುಗಳು ಯಾರ ದುಃಖವನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೂರಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮೇಲ್ಮೈಯ ಮತ್ತು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಉಪಾಯಗಳು ಮಾತ್ರ. ದುಃಖವನ್ನು ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ, ಕ್ಷಣಿಕವಾದ ಕನಿಕರದಿಂದ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಬಹು ಆಳವಾದದ್ದು. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಬಡತನವೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ತೋರಿಬಂದರೂ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ದುಃಖದ ನಿಜವಾದ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ಈ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಇತರರು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ದಯೆ. ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಸತ್ಯದ ಅರಿವು ಎಲ್ಲರೂ ಪಡೆಯುವದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ ಅನುಭವ ಮಂಟಪವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು ಶರಣರು. ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತೊಳಲುವವರನ್ನು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೇ ನಿಜವಾದ ದಯೆಯ ಲಕ್ಷಣ.

ಸ್ಥಾವರ ಪೂಜೆ

ಜನರು ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಯನ್ನೇ , ಅವುಗಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವುದೇ ಭಕ್ತಿಯೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮದಕೆ ದೈವ, ಮೊರ ದೈವ ಎಂದು ನಾನಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಬತ್ತಿ ಹೋಗುವ ನೀರನ್ನು ಇಲ್ಲವೆ ಒಣಗಿ ಹೋಗುವ ಮರವನ್ನು ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ, ಈ ರೀತಿ ಕಾಲದ ಕಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟು ನಾಶವಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ದೇವರು ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಶರಣರು. ನಿಜವಾದ ದೇವರು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಐಕ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ವಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಅವನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು. ದೇವಾಲಯ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಿಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನೇ ದೇವರಿಗಾಗಿ ಅಣಿಗೊಳಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿ, ದೇಹವನ್ನೇ ದೇಗುಲವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರಿ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಬಸವಣ್ಣನವರು.

Post 52: Principles for Pious Living (2 of 2)

This is the final part of the Summary of concepts portrayed in the Vachanas we have posted so far. We hope that you will revisit all the 50 Vachanas. You can access all of them at this blog site.

Equality

Sharanas preached and practiced 'equality' among all irrespective of the profession, gender, caste, status in society, wealth, etc... Basavanna said "No one is inferior to me; No one is superior to devotees of the Lord".

Kaayaka (auspicious and unselfish service)

Inaction is not a choice. Everyone must earn their living (Dignity of labor). It is better to be a tax payer, rather than a welfare recipient from the society. We must put 100% interest/effort/sincerity into whatever we are doing. We must perform our duties as a service to God (Work is worship). Work is Kailaasa, the abode of Shiva. We must create heaven here through our service (Work is heaven). All professions are equally important to the society and no profession is inferior (Equality).

Daasoha (Sharing)

Community and individuals are not separate and we have obligations to ourselves, our family and the community we live in. Minimizing our wants and needs is a must. We must excel in our profession, must meet the needs of the family and must share the rest with the community. Sharing has three aspects (trividha Daasoha): tanu (body), mana(mind), dhana (wealth). The first corresponds to physical help to community, the second is the sharing of knowledge and the third is the sharing of wealth. The sharing is done through the triad: Linga (God), Jangama (wandering ascetics) and Guru (teacher). The first implies that the community is 'God' and sharing with community is the service to God. Jangamas are individuals devoted to the selfless service of the community, and they must be supported in their work. Teacher helps us in sharing the knowledge.

SUMMARY IN KANNADA

ಸಮಾನತೆ, ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹ

ಶರಣರು ಜಾತಿ ಭೇದ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದವರೇ ಅಲ್ಲ .ಶಿವ ಭಕ್ತರಾಗಿ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವರೆಲ್ಲ ಒಂದೆ ಜಾತಿ . ಬಟ್ಟೆ ,ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರುವುದು ,ಅಕ್ಕಿ ಆಯುವುದು .ಕೆಲಸಗಳು ಸಹ ಮೇಲು ಕೀಳೆಂದು ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡಿದವರೆಲ್ಲ ಕಿನ್ನರಿ ನುಡಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಚಪ್ಪಲಿ ಹೊಲಿಯುವುದು ,ಮಡಿಮಾಡುವುದು ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವಾಗಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿ .ಯಾವುದೂ ಮೇಲಲ್ಲ ಯಾವುದೂ ಕೀಳಲ್ಲ .ಸರಿಸಮಾನವೇ ಈಶ್ವರನ ಸೇವೆ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಮ .ಪವಿತ್ರವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದರು ಅವರುಾಡುವ ಅಥವಾ ಮಾಡುವವನು ತಾನಲ್ಲ ಎಂಬ , .ಅದು ಕೇವಲ ಕೆಲಸವಾಗದೆ ಕಾಯಕ ವಾಗುತ್ತದೆ .ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಉದಾತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ನಾವು ಮಾಡುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಈಶ್ವರನು ಒಪ್ಪಬೇಕು ಅದು ಮುಖ್ಯ.ಈಶ್ವರನು ., ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪುತ್ತಾನೆ . ವಂಚನೆ, ದುರಾಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವಲ್ಲಅಂತಹ ಕೆಲಸಮಾಡು .ವವರಿಂದ ಆತನು ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಾನೆ . ಸಂಗ್ರಹ ಬುದ್ಧಿ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ನಾವು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವುದರಿಂದ .ಅಗತ್ಯವಿರುವವನಿಗೆ ಮೋಸವಾಗುತ್ತದೆ . ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಕ್ಕೆ ಆಸೆಪಡುವುದು . ಈಶ್ವರನೊಪ್ಪದ .ಈಶ್ವರನೊಪ್ಪದ ಮಾತುಬದುಕಿನಿಂದೇನು ಫಲ? ಆಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ . ಇದನ್ನು ಅರಿತು ಚಿತ್ತವನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡವನಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ ಏಕೆಂದರೆ .

ಆತನು ತನ್ನದಲ್ಲದವಸ್ತುವನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ ತನಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದನ್ನು ತನ್ನ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ತಾನು . ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆತನ ಆತ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಆ ದುಡಿಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತನು .ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಜಂಗಮರ ಸೇವೆಯೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.ಇಂತಹವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ .

ವಾಸ್ತವಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆನಾವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ನಮಗೆ ಬೇಡದೆ ಇರುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ., ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಮನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತೇವೆ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ .ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗುತ್ತದೆ ನಾನು ಏನೋ ಬಹು ಮಹತ್ತರವಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ .ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ ಇಂತಹ .

ಚಿತ್ತ ಶುದ್ಧತೆಯು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೂ .ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಮದಮತ್ತರಾಗಿರುತ್ತೇವೆಸುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ .

ಭಕ್ತನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಅದರ ಹಂ .ಬಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆತನಿಗೆ ಇನ್ನಾವದೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಹೀಗಾಗಿ .

ಆ ಕಾಯಕದಿಂದ .ಆತನು ಮಾಡುವ ಕಾಯಕವು ಉದಾತ್ತತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಬರುವ ದ್ರವ್ಯವು ಕಾಯಕದ ಸಂಭಾವನೆಯಾಗದೆ ಪ್ರಸಾದವಾಗುತ್ತದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟನ್ನು .ಮಾತ್ರವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಉಳಿದುದನ್ನು ತನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ದಾರಿ ದೀಪವಾದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದು ನಿಜವಾದ ಕಾಯಕ .ಹಾಗಾದರೆ ತಮಗೆ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ಬಂದುದರಲ್ಲಿ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವುದು ಕಾಯಕವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಶುದ್ಧ ದಾಸೋಹವಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ದಾನ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದಾನ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ದಾನ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ಅಂತರವಿದೆ. ದಾನ ಮಾಡುವಾಗ “ನಾನು ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎನ್ನುವ ಅಹಂ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದಾಸೋಹ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಕೃತಕೃತ್ಯಭಾವ ವಿರುತ್ತದೆ. ದಾಸೋಹ ಮಾಡಿ ತಾನು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಉಪಕೃತನಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವವಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹದ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತ ಪ್ರೊ. ಟಿ. ಅರ್. ಮಹದೇವಯ್ಯನವರು “....ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹ ತತ್ವಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಅವು ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳು. ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ, ಪೋಷಕ. ಒಂದು ಗಳಿಕೆಯ ಮಾರ್ಗವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಳಕೆಯ ಮಾರ್ಗ. ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆಯ ಫಲ ಕಂಡರೆ ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ಹಂಚಿ ಉಣ್ಣುವ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇವು ಸಂಪತ್ತಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಯ ಸೂತ್ರಗಳು. ದಾಸಃ ಅಹಂ - ದಾಸೋಹಃ - ನಾನು ದಾಸನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಜನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಶರಣರು ಹೊಸ ಅರ್ಥವನ್ನು ಟಂಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ತನು ಮನ ಧನಗಳನ್ನು (ತ್ರಿವಿಧಗಳನ್ನು) ಗುರು ಲಿಂಗ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ (ತ್ರಿವಿಧಕ್ಕೆ) ನಿರಹಂಕಾರ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ , ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಅರ್ಪಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದರ್ಥ. ಅಂದರೆ ಕಾಯಕ ಕೃತಾರ್ಥವಾಗುವುದು ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ದಾಸೋಹದಲ್ಲಿ ನೀಡುವವರು ಮತ್ತು ನೀಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲಎಕೆಂದರೆ ನೀಡುವವರಿಗೆ ., ಏನೂ ತನ್ನದಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಆ ಶಿವನಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು, ತಾನು ಏನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆ ಶಿವನೇ ತನ್ನಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವ ಇರುತ್ತದೆ .ಹಾಗೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಂಗಮನಿಗಂತೂ ಎಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ಶಿವಮಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ .ಶಿವನಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ಬೇರೇನೂ ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲ ತಾನು ತನ್ನದೆಂಬ ಭಾವ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ .ಇಲ್ಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಬುವವನು ಕೂಡ ಆ ಶಿವನೇ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ ಹೀಗಾಗಿ .“ಕೊಡುವಾತ ಕೊಂಬಾತ” ಆ ಶಿವನೇ ಹೊರತು ತಾನಲ್ಲ .“ನಾನು” ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸವೂ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹವಾಗುತ್ತದೆ ಇಂದು .“ದಾಸೋಹ” ದ ಅರ್ಥ ಸಂಕುಚಿತಗೊಂಡಿದೆ ದಾಸೋಹವೆಂದರೆ ಕೇವಲ .ಉಟಕ್ಕೆ ಹಾಕುವುದು ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ .ಆರ್ .ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಟಿ . ಮಹದೇವಯ್ಯನವರು“ ದಾಸೋಹವೆಂದರೆ ಬರಿ ಆಹಾರ ದಾನವಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ ಉಳ್ಳವರು . ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ್ ನೀಡುವುದು, ತಿಳಿದವರು ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು, ಹತಾಶರಾದವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಆಶಾಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವುದುಬಲ್ಲಿದವರಾದವರು ಅಶಕ್ತರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಸಬಲಗೊಳಿಸುವುದು ., ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ಮೂಲೆಗುಂಪಾದವರಿಗೆ ತಲೆ

ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲುವ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ ಮೂಡಿಸುವುದು, ಜಡರಾದವರಿಗೆ, ನವೋತ್ಸಾಹ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು, ಸುಪ್ತ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುವುದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸೇರುತ್ತವೆ, ಇವುಗಳ ಲಾಭ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಶರಣರು ಈ ಲೋಕವನ್ನು, ಈ ಸಮಾಜವನ್ನು, ಈ ಬದುಕನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ .ಅವರು ಅದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅದರ ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೈಗೊಂಡ ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ದಾಸೋಹಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಉದಾತ್ತವಾದ ವಿಚಾರಗಳು .

ಈಶ್ವರನು ಒಪ್ಪಬೇಕು ಅದು ಮುಖ್ಯಈಶ್ವರನು ., ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧ ಕಾಯಕವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪುತ್ತಾನೆವೆಂಚನೆ ., ದುರಾಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾಯಕವಲ್ಲ.ಅಂತಹ ಕೆಲಸಮಾಡುವವರಿಂದ ಆತನು ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಾನೆ .